Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Etlar, Carit.; af Carit Etlar.
Titel | Title:	Hofbal paa Troldborg og andre Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Gyldendal, 1892
Fysiske størrelse | Physical extent:	178 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

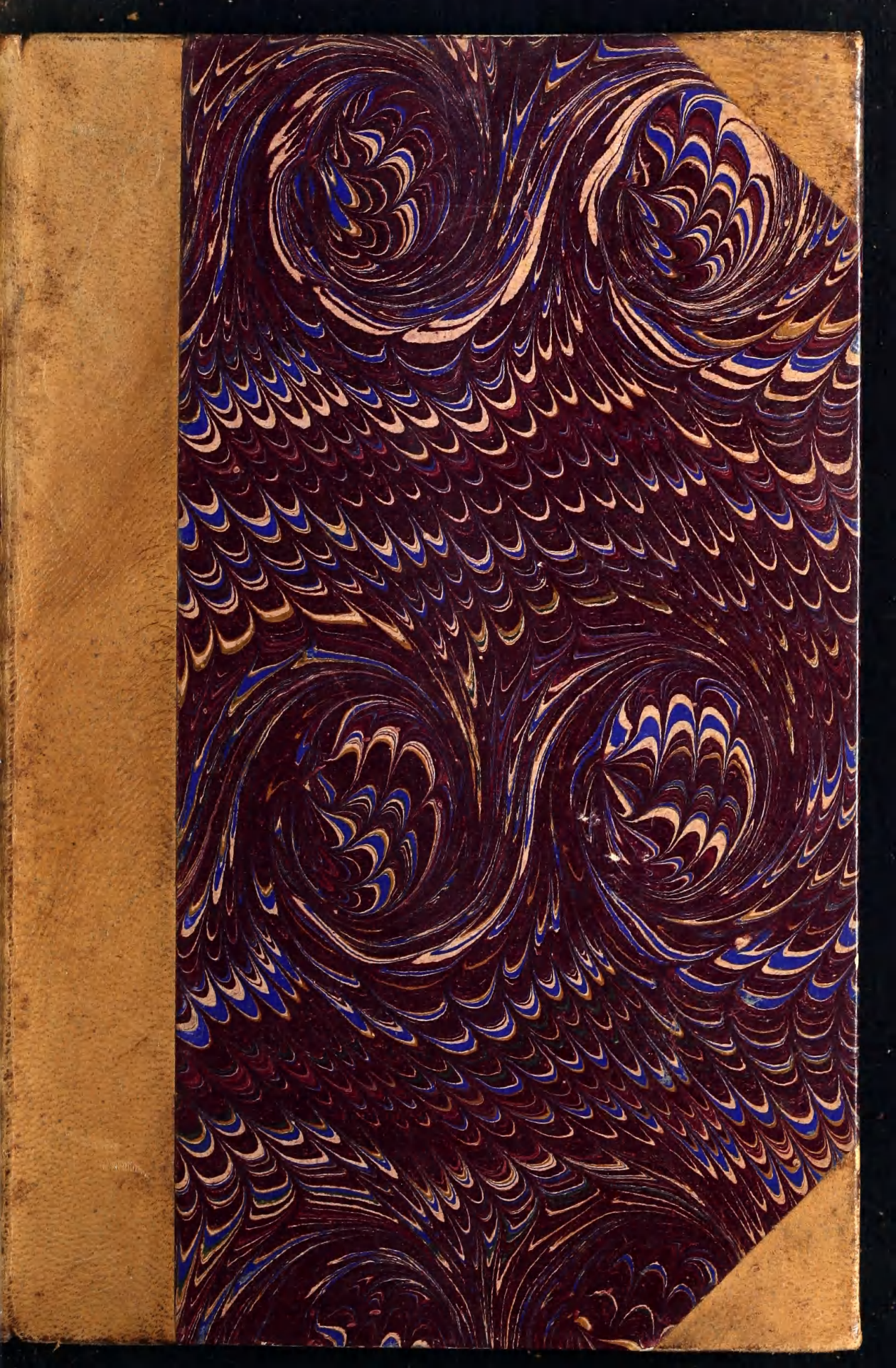

Ty. -101.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021031640

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Hofbal paa Troldborg

og andre Fortællinger.

Hofbal paa Troldborg

og andre Fortællinger

af

Carit Etlar.

Kjøbenhavn.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover).

1892.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Hofbal paa Troldborg.

Det, som her skal fortælles, er en Hverdagshistorie, et af de smaa Dramaer, der lykkeligviis foregaa upaaagtede, undertiden endog uden ret at forstaaes, selv af dem, som deeltage deri. Lykkeligviis, siger jeg, fordi de i Almindelighed kun indeholde en trøstesløs Moral, idet Beskueren stilles overfor et Billede af feilslagne Haab, Blomster, der ikke bare Frugt, en trættende Vei, paa hvilken vi søgte Deeltagere og kun fandt Tilskuere, en Vei, vi ikke kunne vende tilbage fra, ikke standse eller hvile paa, og hvis Maal ikke gjemmer anden Løn, end Graven eller Forglemmelsen. Vi ere dernæst Alle mere tilbøjelige til at føle Interesse for Livets end for Hjertets Kampe, fordi enhver af os har havt sin Deel i de første og fordi Livets Kampe gaa ud paa at beseire, Hjertets derimod som oftest kun paa at udholde, lide og dølge.

En Efteraarsaften sad to Herrer og talte sammen, begge ældre, alvorlige Mænd, hvoraf den ene var en høi og mager Skikkelse, hvis Ydre Skuffelsen havde tegnet med dens Rynker. Han støttede begge Arme til Bordet og stirrede frem for sig med det sløve og aandsfraværende Blik, der glider hen over alt, uden at fæste sig paa noget bestemt. Samtalen gik fra hans Side flere Gange istaa. Det var da den Anden, som atter bragte den i Gang og ved sine Spørgsmaal fornyede og ledede den i en bestemt Retning.

„Fortæl saa videre," sagde han, efterat en længere Pavse igjen havde fundet Sted, „kom frem med et fuldstændigt Skriftemaal, Du veed, hvor stor Priis jeg sætter paa Dig; jeg vil vide Grunden til den mærkværdige Forandring, Du lider under, siden vi To sidst sade lige overfor hinanden. Du ligner Dig jo ikke mere selv. — Jeg forlod en frisk og livsglad Student, der jublede saa lang Dagen var, og meente som Ajax at kunne bære den hele Verden paa sine Skuldre, jeg møder igjen en tavs og indesluttet Mand, der har glemt at smile og falder hen i Grubleri og mørke Taler, som en Trapistmunk. — Tal og betro mig, hvad der er gaaet Dig imod."

„Jeg har kun lidet lysteligt at berette."

„Det faaer at være, husk paa, at det er din gamle Kammerat, Du betroer Dig til. Hvor to Hjerter dele en Sorg sammen, er der altid fire Hænder til at bære den."

„Naa, saa lad mig da tale: — Vi skiltes den Gang, Du som Læge, jeg Pædagog, den Ene af os fik en heel Verden til Skueplads for sine Bedrifter, den Anden en Skolestue. Lykken har mange Veie, Du! det gjælder blot om at finde den rette. Aaret efter at vi havde forladt hinanden, lærte jeg en ung Dame at kjende, Datter af rige Forældre, som havde sendt hende over til Kjøbenhavn, for at hun skulde gjennemgaa et Kursus i — jeg veed ikke hvad.

Hun var smuk, meget smuk, jeg har ingensinde seet to Øine udtrykke større barnlig Fromhed og Uskyld end hendes. Der hvilede over den hele Person noget saa roligt og beherskет, at man kunde antage hende for kold og uden dybere Interesser, hvis ikke den varme Begeistring, der i enkelte ubevogtede Øieblikke pludselig lyste fra hendes mørke Øjne, havde vidnet om et indre Liv, en dyb og levende Følelse, som maaske Frygt for at blive misforstaaet dulgte under denne Roligheds Maske.

Vi forlovede os da hun reiste tilbage til Hjemmet. Derefter tilskrev jeg hendes Fader, Raadmand Birk, bad om hans Samtykke, og modtog nogle Dage efter et meget forstaaeligt og velaffattet Svar, hvori han tilkjendegav sin Misfornøielse over at Marie havde vovet at forlove sig uden hans Vidende, — der havde været Tilbud nok for hende, — han var den Mand, som sad i en saadan Stilling, at hans Datter ikke behøvede at gaa barbenet fra sit Hjem, naar han engang vilde være af med hende, og dermed havde det forresten ingen Hast, Marie var kun atten Aar, hans salig Kone henved de fyrre, da han gjorde hende lykkelig. — Hvad mig angik, saa fandt han, at Skolemester var en jammerlig Stilling, hvad skulde det blive til? Ovre hos ham løb de i Flokkevis og trompetede i alle Blade for at faae Elever. Han var Medlem, man kunde gjerne sige Formand, i Kommunalbestyrelsen, han sad i alle Komiteer, og det han nikkede til, var der Ingen, som skulde ryste paa Hovedet af. — Fornylig havde der været en ledig Lærerplads i Kommunen, da den blev opslaaet til Besættelse indfandt der sig næsten ligesaa mange Supplikanter, som der var Fattigbørn i Skolen, de tiggede og de bad og krummede Ryg og gjorde sig

lækkre for ham, saa han tilsidst maatte lukke sin Dør og lade Butiksvenden sige, at Raadmand Birk var ikke at faae itale. Imidlertid skulde han nu skrive til Kjøbenhavn og høre sig for, hvad Folk sagde om mig, saa kunde jeg jo i Ferietiden komme et Par Dage over til ham, indtil den Tid frabad han sig alle Skriverier til Marie, det havde han selv aldrig brugt, og Kjærlighedsbreve var et tosset Fjanteri, som ikke ledede til noget.

Saaledes lød Raadmandens Brev, og det fandt jeg meget betegnende. Jeg fik et Billede af Hr. Birk, som han senere svarede fuldstændig til.

Nogle Dage før Ferien kom der et nyt Brev, hvori Manden indbød mig til at møde hos ham den 26de samme Maaned, saa skulde han træffe sin Bestemmelse angaaende Marie og mig. Han paalagde mig til Slutning at gaa hen i en Boglade og kjøbe ham det Hefte af en Industritidende eller et Varelexicon, som handlede om at sætte Malurtbrændevin, og det, hvori der stod Forklaring om at lave Stearin, da han gik og spekulerede paa at gjøre Forretning i disse Sager.

Jeg kjøbte begge Hefter og reiste.

Efterat jeg havde klædt mig om i Gjæstgivergaarden, gik jeg ud for at opspørge Raadmandens

Bolig. Paa Gaden blev jeg standset af en Person, der laa med Overkroppen lænet ud af et aabenstaaende Vindu, og røg af en lang Ypsilantipibe. Han udstødte et Hyl idet jeg gik forbi, men som en Fremmed troede jeg ikke det gjaldt mig, og vedblev at gaa. Menneskет kom da ilende ud af Gadedøren og standsede mig ved at lægge sin Haand paa min Skulder.

Det var en lille, fed Herre med et solbrændt, kuglerundt Ansigt, der forskjønnedes af en Skov af lyseblonde Haar, en bred og tyklæbet Mund med afstumpede, brune Tænder og et rødt Kindskæg, som gik sammen under Hagen. Han var iført en kort Lærredsjakke, som stod aaben med iturevne Knaphuller over den fyldige Bug, og hvis talrige Striber og Blækpletter lod formode hans Bestilling i en Skriverstue. Paa Fødderne havde han et Par store Tøfler af ituskaarne Støvler. Medens jeg gjorde disse interessante Opdagelser, glattede Personen sit Haar ned over Panden, lo over hele Ansigtet og udbrød:

„Kjender De mig ikke, min gamle Ven? Jeg er Polsen, Sivert Polsen. Det var jo os, der kjørte sammen paa den lumske Kaffemølle, som løb løbsk fra Klampenborg, mens jeg var ovre og læste til

Examen. Vi mødtes ogsaa i Anstalten, hvor jeg spiste til Middag, hos Fru Kallesen, husker De ikke, den fede Fru Kallesen, og den smukke Mille, hendes Datter? Nu er jeg groet fast her, som Fuldmægtig paa Byfogedkontoret, Fuldmægtig og Auctionsholder, forbandet kjedelig for en Fyr, der er født til noget bedre, men saa opliver man sin melankolske Tilværelse histinde paa Klubben."

Først nu erindrede jeg ham og bevidnede med en Hverdagstalemaade min Glæde over Gjensynet, derefter spurgte jeg ham, hvor Raadmand Birk boede. Polsen saae paa mig og smilede, han trak de hvide Dienbryn iveiret og lovede selv at føre mig derhen. Det nyttede ikke, at jeg undslog mig for at modtage hans Tilbud, idet jeg lod mine Øine glide hen over hans Paaklædning. Hr. Polsen forstod hvad jeg meente, smilede atter medens han slog Ild til sin Pibe, og stak derpaa gemytlig sin Arm under min.

„Her i Byen ta'er vi det ikke saa nøie med Stadsen," sagde han. „Jeg er Byfogdens Fuldmægtig, og har de fleste af Borgerne i min Lomme."

Saa gik vi. Af og til kigede et nysgjerrigt Ansigt ud efter os gjennem de smaa Vinduer, en

Anden kom frem i Gadedøren, for at se, hvem Hr. Polsen gjorde sig saa fortrolig med. En drev endog sin Videlyst saavidt, at han vinkede Skriveren over til sig og spurgte: „Hvem er den Klør der?“

„Det er Frieren til Mie Birk,“ var Svaret. Begge lo og vi gik videre. Hr. Fuldmægtigen fandt mig vist meget ordknap, og indledte igjen Samtalen med det Spørgsmaal, om jeg ikke vidste, hvorledes det var gaaet med Mille Kallesen, Spiseværtens Datter? — „Hun holdt rædsomt af mig, medens jeg boede der i Huset, men hvad skulde det blive til? Inden jeg reiste tog jeg hende ind i mit Kammer og forklarede hende, at hun ikke maatte gjøre sig nogen Forhaabning om mig, saa græd hun sine modige Taarer, det Skind, det veed Gud hun gjorde, og svor paa, at hun ikke kunde opleve at skilles fra mig. Jeg gad nok vidst, om hun siden forvandt sin Sorg, eller hvordan hun sidder i det.“

Jeg var ikke istand til at give ham nogen Trøst, og vi vandrede videre gjennem en lille Gyde, som førte til Hr. Birks Have. Her forlod Hr. Polsen mig for at tale med en ny Bekjendt, og jeg blev viist igjennem den aabenstaaende Laage. Lidt indenfor laa en Pige og lugede. Hun be-

mærkede mig først, da jeg stod ved Siden af hende. Ved at se mig foer hun op, udstødte et Skrig og blev blodrød i Ansigtet, derpaa bøjede hun sig forover, idet jeg hilste og bad hende vise mig op til Hr. Birk. Medens vi forlode Haven vedligeholdt hun sin foroverbøiede Stilling; det saae ud som hun gik og neiede, og jeg opdagede først, idet hun steg op ad Trappen, at hun havde taget sine Strømper af og gik med blottede Fødder. Hun aabnede en Dør, forsvandt skyndsomst og lod mig alene i et hvidkalket og fugtigt Værelse, hvis Ruder mørknedes af en utallig Mængde Fluer, som en tam Skade gjorde Jagt efter, medens den hoppede omkring i Karmen. Ved Synet af mig standsede den, slog med Vingerne og gjentog ret tydeligt og bestandig i høiere Toner: „Gamle Tyveknægt! gamle Tyveknægt!“ Lidt efter kom Pigen fra Haven tilbage med et Viskeklæde, tørrede Komode og Bord og berettede, at Raadmanden var gaaet til Licitation paa Raadstuen, men at de ventede ham hvert Øieblik. Under denne Forklaring foretog hun en nøiagtig Mønstring af min Person, forsvandt igjen og lod mig alene. Døren gik atter op og Marie kom ind. Hun strakte mig begge Hænder imøde, hilste stille og hjerteligt og frem-

stammede nogle Ord, der kvaltes af Taarer. Jeg betragtede hende med den dybeste Forbavselse. Hvor havde dog den korte Tid siden vi sidst saaes, forandret hende. Der var noget ubeskriveligt kummerfuldt og forsagt i alle hendes Træk, som jeg ikke tidligere havde kjendt, en Smerte, som var bleven hendes Mester, og som hun forgjeves søgte at skjule. Hun saae op paa mig med et taknemmeligt Blik, medens jeg lagde min Haand paa hendes Hoved og søgte at trøste hende. — Nu var jeg her jo, alt skulde blive godt, jeg bad hende om at betro sig til mig, jeg vilde dele hendes Sorg, hvorfor græd hun? — Jeg kjendte dette bløde Væsen, der hellere lyttede end talte, jeg havde længtes saa meget efter hende, — længes! veed Du hvad det vil sige, at længes? — Alt hvad jeg sagde hjalp ikke, der laa en Hemmelighed til Grund for de blege Kinder, for hendes Tungsind, for Taarernes Veie, de dybe Furer under Øinene, for det trætte og sløvede Udtryk, som manglede Ord og gjorde mig bedrøvet. Jeg spurgte og frittede, men fik kun et undvigende Svar. Hun havde ikke befundet sig vel i den sidste Tid, det var Glæde, Længsel efter at se mig igjen. Det var Intet af alt dette. — Den Trøst jeg kom med, nyttede ikke,

de opmuntrende Ord jeg sagde, bleve desuden hvert Øieblik afbrudte af et Butiksmenneske, der gjorde sig et Ærinde ind til os og betragtede os med en Nysgjerrighed, som er saa behagelig for den, der ønsker at være uforstyrret.

Pludselig hørte vi en Person træde ind i Sideværelset, smække Døren i efter sig og melde sin Nærværelse ved nogle Befalinger i bydende og fortrædelig Tone. Marie foer sammen, hendes Ansigt blev endnu blegere end før, hun tog min Haand og hviskede bønligt:

„Vær skaansom og overbærende, der er maaske noget i min Faders Adfærd, som Du ikke vil synes om, jeg beder Dig, find Dig deri for min Skyld.“ Med disse Ord ilede hun ud af Værelset.

I det Samme gik en anden Dør op og Hr. Birk traadte ind.

Det var en lille, bredskuldret Mand paa nogle og halvtresindstyve Aar. Hans graalige Haar skjultes paa Issen af en Paryk, der af Ælde faldt lidt i det rødlige. Ansigtet havde samme Farve, blot i en anden Nuance. Kinderne vare indeklemte af store, stive, opstaaende Flipper. Han bar en blaa Kjole med blanke Knapper og snevre Benklæder, der viste hans Legemes fyldige Omrids.

Den sammenknebne Mund, de smalle Læber og dybtliggende Øine, gave ham et bestemt og determineret Udtryk.

„Naa, saa De er Frieren til Mie," udbrød han og rakte mig Haanden, „ja, jeg har allerede hørt af Sivert Polsen at De var arriveret. Vær saa god, tag Plads. Hvad er det nu De hedder? jeg har glemt Deres Navn."

Jeg nævnede det.

„Rigtig, saa tag dog Plads, naar jeg siger det. Vi Borgerfolk ere ikke vante til mange Dikkedarer. Undskyld at jeg gjør mig det lidt mageligt."

Han trak sin blaa Kjole af og ombyttede den graa Shirtings Frakke, som hang paa Dørstolpen. Derefter kaldte han paa Pigen med de blottede Fødder.

„Aa, Jomfru! hæng mig den Kjole ind i Skabet, men glem ikke som sidst at svøbe Papir om Knapperne."

Skaden hoppede imidlertid omkring paa Gulv og Stole, idet Konsulen viste sig, fordoblede den sine Skrig og vedblev at gjentage sit „gamle Tyveknægt" i Toner, som Gjensynets Glæde bestandig gjorde fyldigere og mere gjennemtrængende.

Hr. Birk saae op paa mig, om jeg tilstrækkelig beundrede hans Yndling, han tyssede forgjeves paa Fuglen, som slog med Vingerne og gjentog sin Lectie. Tilsidst blev Herren kjed deraf, stampede i Gulvet og kaldte atter paa Pigen.

„Hør, Jomfru, hvor tidt skal jeg sige hende, at hun skal lukke Claus ud i Pakkamret, mens jeg er borte, jeg kommer dog engang til at dreie Halsen om paa det Asen." Da Jomfruen og Skaden forsvandt, tog Hr. Birk Plads i Sofaen og klappede paa Puden, som Tegn til at jeg skulde sætte mig ved hans Side.

„Naa, Frier!" udbrød han i et mildere Tonefald, „hvordan staaer det sig nu i Kjøbenhavn? Det er da forskrækkeligt saa jammerlig blege og magre I unge Mennesker derovrefra se ud. I føre vist et net Liv, — I! — — Ja, vor Marie kunde saamænd være vel anbragt mange Gange, hvis jeg havde villet. Der er ingen Mangel paa Liebhavere og det, uden Fortrydelse sagt, ganske anderledes Karle end De. Jeg siger det ikke for at sætte ud paa Dem, den ene Stand kan jo for saa vidt være ligesaa god som den anden, men der er dog Forskjel, og hvad skal det blive til med hele det lærde Kram, der gaaer og snuser om efter

Embede? Deres bedste Aar drive de hen som Ansøgere og tjene min Sjæl ikke saa meget som jeg giver en af mine Svende. Naar man hænger en Kommenskringle i en Snor ud ad Vinduet, kommer der straks en halv Snees forsultne Studenter og bide paa. — Hvad Dem angaaer, saa har jeg skrevet over og forespurgt mig, De blev ret godt omtalt, og vi vil nu se Tiden an, gefalder De mig, saa er Mie Deres, jeg er Mand for at kunne give Jer baade Æde og Drikke, gefalder De mig ikke, skal Pigen have Byfogdens Sivert Polsen, enten hun saa synger eller piber. Nu veed De min Mening."

Saaledes blev Hr. Birk ved, uden at jeg fik Leilighed til Svar; han havde forladt sin Plads i Sofaen, gik op og ned ad Gulvet, og troede udentvivl at læse Sympathi og Beundring i mit Ansigt, thi han smilede selvtilfreds, gav mig et Dask paa Skuldren og lo af og til ret hjerteligt af det han sagde.

Det var Indledningen til mit Bekjendtskab med Manden, den lovede ikke synderlig. Jeg begyndte at fatte Aarsagen til Maries sørgmodige Ansigt.

Lidt efter blev der kaldt tilbords. Jeg fik Plads mellem Hr. Birk og en af hans Butiksſvende, en undſeelig og ordknap Herre, med ſtore, blaarøde Hænder og ſorte Haar, redte glat ned over Panden og klippede rundt ſom efter en Spølkum, ſaaledes at det i nogen Fraſtand tog ſig ud, ſom om han havde Hue paa Hovedet. Han ſtirrede uafbrudt ned i ſin Tallerken, og ſvarede, naar Hr. Birk talte til ham, med Enſtavelſesord og et dybt Buk.

Marie ſaae jeg ikke meget til, hun vartede op og tog derefter Plads nederſt ved Bordenden, hvor hun blev underholdt af ſin Broder Søren, en lille, rundrygget Fyr med kridhvidt Haar, hvide Øienbryn og brune Tænder, der uafbrudt kom tilſyne, fordi han ſad og lo af hvad han ſelv ſagde.

„Det var ellers rart, at De netop kom idag, Frier," bemærkede Hr. Birk. — „Hvad er det nu De hedder? jeg kan ikke huſke Deres Navn. Vi ſkal have Hofbal iaften ude paa Troldborg, ſaa kan De faae Lov at være Mies Kavalleer."

„Hofbal," gjentog jeg forundret.

„Netop Hofbal. To af de Kongelige komme. Herremandens Søſter er herovre i Beſøg. De

har maaske hørt hende omtale i Kjøbenhavn. Hun var Strygejomfru hos Enkedronningen, og blev gift med Sønnen hos den rige Jens Kaspersen. Han har havt Lykken med sig, den Fyr, og tjener nu som Hoffoureer hos Majestæten. — Det er til Ære for de To, Ballet skal være. Var De kommen et Par Dage før, kunde De have skrevet os en kjøn, lille Sang til Ære for de to Hoffolk, det var De da vel Mand for? — Nu er det for silde at faae det trykt. Lille Søren prøvede paa at sætte et Digt sammen, men han kunde ikke faae det til at rime rigtigt, den Tossepeer! Han skrev dog en retskaffens Sang til Fugleskydningen ifjor."

„Det gjorde jeg!" raabte Søren, „Herre Jesus! hvor de grinte, da den blev sungen! De vare som gale nede paa Aviskontoret efter at faae den trykt og smurt ind i Bladet."

„Det gjorde de, min Dreng!" forsikrede Raadmanden, „det gjorde de, men jeg var nok ikke saa tosset at betale dem fire Rigsdaler, for at rykke den ind og saa rev vi Tingesten i Stykker. — Hvad jeg vilde sige, Søren, er Du bleven enig med Spillemændene? Hvormeget forlangte de?"

„To Bankdalere Personen."

„To Bankdalere," gjentog Birk og hamrede oprørt med sin Kniv paa Bordet, „de skulde ske Allandsens Ulykker, de Gavtyve! Det gik Du da ikke ind paa?"

„Jeg var nok ikke gal," svarede Drengen med et fiffigt Smil. „Jeg blev enig med ham der blæser Tværfløiten, om en Daler, hans Arbeide er det sværeste, den Anden, som spiller Fiol, skal have fine fire Mark og et halvt Pund af de havarerede Kaffebønner, saa spiller jeg selv paa Basfiolen, det er rene fire Mark fortjent."

„Det lader sig høre," sagde Birk med et kjærligt Nik, „men kan Du ogsaa tumle Basfiolen, Du rare, lille Dreng! Du har jo aldrig havt Buen i din Haand."

„Det siger Ingenting, Fatter, det er jo blot en Secundo, der skal files ud paa den. Naar jeg øver mig bravt i Eftermiddag, før vi tage ud til Troldborg, tænker jeg nok det gaaer."

Birk tilnikkede atter den rare, lille Dreng sit Bifald, og henvendte sig derpaa til mig:

„Frier har vel taget noget pænt Tøi med sig herover? I den Tingest De der har paa, kan man min Sjæl ikke gaa paa Bal, den ligner jo hverken Kjole eller Frakke, og seer ud som en Matroskofte.

Hele Selskabet vil glo paa Dem, naar De kommer saaledes ind til Dansen."

Jeg lovede ham, at min Dragt ikke skulde vække Forargelse hos Nogen, skjønt jeg var i Tvivl om hvad jeg burde tage paa, eftersom den Tingest, som vakte Mandens Mishag, i Virkeligheden var min meest klædelige og bedste Kjole.

„Hvor tog De hen, da De kom her til Byen?" spurgte han lidt efter.

„Til Gjæstgivergaarden."

„Det var dumt gjort, De skulde have taget lige ned til mig, der er ikke en Kat i Byen, uden den jo veed, hvor Raadmand Birk boer, jeg kan da nok holde Dem med Kost og Logi, mens De er her, — Mie! spring ud og siig til Jørgen, at han strax kommer ind, han skal op til Tøibner efter Frierens Tøi."

Karlen traadte frem paa Hosesokker og modtog Besked af Birk. „Maaske De vil erindre at tage min Reisekappe med," tilføiede jeg, „den blev liggende i Spisestuen da jeg kom."

Karlen gik; han var neppe ude af Døren, før jeg blev overfalden af en ny Byge.

„Hvad Djævelen er det? Jeg troer, De siger De til Karlen. Vær saa god at sige Du, hertillands

ere vi ikke vante til at gjøre Dikkedarer for vore Tjenestefolk."

Søren lo, Marie græd, jeg tav. — Saaledes gik det til ved Middagsbordet.

Medens Birk, som sædvanlig, tog sig en Middagslur, fik jeg Lejlighed til at blive nogle Øieblikke alene med Marie. Hun fortalte mig alt hvad der var foregaaet siden vi skiltes i Kjøbenhavn. Uden at være forstaaet, uden en eneste Veninde, levede hun her i et Selskab, med hvilket hun ikke stemte, hendes Sorg mødte Spot, hendes Taarer ingen Deeltagelse, hendes bedre Natur gik tilgrunde. Hvad der endnu gjorde denne Tilstand pinligere, var Erindringen, som bestandig fremmanede Modsætningen mellem en saadan Tilværelse og det fredelige Familieliv, hun havde tilbragt i Kjøbenhavn. De visnede efterhaanden, alle de Blomster, som Haab og Tillid til en lykkelig Fremtid havde fremkaldt der ovre. Den Trøst jeg kunde bringe hende, var kun ringe, hun smilede sørgmodig og vantro til de lyse Billeder jeg fremmanede, lænede træt sit Hoved mod min Skulder og anede uden tvivl, hvad der ventede os.

Da Birk lidt efter, ved et gjennemtrængende Raab om Kaffe, tilkjendegav, at han var vaagnet,

flygtede Marie tilbage til Kjøkkenet, hendes sædvanlige Opholdssted, og jeg gik op paa det anviste Kvistkammer, der var saa lavt, at jeg næppe kunde staa opreist under Loftet. Medens jeg valgte min bedste Dragt, dundrede det paa Døren med Bud om, at jeg maatte skynde mig at blive paaklædt, da Hr. Birk som Balinspecteur havde adskilligt at ordne før Festens Begyndelse. Jeg klædte mig saa omhyggeligt som muligt, vexlede min Kjole med en ældre, der havde temmelig spidse og lange Skjøder, og var færdig til Presentation, medens jeg hørte hans sonore Stemme nedenfor raabe paa Tørklæde, Sko og andre Nødvendigheder. Da jeg lidt efter kom ned i Dagligstuen, fandt jeg Kjøbmanden i Baldragt. Hans hvide Bomuldsstrømper og blankbørstede Sko, besatte med store Sløjfer, toge sig pyntelige ud paa de brede, fladtrykte Fødder. Skjøderne paa hans sorte Kjole vare saa spidse som en Syl og skiltes bagtil i en bestemt Takt efter ethvert Skridt. Kraven sad oppe i Nakken, og et Par vældige, opstaaende Skulderstykker forøgede det Antike i Formen. Mandens Beenklæder forekom mig lidt korte og snevre, de naaede ham ikke længere end til Anklen, og af en velbegrundet Frygt for at de endnu skulde krybe høiere tilveirs,

havde han strammet dem ned mod Fødderne med et Par Remme, saaledes at man saae en Haandsbred af de hvide Strømper. Hele Personen, Stuen indbefattet, duftede stærkt af Lavendel- og Krusemyntevand. Idet jeg traadte ind, stod Hr. Birk for Speilet, smilede til sig selv, og søgte at frisere sin Paryk efter de bekjendte Billeder af Christian den Fjerde, med den Forskjel, at han istedet for Marelokken, var ifærd med at anbringe to smaa Favoriter paa begge Tindinger. Lille Søren viste sig pyntet i samme Smag, forskjønnet ved at have malet sine hvide Øienbryn kulsorte. Han stod i et Hjørne af Stuen, aflokkede en gammel Basfiol de mest uharmoniske Toner og betragtede Faderen med et beundrende Blik. Det var Storheden, han her saae paa nært Hold, en lille Generalprøve paa Hofballet, der endnu fandt to Tilskuere udenfor den halvaabne Dør, hvorfra en Butikssvend og en fed Tjenestepige listede sig til at kige ind og deelte Sørens Beundring. Hr. Birk blev staaende foran Speilet, da jeg kom, slog blot ud med Haanden til Tegn paa, at jeg skulde forholde mig tavs, og vendte sig derefter til Søren.

„Det gaaer jo prægtigt, min Dreng, men vi maa klemme en Gang til paa Tyroleren. Nu synger jeg, saa passer Du paa dine tre Strøg hvergang der kommer en Pavse, hør nu efter.“ Hr. Birk sang:

„Smukke Pige med det sorte Haar, se lidt paa mig.“

„Bum, bum, bum!“ svarede Basfiolen.

„Kom og føl, hvordan mit Hjerte slaaer, jeg elsker Dig!“

„Bum, bum, bum,“ gjentog det rasende Instrument.

Dermed var Prøven endt, Birk lod særdeles tilfreds med den, han dreiede sig paa Hælen og begyndte at mønstre min Dragt. Kjole, Vest og Halsklæde vandt hans Bifald, men idet han saae ned paa mine Beenklæder, udbrød han med en Skoggerlatter: „Hvad er det for Noget? skal det kaldes Beenklæder, — til at knappe foran, ligesom paa smaa Børn! Undskyld Hr. Frier, saadan komme vi ikke til Bal iaften, Folk vilde le Dem ud, De faaer min Sjæl ikke en anstændig Pige til at danse henover Gulvet med Dem. Veed De hvad, skynd Dem op paa Deres Kammer før min

Datter seer Dem, saa kommer jeg til at laane Dem et Par ordenlige Buxer."

Mine Indvendinger hjalp ikke, Manden vedblev vexelviis at skænde og le, trofast understøttet af lille Søren, der imidlertid vedblev at file som en Rasende frem og tilbage paa Basfiolen. Jeg gik da op paa mit Kammer, skiftede Tøi og slap heldigviis for Laanet af det tilbudte Klædningsstykke. Saa kaldte Birk paa Marie, der viste sig i en tarvelig, men smagfuld hvid Kjole, vi stege tilvogns og kjørte til Troldborg, en lille Fjerdingvei udenfor Byen.

Jeg havde haabet, under Kjøreturen at faae Leilighed til at tale uforstyrret med Marie, men Raadmanden hindrede det og befalede mig at tage Plads paa den forreste Agestol ved hans venstre Side, medens Marie og Søren sad bag os, Drengen med sin Basfiol mellem Knæene og saa begeistret for den, at vi neppe vare komne igjennem Gaderne, før han skød Søsteren over i Hjørnet af Sædet, greb Buen og begyndte igjen at gnide frem og tilbage paa Strengene, stærkere og stærkere og blandede af og til nogle gjennemtrængende Frydeskrig i den rædsomme Musik, han frembragte.

Udenfor Byporten gaaer Landeveien i to Retninger, den ene ned til Havnen, den anden fører ud til den gamle Herregaard. I Skjællet mellem disse to Veie var der reist en høi Pæl, som endte i en stor, pyntelig Messinglygte. En Mand havde sat en Stige op til Pælen, og var i Begreb med at pudse Glassene i Lygten, da vi kom forbi. Raadmanden lod holde, kaldte paa Manden og vinkede ham hen til sig.

„Naa, Jens Vægter," raabte han, „kan Han faae os hende rigtig blank til iaften?"

„Jeg tænker ja, Hr. Raadmand!" svarede Vægteren med Huen i Haanden.

„Tænd hende kun, saasnart Solen er gaaet ned, og lad hende blive ved at brænde til det gryer ad Dag igjen. Jeg giver Olie til. — Jens Vægter veed vel nok, at det er mig, der har kostet Lygten, sidste Gang vi havde hans Majestæt, vor allernaadigste Kong Frederik den Sjette, her i Byen."

„Ja, aa ja!" svarede Vægteren.

„Magistraten meente, at den Lygte vilde koste for meget, — sikke Kegler! — vi skulde maaske hellere have ladet staa til, saa Majestæten kunde dumpe ned i Grøften og knække sin Hals, med

Respekt at sige, naar han tog ud til Skibet i Mulm og Mørke; men jeg sagde nei, jeg, Birk! — saa fik vi Lygten for mine Penge, den skinnede og lyste som den klare Dag, og der var min Sjæl Nogle som paastod, at Majestæten lod holde for at se paa den, da han kjørte forbi, men det vides ikke med Bestemthed. — Puds den rigtig blank til iaften, lille Jens Vægter og lad den skinne, saa de Karle faae Ondt i Maven ved at se paa den. Imorgen kan Jens komme hjem til mig og lade Krambodkarlen skænke sig en Pægl som Belønning."

Manden svingede med Huen og forsikrede, at alt skulde ske efter Raadmandens Ønske.

Da vi kjørte videre vendte Birk sig om mod mig og udbrød: „Man har sin Nød med de Mennesker oppe paa Raadstuen. Der er ingen Flugt i dem, Ingenting veed de, og ikke ere de istand til at følge en høiere Ide eller Intelligensens Tankegang. — Som nu med den Lygte, — de sagde nei, men jeg sagde Pinedød jo, og saa stod den der, da Allerhøistsamme besøgte os. Nedenfor havde jeg ladet male et stort Transparent og et Digt af Overlæreren. Det kostede en Dunk Ansjoser, — to Linier, — hvad synes De?"

„Fatter satte selv to rare Linier til," bemærkede Søren med stor Ivrighed.

„Det gjorde jeg, og det var ikke af de værste. Hør blot!"

„Til Majestætens Hæder og Ære,

skal denne Lygte antændt være." Det var for Ansjoserne. Nu kommer mine to:

„Raadmand Birk den selv bestilte.

Da Ingen af de Andre vilte."

„Vilde," rettede Søren.

„Snak Dreng! der maa staa vilte, ellers rimer det jo ikke paa bestilte. — Vi tale ikke mere om den Sag."

„Vilde, vilde, vilde!" sang Søren og strøg paa Basfiolen, saa rasende, at Hestene lagde Ørene tilbage og steilede. Folk standsede paa Veien og jeg kastede et medlidende Blik over paa Strengene, for at se hvorledes de slap fra dette morderiske Overfald. Efter nogle Øieblikkes Tavshed optog Manden Samtalen paany og udbrød:

„Jeg sidder her og grubler over, hvad Gavn det egenlig er til, at Folk lægger sig efter Studeringer? vide de bedre Besked om nyttige Sager end vi, eller komme de maaske bedre frem i Verden? — Lad mig for Løiers Skyld examinere Frier

lidt og høre hvad De forstaaer Dem paa. Kan De til Exempel forklare mig, hvorledes den vigtige Handelsvare Soda frembringes?"

Jeg tilstod min Uvidenhed, Raadmand Birk brast i Latter og vendte sig mod Drengen. „Kan da Du, lille Søren, som først skal gaa til Præst og konfirmeres til Oktober, fortælle os lidt om Soda." Søren dæmpede Basfiolens Toner, medens han fremplaprede følgende:

„Soda er kulsurt Natron, et Metal, sølvglinsende, lettere end Vand, men tungere end Steenolie. Naar den forbindes med en vis Luftart, — der staaer ikke i Bogen, hvad den hedder, — fremkommer et hvidt Pulver, naar dette forbindes med Kulsyre, fremkommer Soda."

„Godt svaret, min Dreng!" raabte Birk, idet han saae paa mig med et ringeagtende Smil, „rigtig godt svaret! — Spil kun væk igjen. — Det lader til, at Friers Lærdom endda ikke er stort bevendt, naar saadan en lille Knægt kan stikke Dem, — hvad? Lad os tage fat paa et Landvæsens Spørgsmaal. Jeg sætter nu, jeg har saaet Rug i en Mark iaar, Byg i en anden og Havre i en tredie, hvad mener De da, jeg skal saae til næste Aar, der hvor Rugen stod, hvad i

den, hvor der stod Byg, og hvad i den, hvor der stod Havre?"

Jeg maatte anden Gang tilstaa min Uvidenhed.

„Aa, Søren! hold lidt op med at spille, og lad os høre, om Du kan besvare mit Spørgsmaal?"

Søren saae paa mig, snøftede, brast i Latter og svarede, som om han læste op af en Bog. „Den Mark, der var Rug i, skal besaaes med Byg, i den der var Byg, skal der saaes Havre, enten Havre alene, eller i Forbindelse med Kløverfrø, den der var Havre i, kan man pløie op til Kartofler, de rense Jorden."

„Ganske rigtig, fornuftig svaret!" raabte Birk. „Fiil væk igjen, det gaaer overmaade godt. — Naa! Frier, hvad synes De? det lader næsten til, at vi Jævne og Enfoldige dog ikke staa saa langt tilbage for de Lærde."

Jeg var træt af at høre mere paa disse Taabeligheder og vilde give Manden et affærdigende Svar, da jeg mødte Maries bange og bønfaldende Øine. Jeg tav, lod Birk tale og saaledes gik Kjøreturen til Troldborg. Henimod Aften var den gamle Herregaard fyldt med et overgivent og støiende Selskab, klædt i de meest fantastiske Dragter,

uden Smag, uden Hensyn til det Klædelige, Enhver begavet med en glubende og fremherskende Lyst til at vække Opsigt og gjøre sig bemærket. Raadmand Birks melodiske Røst overdøvede alle Øvriges. I den ene Ende af Salen havde han faaet opreist en Tribune for Musikanterne, ligeoverfor tronede, paa en lille Forhøining, to Personer, en Herre og en Dame: Hoffoureeren og hans Hustru, Æresgjæsterne, for hvem Ballet blev gjort. Den Førstnævnte var indpiint i en Slags Tjeneruniform, hans Dame i en lys, lila Kniplingskjole, begge To Gjenstand for Artigheder, Smil og Hilsener fra den tætte Kreds, som omgav deres ophøiede Sæde.

Blandt Spillemændene fik lille Søren Plads med sin Basfiol, hans Instrument gjorde en overordenlig effectfuld Virkning. I Begyndelsen af Ballet, medens Tonerne løde mere dæmpede, lod det sig endda høre, men da Drengen kom i Hede, strøg han stærkere til, der var ikke længere Tale om noget Accompagnement, Basfiolens Brummen og Skratten overdøvede de øvrige Instrumenter, desuagtet fandt man Musiken fortræffelig, Enhver kjendte Melodierne og dansede med Hjertenslyst.

Marie og jeg vare de Eneste, der kjendte Polka. Flere af hendes Veninder opfordrede os til at danse den, og efter megen Forhandling med Orkestret, fik vi det til at spille et Stykke, der omtrent havde samme Takter som almindelig Polkamusik. Vi dansede Salen rundt, da der paa engang hævede sig en vældig Stemme, og Hr. Birk kom ilende hen til os. Først vendte han sig mod Spillemændene, hævede Stemmen og udbrød: „Vi skal ikke have mere af den Musik! Søren! faae dem til at tie deroppe.“ Derefter greb han mig temmelig ublidt i Armen, og hviskede, medens hans hulde Ansigt antog en dyb, mørkerød Farve: „Maa jeg bede Dem om at blive fri for saadan en uanstændig og gemeen Dans. Jeg holder ikke af at min Datter skal blive udskreget som Spektakel i Byen, fordi hun danser Polsk med Dem. — I det Hele taget maa jeg sige Dem, Frier, at De gjør klogest i at se Dem om efter en anden Kjæreste. De har lige fra det Øieblik De kom til Byen opført Dem saa upassende, at jeg er kjed af at sætte Dem oftere i Rette. Jeg vil nu stille mig hen i en Krog og give Agt paa, hvad De fremdeles i Aftenens Løb begaaer, og tage min sidste Bestemmelse derefter.“

Med disse Ord forlod han mig, og Dansen, der var bleven afbrudt ved dette lille Mellemspil, begyndte paany. Lidt efter kom jeg hen til Stedet, hvorfra Raadmanden sad og gjorde sine Jagttagelser. Idet jeg dansede forbi, raabte han til mig:

„To nye Dumheder!"

Et Kvarteer senere var Antallet steget til sex og næsten hvergang jeg kom forbi ham, vedblev han at tælle: „syv, otte, ni!" — Ved Tallet ti sprang han op fra Stolen og raabte:

„Nu kan det være nok, lad os saa komme til Bords, mine høistærede Herrer og Damer."

Han tog Marie ved Haanden, satte sig selv med hende oppe for Bordenden ved de to Æresgjæster, og lod mig vælge den Plads, jeg selv vilde. Efterat vi havde spist og nogle vældige Puncheboller vare bragte ind istedetfor de borttagne Fade og Tallerkener, blev der udbragt en Skaal for de to fremmede Hædersgjæster, Hoffoureeren og hans Frue, dernæst reiste Birk sig, tog et fyldt Glas, rømmede sig og udbrød, idet han smilede spottende over til det Sted, hvor jeg sad:

„Mine høistærede Herrer og Damer! Maa det være mig tilladt i denne Høitidsaften at udbringe en Skaal for to Nyforlovede: Min Datter

Mie og Hr. Fuldmægtig og Auctionsholder Sivert Polsen paa Byfogedkontoret."

Disse Ord vakte almindelig Bevægelse blandt de Tilstedeværende. Herrerne lo, Damerne saae paa hverandre og bede i deres Lommetørklæder. Marie blev siddende paa sin Stol, bleg som et Lig og tilsyneladende følesløs for det hele Optrin.

Under den almindelige Klinken og en Mængde begeistrede Hurraraab, lagde man først Mærke til at hendes Hoved var sunket ned paa Brystet. Hun var besvimet. Jeg tog strax efter bort.

Saaledes, min Ven, endte Hofballet paa Troldborg."

Her tav Fortælleren, lagde sit Hoved ned paa Bordet og blev siddende en Stund med Ansigtet skjult i begge Hænder.

„Du holder af hende endnu?" spurgte hans Tilhører.

„Endnu?" gjentog den Anden.

„Det er elleve Aar siden."

„Maaske, jeg har ikke regnet Tiden efter Dage, men efter hvad jeg følte for hende."

Tre Pistolskud.

Nede fra Ajaccios Havn strækker sig den lange Gade, Cours-Grandval, gjennem Byen ud til Exercerpladsen og Napoleonsgrotten. To Rækker Plataner indhegne Gaden, bag disse komme vexelvis Byens fornemste Værksteder, Caserner, Hoteller og Palaier tilsyne, deriblandt Erkebispens, som Byraadet har nægtet at fuldføre, fordi den geistlige Herre nærer et for stærkt napoleonistisk Sindelag. Længere oppe ligger en engelsk Kirke, bekostet af Miss Thomasine Campbell, paa den udtrykkelige Betingelse, at ingen Corsikaner under Gudstjenesten maa komme ind deri.

Mellem disse forskjelligartede Bygninger viser sig hist og her en aabenstaaende Plads, hvor den rødlige Sandsteensklippe, eller en takket, graalig Granitvæg, sænker sig ned mod Gaden, bevoxet i alle Revner og Fordybninger med Oliventræer, Kaktus og Aloebuske. Efter en Regn driver Hyrden

sin Hjord ned af Klippens Skraaninger, og sidder og blæser nok saa kjønt paa Fløite, medens hans Faar og Geder nyde godt af det friske Græs. Lufter Mistralen derimod ind fra Havet, skrabe Drenge og gamle Koner Løv og Makiriis sammen under Klipperne, ogsaa midt paa Gaderne, naar de synes bedre derom, tænde Bunken, og flokkes omkring Baalet, med Hænderne udstrakte over Ilden. Det skriger og raaber og hyler i Gaderne fra den tidlige Morgenstund. Trompetsignal og Trommehvirvel lyder ud fra Kasernerne, Soldaterne synge, Gederne bræge, Æselet hyler, Sælgekonerne hyle ogsaa, kun med en anden Melodi. Enhver Samtale mellem de Forbigaaende lyder for den Uindviede som et Skjenderi. Man skynder sig tilside for at undgaa deres Gesticulation og Svingning med Armene, som hvert Øieblik truer med at slaa den Lyttende til Jorden.

Midt i denne Gade var der en Formiddag et stort Opløb af gamle Koner og Læredrenge, og blandt denne Sværm to Gendarmer, som lode sig drage fra den ene til den anden Side og hørte fortælle, hvad her gik for sig. Efter mange forgjeves Gjentagelser, under hvilke den Ene talte i Munden paa den Anden, blev det tilsidst aabenbaret, at

Pater Ignatius paa den ynkeligste Maade, for lidt siden, var bleven skamslaaet af en bekjendt Slagsbroder, Thomaso Pazzi, og at den gamle Præst endnu laa blodig og stønnende indenfor Gadedøren i et betegnet Huus. Thomaso selv havde efter endt Bedrift fundet det rigtigst at forsvinde, men en gammel, skrigende Kone, hvis Stemme overdøvede alle de Andres, lod til at vide god Besked med Sagen, og fortalte, at Thomaso havde opført sig saa upassende, fordi han havde 100 Frcs. tilgode hos Præsten for leverede Klædningsstykker, og at han flere Gange forgjeves havde affordret den geistlige Herre denne Sum.

„Jeg har ikke faaet Pengene anviste," svarede Præsten. „Kirken skal betale hvad jeg slider i Tjenesten; De kommer til at vente endnu nogle Dage."

Det vilde Thomaso ikke, han blev hidsig og høirøstet, og Præsten kom endelig frem med fem Guldstykker, hvormed han meente at Gjælden var afgjort. Thomaso paastod, at han endnu skulde have tolv Francs i Rente for den lange Tid, han havde maattet vente paa sine Penge.

„Men saa vil De jo bestjæle mig," sagde Præsten og dermed begyndte Krigen.

„De kalder mig en Tyv!“ raabte Thomaso, gulbleg af Raseri, „det skal De faae betalt.“

Han foer ind paa den gamle Mand og blev ved at slaa ham i Hovedet, til Præsten blødende og afmægtig sank om paa Gulvet i Forstuen, hvor denne Forhandling havde funden Sted. Saa løb Thomaso sin Vei og lod den Anden ligge.

Det var en uhørt Begivenhed, at slaa en geistlig Mand; det havde man endnu aldrig oplevet i Ajaccio, endskjøndt Ærbødigheden for den geistlige Stand er stærkt i Aftagende, hvorpaa f. Ex. Folkets Skrig og Spottegloser levere tilstrækkeligt Beviis, hvergang Præsterne Juleaften i Kirken frembære det lille, levende Barn og den udpyntede Madame, der skulle forestille Kristus og hans Moder. Den ene af Gendarmerne var gaaet ind til Præsten og havde støttet ham op mod Muren. Hans Kammerat hentede imidlertid en Vogn, der skulde bringe den gamle Mand ned til hans Slægtninge. Gadedøren blev lukket ilaas, og Folkesværmen udenfor tiltog. En af de hylende Kvinder forsikrede, at Præsten laa paa sit Yderste, en Anden, at han allerede var død. Historien blev bestandig mere udpyntet i Retning af det Grulige, og ud-

videde sig efterhaanden i større og større Kredse, som naar man kaster en Steen i Vandet.

„Monsieur Thomaso payera pourtant la sauce!“ ytrede en Stemme i Mængden.

„Hvad mener De med det?“ spurgte en Anden.

„Jeg siger Jer, at Thomaso vil komme til at betale Gildet,“ gjentog Stemmen. „Pater Ignace Casanelli har tre Brodersønner, de lade ikke en saadan Plet sidde paa sig. Giv blot Agt, der vil snart spørges mere om den Sag.“ Strax efter kom Vognen. Den ulykkelige Præst viste sig, ledet af Gendarmerne, overstmurt med Blod og ynkelig stønnende. Vognen kjørte bort med ham. — Lidt efter skiltes Sværmen.

Samme Nat faldt der to Skud nede i den smalle Gyde, som førte til Thomasos Huus. Naboerne kom farende til Vinduerne, men da alt var lydløst og stille og Geværskud desuden ikke ere saa meget sjeldne i Ajaccios Gader, gik man til Ro igjen.

Næste Morgen bragte en Gendarm Thomaso op til Mairiet. Han var bleven efterspgt hele den foregaaende Aften, men fandtes først om Morgenen, og bar alle Spor af en gjennemvaaget Nat i sit gulblege og furede Ansigt.

Paa Pater Ignaces Vegne mødte hans Brodersønner, hvoraf de to vare kraftige og djærve Skikkelser, den tredie en opløben Dreng med tynde Been, vilde og glødende Øjne og krøllet, sort Haar, bedækket af en rød Frihedshue.

Det havde kostet Drengen megen Møie at faae Lov til at følge med sine Brødre, hvad skulde han gjøre i Retten? Men han foldede Hænderne, tiggede og bad saa længe, til han endelig fik sin Villie. Efterat være naaet saa vidt, fulgte han Brødrene op ad Gaden med lange og drabelige Skridt, svingende Arme og en Cigarstump i Munden. Naar han mødte en Flok Drenge, stod han et Øieblik stille og meddeelte dem, at han nu skulde op i Retten og vidne for sin Farbroder, Præsten.

Inde i Forhørssalen bleve de to Parter stillede hver paa sin Side af Skranken. Drengen Cecho vilde følge efter, men den vagthavende Gendarm, som allerede havde gjort Vanskeligheder ved at lade ham komme ind, holdt ham tilbage og lod ham sætte sig i en Krog af Salen.

Forhøret varede ikke længe. Præsten havde afgivet sin skriftlige Forklaring til de to Brodersønner, og Thomaso tilstod, at de Beskyldninger,

der rettedes mod ham, vare nogenlunde stemmende med Sandheden.

„Idag snoer De Dem ikke fra det, min gode Thomaso," sagde Mairen, „som De gjorde sidst, da De overfaldt Kjøbmanden nede paa Broen. Slaa en geistlig Mand! — hvad tænker De paa! det vil blive Dem en slem Sag, med mindre vi se at faae den bilagt i Mindelighed."

„Den kan ikke bilægges i Mindelighed," sagde begge Brødre.

„Det er plat umuligt," føiede Echo til, og søgte at trænge frem fra sin Krog. Men Gendarmen holdt ham tilbage, løftede hele Personen op i Trøiekraven og satte ham noget ublidt ind i Krogen igjen.

Thomaso stod og lo og viste sine gule Tænder.

„Det kunde dog være, at den Sag lod sig bilægge," sagde han. „Jeg er ogsaa en overfalden Mand, inat blev der fyret to Skud efter mig, Kuglen peb lige forbi mine Øren. Jeg tænker, det har mere at sige, end at slaa Præstens Næse tilblods."

„Det er jo noget heelt Nyt," sagde Mairen. „Hvem var det, som skød efter Dem?"

„De to Casanellier der; lad dem gaa fra det, om de kan."

„Vi benægte det," sagde Brødrene. „Inat har den Herre vist været drukken, som han pleier, og ikke vidst af hvad der skete omkring ham."

„Ja, det var rart, hvis I kunde slippe dermed, men jeg har Beviis for mig. Nede i Gyden, under Oliventræerne, staaer to Mænds Fodspor tydelig aftrykte i den bløde Leergrund. Det ene Spor mangler tre Søm i den indvendige Side af Støvlehælen: lad os se, om det ikke passer paa den ene af de to Brødre. Sagen er vist, at de Kujoner ikke tør vedgaa om Dagen, hvad de begaa om Natten."

„Kujoner!" raabte begge Casanellierne.

„Kujoner!" lød en rasende Stemme fra Drengen ved Vinduet.

Derefter gik begge Brødrene hen til Dommeren, lagde Armene paa Skranken og udbrød: „Det var os der skød."

„Men Ingen af Jer var istand til at ramme," raabte Thomaso triumferende.

„Vi har Kugler endnu," sagde den ene Broder.

„Og der er mere Krudt hos Kjøbmanden," tilføiede den anden.

„Det er bedst, I faae den Sag bilagt med det Gode," ytrede Dommeren, „det vil være til Fordeel for begge Parter. Viser Thomaso sig utilbøielig til Forlig, lader jeg ham arrestere for Overfald, og han kan da faae en Dom paa sex Maaneders Tvangsarbeide. — Sige Brødrene Casanelli Nei til mindelig Afgjørelse, ville I blive tiltalte for attenteret Mord og I kan se, hvordan I slippe fra det. Tænk paa Jeres Slægt, tænk paa Folkene her i Byen, ville I gaa omkring som to straffede og æreløse Personer? — Naa, hvad sige I til mit Forslag?" vedblev Dommeren efter at have givet Parterne Tid til Betænkning. „Ville I slutte Forlig herinde idag, lade det ene gaa op mod det andet og sværge ved Eders Ære og Guds hellige Navn, at der skal være Fred mellem Jer bestandig, saa er Sagen dermed sluttet."

Før Brødrene fik Tid til at svare, sprang Cecho bort fra Gendarmen, stormede hen imod Skranken og greb begge sine Brødre i Armen, — Taarerne løb ned over hans Kinder, medens han heftig og bønlig udbrød:

„Ingen Straf, ingen Vanære, tænk paa vor gamle Moder derhjemme, — lov det kun og slut Forlig med ham."

„Jeg for min Part siger ikke nei til det, Dommeren sagde," ytrede Thomaso.

Brødrene stode tvivlraadige og saae paa hinanden. Echo laa paa Gulvet foran dem, han havde omfattet den Enes Knæ og rykkede den Anden heftig i Kosten, medens han hviskende gjentog: „lov det kun, lov det kun!"

„Vi slutte Forlig," sagde Casanellierne efter nogle Øieblikkes Betænkning.

„Saa maa I række hinanden Haanden og sværge, at alt Fjendskab denne Sag angaaende, er endt og glemt, som om den aldrig havde fundet Sted."

„Nei, nu forlanger Mairen formeget!" ytrede den anden Broder, „vi har sluttet Forlig med Thomaso, men række ham Haanden kan vi ikke."

„I ere nogle stridige Mennesker," sagde Mairen, og rystede paa Hovedet; „gaa da i den hellige Jomfrues Navn, og lad mig se, I holde, hvad I har lovet."

Dermed gik de tre Brødre. Ingen af dem hilste paa Thomaso, men da Drengen kom forbi ham, standsede han, tøvede lidt, som om han søgte et betegnende Udtryk for sine Følelser, derpaa stak han sin ene Pegefinger ind i Mundvigen, skjulte

med den anden Haand Ansigtet for Dommeren, saa at denne ikke kunde se, at han krænkede Stedets Helligheb ved at vise Thomaso hele Længden af sin røde Tunge.

Mairen ansaae Sagen for endt. Men der var mere tilbage.

Omtrent fjorten Dage efter lod Thomaso sig atter tilsyne i Hotel de ville og forlangte Dommeren i Tale. Han kom dennegang for at føre Klage over, at hele hans Faareflok, som græssede oppe paa Keglen udenfor Byen, om Natten var bleven ødelagt paa den skjendigste Maade: Vædderen skudt gjennem Hovedet, Faarene dræbte, ja ikke blot dræbte, men sønderflængede, saa baade Skind og Kjød maatte betragtes som ubrugeligt. Det var umuligt at forklare, hvorledes denne Misgjerning var gaaet til. Hyrden havde indesluttet Dyrene i en lille Fold, medens han gik hjem, for at forsyne sig med Levnetsmidler til næste Dag. Da han kom tilbage var Ulykken skeet. Ingen af Beboerne i Nærheden havde under hans Fraværelse seet nogen Fremmed begive sig til Folden.

„Det er en beklagelig Ulykke," sagde Dommeren. „Hr. Thomaso har mange Fjender. — Hvad mener

De, jeg skal gjøre ved den Sag? jeg kan da ikke passe paa deres Faar."

Thomaso meente, at han burde søge sin Ret hos Byens Øvrighed, og holdt sig overbevist om, at det var de to Brødre Casanelli, som vare Mestre for den nedrige Daad. Han havde det paa Følelsen, skjøndt der ikke gaves nogetsomhelst Beviis derfor.

„Denne Gang er Deres Følelse dog vist kommen i et feil Spor," bemærkede Dommeren. „De to Casanellier opholde sig ikke længer her i Byen. De maa have andre Fjender. Tænk Dem om, De finder dem nok. Væveren, som trak Dem herop til Forlig i Foraaret, den tyske Doktor, som De spændte Been for, og kastede ned i Kjælderen, de to Bødkersvende, De bankede paa Napoleonspladsen, — der er nok at vælge imellem. Indgiv en skriftlig Besværing over det Skete, saa skal jeg se, hvad jeg kan gjøre."

Thomaso gik og indgav sin Klage, men han fik ikke at vide, hvem der havde dræbt hans Faareflok.

Nogle Maaneder senere viste han sig igjen for Dommeren. Han var grædefærdig og kaldte sig en ulykkelig Mand, som ikke kunde leve i Fred for onde Mennesker. Inat var hans bedste Hest bleven skudt inde i Stalden. Da han sprang op af Sengen

og kom tilstede, saae han i Maanelyset en svag Krudtrøg trænge ud af den aabne Stalddør; forresten havde den omhyggeligste Undersøgelse ikke ledet til det ringeste Spor. Hesten laa dræbt i sin Baas, skudt gjennem Bringen, Porten var lukket, ingen Lyd eller Bevægelse røbede den flygtende Misdæder.

Mairen søgte og søgte, han holdt Forhør og satte Gendarmeriet i Virksomhed, uden at hans Bestræbelser bragte Lys i Sagen.

Thomaso havde mistet sin Hest, ligesom han havde mistet sine Faar, det vidste han og mere fik han ikke at vide.

„Han sidder paa Kaffehuset og taler ondt om Eder til Gjæsterne," sagde Cecho en Dag til sine Brødre. „Jaftes fortalte han Konsulen, at I havde sluttet Fred, fordi I vare bange for at see ham i Ansigtet og binde an med ham. Det skulde jeg nok ikke finde mig i, hvis jeg var i Eders Sted."

„Man bør ikke høre efter en saadan Slyngels Tale," svarede den ældre Broder, „han gaaer aldrig ædru i sin Seng, og veed ikke, hvad han selv siger."

„Ædru Mand skal svare til fuld Mands Handling," ytrede Echo og dermed var Samtalen om Thomaso tilende.

Der ligger en lille Gyde paa høire Side af Cours Napoleon, bevoxet med disse eviggrønne Makier, som tilhøre Corsika og i Form og Skikkelse ligne Ligustrum; mellem dem vexle Klippebrokker med Aarer af Granit og over Klipper og Planter hæver sig igjen den favnhøie Aloe, der blomstrer i December. „Jeg føder kun een Unge," siger Løven i Æsops Fabel, „men det er en Løveunge." Saaledes gaaer det ogsaa med Aloeplanten, der voxer og breder sig i en Menneskealder, endnu længere paastaa Nogle; saa skyder den pludselig en rank, opretstaaende Stamme iveiret, armtyk, bevoxet med smaa Skjæl, og en bred, spaltet Krone, der udfolder store, gulrøde Blomster. Efterat have pranget en Maanedstid i stedse rigere Farver, falme disse, — Solen har kysset dem, Solen dræber dem. Derefter krymper hele Planten sammen, visner og døer og breder endnu i Tilintetgjørelsen sine gulbrune Blade beskyttende ud over de smaa, nye Spirer, som skyde ud fra dens Rødder. — See Dig om! overalt i Naturen spirer Livet frem fra de Dødes Grave.

I denne Gyde, mellem disse Planter, laa en Morgenstund en Mand dræbt af et Kugleskud, der var gaaet ham gjennem Brystet, og som maatte være bleven affyret paa kort Afstand, siden hans Klædning viste sig sveden, hvor Kuglen var trængt ind. En Stribe størknet Blod farvede begge den Dræbtes Mundvige, Øinene stode aabne, stive og glandsløse, Ansigtsfarven var blaalig, og de sammenkrympede Træk havde et Udtryk, der mere tydede paa Raseri end paa Smerte. Oliventræerne drysfede deres sorte Bær ned over ham, og Græsset ved Ligets Side var endnu vaadt af Morgenduggen.

Hele Folkesværmen gjenkjendte i den Dræbte, Thomaso Pazzi. Drabsmanden vidste derimod Ingen at angive.

En gammel Kone meente, at det maaske kunde være en af Hyrderne, der længe havde baaret Nag til Thomaso, fordi han en Gang pudsede sin Hund paa hans Geder og lod den bide en af dem tilskamme. Gendarmerne kom til, undersøgte alt hvad der var at mærke ved Stedet, og fik derefter den dræbte Mand kjørt bort til Liighuset.

Men hele Dagen vedblev Folk dog at stimle sammen i Gyden, som om de ventede, at der skulde finde endnu et Drab Sted dernede.

Inde hos Familien Casanelli sad den samme Morgen Moderen og to af hendes Sønner ved Frokosten. Echo laa med begge Arme paa Bordet og stirrede stivt hen for sig med en selvtilfreds Mine, da den tredie Broder kom hjem og fortalte, hvad der var hændet Thomaso.

Historien blev modtaget med almindelig Forbavselse. Dybest Indtryk syntes den at gjøre paa Fru Casanelli, en gammel Dame med graasprængt Haar og furede Træk. Hun strakte Armene truende iveiret og sank derefter tilbage paa Stolen, idet hun lagde Haanden over sine Øine.

„Det er Blodhævn," ytrede den ene Broder. „Han har endelig fundet sin Overmand."

„Det skulde være skeet for længe siden," raabte Moderen, idet hun reiste sig og støttede de knyttede Hænder til Bordet.

„Hvad mener Du, Moder?"

„Jeg mener, at hvis mine Sønner havde handlet som de burde, vilde Præsten ikke have ventet til idag med at læse Sjælemessen for Thomaso."

„Moder glemmer, at vi Begge havde lovet, ikke at komme ham i Veien."

„Vi have aflagt vor Ed derpaa."

„Men I skulde ikke have lovet og ikke have svoret," raabte den gamle Kone med stigende Heftighed. „Jeres Fader vilde have søgt ham, fældet ham, — veed I, hvad man siger om Jer To? I gik til Forlig med Jeres Fjende, fordi I vare bange for at se ham i Øinene, — Gud hjælpe mig! jeg er en ulykkelig Moder."

Drengen Cecho havde hidtil ikke taget Deel i Samtalen, han holdt blot Armene lidt længere ud for sig og saae fra den Ene til den Anden. Da den gamle Kone brast i Graad, sprang han op, foer hen til hende, og slyngede begge sine Arme omkring hendes Skulder. „Motter, Motter!" raabte han heftig, „Du skal ikke græde og ikke klage over Casanellis Sønner. See, see!" vedblev han, „kjender Du denne Tingest?"

Dermed rev han sin Kofte op og drog en lang og rusten Pistol ud af Brystlommen.

„Ja vist!" sagde Moderen med et Nik, „det er jo din Faders Vaaben, hvor kommer Du til det, Dreng?"

Cecho reiste sig i Veiret, han syntes at være bleven en Alen længere end sædvanlig, idet han vedblev:

„Med denne Pistol blev først Thomasos Vædder skudt, saa hans blakkede Hest, og i Morges han selv. — Folk sagde, at vi ikke turde see ham i Øinene, men den Gang løi de; for han fik Pistolen sat lige for Brystet, før Skuddet faldt."

Moderen udstødte et gjennemtrængende Skrig, hun støttede sig til Bordet, idet hun stirrede hen paa Drengen, der stod og vuggede sit Hoved frem og tilbage i behagelig Selvtilfredshed.

„Hvem har skudt ham, hvem, hvem?" spurgte hun med straalende Øine.

„De to lange Brødre der kunde jo ikke gjøre det, siden de havde nævnet Guds Navn, da de svore ham Fred til; men saa var der en tredie Svend, som stod i Skammekrogen og ikke svor, ham blev det for stramt, da han hørte sige, at vi ikke turde see Slynglen i Øinene. — Moder maa endelig ikke spørge mig om den Kammerats Navn, for jeg siger det ikke, paa ingen Maade; men Fatters Pistol er altid kun bleven brugt af Familien og i Familiens Tjeneste. — Saa kan I selv gjætte Jer til Resten."

Forstjunkeren komponerer.

Præsteenken Fru Ingversen stod en Morgen og strøg Kraver indenfor det aabne Vindue. Boltene, hun benyttede, udbredte en kvælende Hede i Stuen, og bleve varmede i en lille Ovn, paa hvis øverste Plade der var stillet en kogende Thekjedel. Inde fra det næste Værelse lød Klaveerspil, som røbede en fuldendt Mester, bløde, milde og henrivende Toner, der flere Gange bragte Enken til at glemme sit Arbeide, medens hun lyttede med et tilfreds Smil og bevægede Hovedet, som om hun slog Takt til Musiken.

Udenfor skinnede Solen, Lindetræerne oppe paa Volden vuggede deres lysegrønne Blade, Spurvene sloges nede i Støvet, men i de øverste Grene jublede Stæren, og gjennem de hvide, seilende Skyer trængte nu og da en Solstraale frem og fandt Vei ind i det lille Kvistkammer, hvor Præstekonen arbeidede.

„Saa!“ udbrød en livlig Stemme, og et blegt, ungdommeligt Hoved med sort, tætafklippet Haar og mørke Øine kom tilsyne i den aabne Dør, „nu maa det være nok for dennegang, Eleverne vente, jeg skal paa Vandring. — Solen skinner, Motter smiler, jeg er fornøiet med mig selv, rigtig glad, det tegner til at blive en lykkelig Dag! — Men Du har ikke sagt saameget som et lille Bravo til min smukke Komposition, synes Du maaske ikke om den?“

Præsteenken greb hans Haand. „Hvor kan Du spørge? — Se, Dreng! Taarerne staa mig jo i Øinene, og jeg svider de Fremmedes Tøi, mens jeg slaaer Takt til din Musik. Det er det smukkeste Stykke, jeg nogensinde har hørt af Dig, saa blødt, saa stemningsfuldt, din Sjæl har talt og dit Hjerte har følt alt, — men der gaaer som et Suk, en Klage gjennem disse friske og rige Toner. — Jeg forstaaer Dig saa godt, Fritz, bedre end Du troer: jeg veed, hvem den Fe er, som kalder dine Toner frem og giver dit Talent Vinger. Du tænker paa hende om Dagen, Du drømmer om hende om Natten. Ak, mit stakkels Barn! Du naaer dog aldrig op i den Region, hvor hun hører hjemme.“

„Jeg har heller aldrig tænkt derpaa. Lad mig synge og lad mig drømme, intet deraf kan hun tage fra mig! — Du siger, det er hende, der gav mig disse Toner, og Du tager fejl, det er netop ikke hende. Iforgaars Morges, længe før Du stod op, sad jeg og saae ud ad Ruden. Folk sov endnu og Kirkeklokkerne ringede, saa aabnede jeg Vinduet og tænkte, — ja, jeg tænkte paa hende. Ovre i Træet sang Stæren, lagde sig ned paa Grenen, baskede med Vingerne og sendte sine Toner ud i den klare Luft: det var ogsaa en fattig Fugl, ligesom jeg, men en Fugl, der jublede og havde glemt Frosten, Kulden, Stormen, mens Morgensolen varmede dens Fjer, — saa bar jeg mig ad som Stæren, og Mørket var glemt, det sang i mit Bryst, saa fik Hjertet Røst og Melodien kom af sig selv."

„Hvor Du ligner din Fader!" sagde hun. „Han gav ogsaa bestandig og forlangte aldrig Gjengjeld. Bøndernes Haver staa fulde af Frugttræer, som han lærte dem at plante, deres Marker bleve frodigere end før, han var altid rig for Andre, men blev ved at være fattig for sig selv. Da jeg engang vovede at spørge, hvad han havde for alt dette, smilede han paa sin milde og ydmyge

Maade og sagde: „Jeg er kun en ringe Mand, men det bør sig en Herrens Tjener at give og aldrig blive træt.“ Du handler ligesaa, Du lever jo kun for hende, enhver af dine Tanker tilhører hende. — Siig ikke nei, jeg veed det. Hun derimod, — — og hvad er hun saa mere end Du? Du fortalte, at hun havde en opvakt Sands for Musik, at hun var din allerbedste Elev, hvem har vakt denne Sands, formet den? — Hun er rige Folks Barn, ja vist! men Du, min Søn, er Talentet, Begeistringen, det er ved dit Lys at hun tænder sit, jeg skulde mene, at det ene veier op mod det andet?“

„Jeg er endnu langt mere end Du siger!“ føiede han til med straalende Øine, og kysfede den gamle Kones Haand. „Jeg er en lykkelig Søn, som har en kjærlig Moder, jeg tjener Penge til hende, og hun har ofret alt hvad hun eiede, for at bringe mig fremad. Jeg kommer snart ind i Kapellet nu, — kongelig Kapelmusiker! — saa behøve vi To ikke længer som idag at være bange for Husleien til imorgen, og Du skal ikke mere arbeide for Fremmede. — Regner Du det for Intet? — Hvad hende angaaer, som Du sigter til, saa har hun gjort mig lykkelig, en smuk og

ubesmittet Sjæl har udfoldet sig for mig, see Moder! det er alt; jeg er Intet for hende, slet Intet, og hun skal aldrig faae at vide, hvad hun har været for mig. Der har Du mit Hjertes fuldstændige Skriftemaal, saa lade vi det være nok."

„Som Du vil, men der er endnu et godt Kvarteer til, inden Du behøver at gaa. Sæt Dig ind og spil hendes Stykke endnu en Gang, saa klinger det for mig, mens Du er borte."

Han gik til Klaveret og spillede. Moderen stod og lænede sig op mod Dørkarmen med det kolde Strygejern i Haanden; hun smilede og lyttede til.

Da Spillet endte bankede det heftigt paa Døren, een Gang, to Gange, og en ung Herre, klædt i graa Jakke, store Ridestøvler og med Pisk i Haanden, stillede sig frem foran Ingversen med Hænderne i Siden og betragtede ham nogle Øieblikke i Tavshed, som om han ventede paa at blive tiltalt. Da det ikke skete, formede hans fuldblodige Ansigt sig til et Smil og han udbrød:

„Men Fritz dog, kjender Du mig ikke? kan Du saa aldeles have glemt dine Venner? Jeg er jo Hjalmar Hahn, din gamle Skolekammerat. Han og jeg, Frue! har siddet paa Bænk sammen i mangfoldige Aar, og jeg tør nok paastaa, at jeg

adskillige Gange har maattet hjælpe ham, baade med Version og Stiil; jeg var nemlig det gode Hoved, skjøndt han rykkede op og jeg blev ved at beholde min Plads som den Beskedne og Allersidste i Klassen. Nu kjender han mig ikke mere, — det er ellers kjønt af Dig! Idag har jeg tilbragt den hele Morgen med at opspørge din Adresse, saa stod jeg et Kvarteerstid udenfor Døren her, for at lytte til din Musik, og kommer nu paa den uegennyttigste Maade, for at bede Dig vise mig en stor Tjeneste."

Han lo, medens han talte; det runde Ansigt, indfattet af lysegult Haar, havde et Præg af Sorgløshed og en uendelig Godmodighed, og fik et forskjønnende Udtryk ved to ærlige og trofaste Øine.

„Jeg er nemlig ogsaa bleven Musiker, maa Du vide, og skriver nydelige Smaating til Bryllupper, Barnedaab og andre høitidelige Leiligheder. Imorgen er der Fødselsdag i en Familie, jeg gjerne vilde gjøre mig interessant for, Datteren er en sød, ung Dame, deilig, Du! aldeles fortabt i Musik. I den Anledning har jeg komponeret en Kantate, uden Overdrivelse et lille Mesterværk, men jeg kan ikke ret faae Takterne til at passe, det maa Du hjælpe mig med: spil den nu først

en Gang igjennem, men spil med Følelse og lad mig høre din Mening."

Under disse Ord drog han et stort Nodeblad op af Brystlommen og udfoldede det.

Fritz læste, rystede paa Hovedet, vovede endog at smile, idet han satte sig til Klaveret og spillede. Det var et forunderligt Virvar af alt muligt. Støiende, uharmoniske Toner, skrigende Modsætninger, Gjentagelser, Pjat altsammen, som imidlertid syntes at bringe Hahn i Fortryllelse, medens han saae ned paa Nodebladet over Musikerens Ryg og slog Takt med Ridepisken paa sine store Støvler. Pludselig brast Ingversen i Latter, holdt op med at spille og udbrød:

„Men det er jo Stykker af Mendelsohns Skærsommernatsdrøm, — ikke en original Node!"

„Aa Snak!" svarede Hahn frimodig og lo igjen. „Der er maaske et og andet Sted, som minder lidt derom, en ubetydelig Smule, men kan to Talenter ikke gjerne have den samme Tanke? — Lad os bare ikke blive saa prosaiske, Du!"

„Du har vist ikke studeret Kontrapunktet," tilføiede Fritz, idet han rejste sig fra Klaveerstolen.

„Nei, det har jeg ikke. Gade, som sætter saa stor Priis paa mine Arbeider, raadede mig rigtignok

til det, og jeg prøvede ogsaa derpaa, men det faldt mig for trivielt, og vore Tider forlanger alt saa videnskabeligt, — bilder Du Dig ind, at Mozart har siddet og studeret Kontrapunktet, hvad?"

„Saa er der her en Sats i Discanten, dingelingeling! den gjentager sig i det Uendelige, det trætter."

„Saaledes skal det netop være, Du Tosse! det er Fuglekvidder og tyder paa Foraaret. Den unge Dame, for hvem mit Opus er bestemt, er ogsaa Foraaret, — Sang og Jubel overalt. — Har Du ikke mere at indvende? lad mig kun faae det altsammen."

„Du har føiet en Text til: „Flyv Fugl flyv, over Lande og Vande! nu kommer Natten saa sort," Ordene ere jo laante fra Paludan-Müller."

„Det er ikke sandt, hvor tør Du sige saadan noget, dit Uhyre! især naar din Moder staaer og hører derpaa."

„Det hele Digt er alligevel af Paludan-Müller."

„Nei, nei, siger jeg Dig, det er af Christian Winther, ham med Hjortens Flugt. Naar jeg sætter mig til at digte, tager jeg altid en tre, fire Stykker af disse Fyres Værker frem for at komme i Stemning, saa napper jeg et Par Linier fra Een,

et Par fra en Anden, hvad gjør det? Sammensætningen bliver dog min egen, og hvem mærker det? Benytter Hartmann maaske ikke de samme Noder som Mozart? — Naa, hvad siger Du saa om mit Værk? Tal kun uforbeholdent."

Ingversen lagde Nodebladet omhyggeligt sammen, glattede det ud og leverede det tilbage.

„Tør jeg være ganske aabenhjertig, saa synes jeg ikke rigtig om det; Følg Gades Raad og studeer lidt mere, før Du giver Dig til at komponere. Jo mere Studium desbedre Svoger, siger Henrik Hertz."

Hahn førte Haanden op i den sparsomme Haarvæxst. „Troer Du ikke, at jeg mister min Originalitet derved? Alt hvad der hedder Studium er mig modbydelig."

„Du behøver heller ikke at studere, overlad det til os, som ikke have andet Erhverv. Du er jo rig, tituleret! — Forstjunker! Forleden læste jeg i Bladene, at Du var bleven Eier af en stor Herregaard."

„Du kan gjerne sige af en af de allerbedste Herregaarde i hele Sjælland," forsikrede Hahn, og slog til Bekræftelse med sin Ridepisk paa Støvlen. „Tre Bønderbyer, fire Tiender, — veed Du hvad

Kirketidende betyder? Kom ud og besøg mig, det skal blive morsomt, Du kan ride, fiske, jage, skyde saa meget Du lyster, bo hos mig den hele Sommer, tag din Fru Moder med, vi To skrive da en Opera sammen, Du komponerer Smaatingene, en Solo, en Romance hist og her, jeg derimod skriver de store og mere komplicerede Sager. — Du synes altsaa slet ikke om min Kantate?" vedblev han og stak Nodeheftet i Lommen. „Det er Jalousi, ikke andet, jeg veed det godt, saaledes er Verden. Hvad var det ellers for Noget, Du sad og hakkede paa, mens jeg stod udenfor Døren og lurede? En Komposition af din egen Fabrik, — naturligvis! lidt slæbende og langtrukken, men med enkelte smaa Forbedringer kunde den maaske tage sig ret net ud. Hvad har Du isinde med dette Opus?"

„At faae det trykt og solgt."

„Hvor meget give de Dig for det?"

„Ikke synderligt," svarede Fritz og nævnede en beskeden Priis.

„Sikken en Forlægger! Sikken et Publikum!" ytrede Hahn med et foragtelig Skuldertræk, „de forstaa ikke at skatte en Kunstner. Der er forresten kjønne Ting i din Komposition, jeg taler som Kjender og siger det ligefrem, skjønt Du har dadlet

mig. Vil Du sælge den? jeg giver dobbelt saa meget som Forlæggeren, Pengene paa Bordet. Men saa tilhører den mig."

Han drog en stor Tegnebog frem fra Brystlommen og kjærtegnede den i Haanden. Fru Ingversen bøiede sig over mod Fritz og hviskede: „Vor Husleie, min Dreng!"

Et smerteligt Træk fløi over Sønnens Ansigt, idet han gjentog: „Ak ja, vor Husleie."

Hahn lod ikke til at bemærke dette, han havde aabnet Tegnebogen og vedblev at tælle en Pengesum op paa Bordet, den formede sig i tre store Bunker. „Jeg tilbød Dig den dobbelte Sum," ytrede han, „men din Musik bliver ved at klinge for mig, altsaa sige vi tredobbelt. Er Du tilfreds dermed."

„Det er for meget," svarede Ingversen, „alt for meget."

Den Anden smilede, hans Øine kunde ikke have et smukkere Udtryk. „Vist er det ikke nei, Talentet skal betales, og der er virkelig Spor af Talent i dit Arbeide. Men jeg er ærlig og redelig og siger Dig forud, at jeg, saasnart din Komposition tilhører mig, sletter dit Navn ud paa Titelbladet og skriver mig som Komponist for Piecen.

Den skal aldrig blive trykt, det lover jeg. Taler Du derimod om, at Du er Forfatteren, saa siger jeg, at Du har stjaalet den fra mig. Halvtredsindstyve Kroner til, — skal vi saa betragte Handelen for sluttet?"

„Det er for meget," svarede Ingversen.

„Aa Snak! lad os ikke pruttes om en Øre. Som sagt, jeg finder virkelig Spor af Talent i din Musik. Farvel, farvel, Frue! besøg os i Sommer, min gamle Moder ude paa Godset vil vist synes udmærket godt om Dem." Han trykkede Ingversens Haand og gik.

Strax efter aabnede han Døren igjen: „Jeg maa dog vise mig lidt høimodig, og holder ikke af at Du skal tabe ved din Handel. — Der! tag min Komposition og sæt dit Navn under den, Du skal have Lov til at give den ud for din egen, men først om en Maaneds Tid eller to. Er Du saa fornøiet? Vi sees altsaa i Sommer og lave vor store Opera. Skriv naar Du kommer, saa sender jeg Vogn efter Dig."

I en af Kjøbenhavns Hovedgader ligger der en Bygning, som allerede udefra røber sin Eiers Luxus og Rigdom ved de store, slebne Ruder, Sandsteensøiler og en Overflod af Guirlander

og stiliserede Hoveder i Indgangens og Vinduernes Friser. Gjennem det forgyldte Gitter i Porten sees en blomstersmykket Vestibule og de første Trin af en hvid Marmortrappe, halvskjult af et Brysselertæppe, der fører op i Etagerne. Den længste Tid af Aaret er dette Sted ubeboet, Vinduerne kridtede og Porten laaset, fra Januar til Mai derimod forsvinde de nedrullede Gardiner, elegante Vogne bringe Eiernes Visitkort, eller lukkes ind af en hvidhaaret, galloneret Portner. Om Aftenen straaler et Lyshav fra alle Vinduer, Musik og Sang lyder ned paa Gaden, det betyder, at Herskabet er vendt tilbage, for at hvile efter en Udenlandsreise eller fra Besøg omkring paa Herregaardene.

Da Fritz Ingversen som Musiklærer første Gang traadte ind i denne Bolig, hvor aldrig nogen Dør syntes at kunne aabne sig for Ulykken, blev han blændet af den Pragt og Rigdom, Øiet mødte. Han havde maaske tænkt sig noget lignende, naar han om Aftenen spadserede gjennem Gaderne i de Riges Kvarterer og af og til standsede udenfor en oplyst Gaard, hvorfra der strømmede Musik og Lys ned til ham. Den Gang levede han i Indbildningen; her overgik Virkeligheden alle hans

Drømme. Men der var endnu forbeholdt ham større Overraskelser, da han opdagede, at denne Yppighed og Overflod kun var en Ramme om den unge Dame, som boede her, Feen, som hans Moder havde kaldt hende, og hvis store, klare Dines Ild svarede til et levende, letvakt Indre. Hun besad i hans Mening alle mulige Fuldkommenheder: en snehvid Haand, Læber, der altid smilede, Ungdom, Friskhed, Frihed i enhver Bevægelse. Saa blev han da hendes Lærer, og havde nu været det i henved to Aar, uden dog at kunne beherske den sky Frygt og Undseelse, som greb ham de første Timer. Han var bestandig fattig paa Ord, manglede Form og Udtryk for hvad han tænkte, — men der laa under denne Tavshed en mægtig Lidenskab i det hele Udtryk af hans blege Ansigt, som erstattede Ord, en ærbødig Tilbedelse og Indrømmelse af hendes Overlegenhed, som behager Kvinden.

Flere af disse Egenskaber gav ham et vist Fortrin hos Karens Fader, en Mand, der forstod sig paa Musik og i sin Ungdom havde komponeret nydelige Ting, efter hvad han selv fortalte. I hans Selskab vovede Fritz sig videre end i Datterens. Efterhaanden som han blev hjulpet lidt paa

Gled, traadte noget af Undseelsen tilbage, den Stumme fik Ord, Fuglen fløi i Veiret, udfoldede sine Vingers Pragt. — Der var et Trylleri over hans troskyldige Uerfarenhed, som behagede Tilhøreren, selve Tavsheden kom Musikeren tilhjælp og blev et Fortrin, paa Grund af den dybe Opmærksomhed, hvormed han imidlertid lyttede til alle de Historier, den gamle Herre gav tilbedste, naar Turen kom til ham at fortælle

Han havde været Sømand, og hans Navn var Vessel, — „Kommandør Peder Vessel!" tilføiede han med Betoning, idet han skred op og ned ad Salens Gulv, lidt gyngende med Overkroppen og med udspilede Been, som om han balancerede hen over et Dæk i svær Søgang. — „Hjemmefødt i Bergen," føiede han til, „der hører Slægten hjemme, saa tilsøes, fremad, opad! det ligger i Familien. Gud bevares! hvad jeg har oplevet i mine Dage! forlist sex Gange, min Fa'er! to Gange været paa Tallerkenen for at rettes an for Menneskeæderne inde paa Ny-Zeeland, — hvad! — Men jeg baxede mig fra dem, — hvordan jeg sprang, kom jeg altid til at staa paa Benene igjen. Mod og Manddom hører ogsaa til Familien Vessel det veed De, ikkesandt, det veed De? — Saa blev

jeg kjed af den Vals, og gav mig til at bygge Fartøier for Andre. Det betalte sig, — see Dem om herinde, hvad? — Den Gang kunde der tjenes Penge paa Skibsværfterne. — Tilsidst slog jeg mig ned her og har nu kun een Livsgjerning tilbage, at optegne mine Memoirer, naar de komme ud som Bog, vil de gjøre en uhyre Opsigt. — Stop lidt! jeg har to Livsgjerninger! den anden og vigtigste er at finde Rede i mit Slægtregister. Jeg mangler to Led, og har nu ladet gaa Bud til alle Degne og Kirkeværgere i Bergens Stift, efter deres Afskrift fra Kirkebogen om Familien Vessel, — faaer jeg først dem, er Processen vunden. Jeg stammer i lige Linie ned fra Peder, den store Peder, men kan ikke rigtig klare det ud fra hinanden, og det er min Sjæl derpaa, det kommer an. Maaske kan De hjælpe mig. — Det var meget fornuftigt, hvad Hr. Ingversen sagde forleden: Peder havde ingen Børn, han døde ugift, men han havde Brødre, og de høre til den lige Linie, skulde jeg mene. — Saa en Ansøgning ind om Tilladelse til at føie Tordenskjold efter Vessel, Peder Vessel Tordenskjold! det klingrer, — hvad! Jeg skulde da ikke tro, at de fladbundede Skriverkarle i Admiralitetet eller Indenrigsmini-

steriet ville gjøre Knuder og sige nei til en Mand, der har døiet mine Viderværdigheder: — tre samfulde Døgn ligget og skvalpet om paa et Sted ude i Alanterhavet, to Gange saagodtsom mellem Tænderne paa disse Menneskeædere, — hvad!"

Ingversen svarede ikke, det var ogsaa unødvendigt, hans Ansigt udtrykte under Kommandørens Fortælling en dyb og umiskjendelig Beundring.

„Det er en overordentlig interessant Person, den Musiker," sagde Vessel samme Middag til sin Datter. „Han er fortræffelig."

Nogle Dage efter Forstjunker Hahns Besøg hos Præsteenken, kom Ingversen som sædvanlig for at give en Time hos Kommandøren. Da han traadte ind, sad den gamle Herre og skrev i Sideværelset.

„Godmorgen, min gode Ven!" raabte han, „behag at tage Plads, vær saa god, ingen Omstændigheder, min Frøken Datter kommer vist strax, hun pleier aldrig at lade vente paa sig. De træffer mig forresten i daarligt Humeur idag. Der er hændet noget sørgeligt, reent ud sagt en Ulykke i Familien. Kom lidt herind og døm selv! Min Datter og jeg var i Aftes henne og saae det nye Stykke, „Tordenskjold," det gaaer paa Navnet. —

En heel Loge til os To, og en Drommedar af en Buket til femten Kroner for Peder, . . . det skylder man Familien. Hvad? — Saa paa det pæne Sted, der hvor Tordenskjold staaer og bander og beder til Vorherre om en lille Smule Vind syd, sydvest fra, stikker jeg Buketten ud; men jeg kunde ikke verfe saalangt, den dratter ned i Orkestret og bliver liggende der, til Tordenskjold er gaaet sin Vei og Frøken Skjelstrøm træder ind, først da kaster En dernede mine Blomster op til hende, og hun tager imod dem, nikker og smiler og hopper og dreier sig til Tak, og Publicum seer op til mig og leer og klapper, fordi den Tosse troede, de smukke Blomster var til hende. De kan tænke Dem, hvor flou jeg sad der. Naturligviis! det skal ogsaa noteres i mine Memoirer, — ind med det! — Hvad! Hvis De nu blot vil vente lidt derinde, saa kommer min Datter, og jeg bliver ved at skrive."

Fritz gik og var altsaa ene i Salen, — nei, ikke ene, enhver Gjenstand herinde fortalte om den unge Pige. I Sophaen laa en opskaaren Roman, ved det ene Vindue stod et Stafeli, paa Stafeliet et lille Billede med azurblaa Luft og mælkehvide Skyer, der i Fraskand toge sig ud

som flyvende Svaner, fremdeles en smaragdgrøn Eng og græssende Faar, som ikke kunde lignes med noget. Alt dette tilhørte hende, talte om hende. Han saae mod Døren, satte sig tilrette i Lænestolen med Fødderne paa Fodpuden, han rørte ved hendes Pensler, betragtede Maleriet, og fandt det nydeligt altsammen.

Fritz var sexogtyve Aar gammel.

Efter nogen Tids Forløb blev Døren pludselig reven op. Karen traadte ind, frisk og straalende. Det er uvist, om Foraarsluften eller Synet af Ingversen, der endnu sad og stirrede paa Maleriet, havde kaldet denne svage Rødme frem paa hendes Kinder. — Hun lagde Overtøi og Hat og ringede, idet hun udbrød:

„Kommer jeg for silde? Klokken er vel ikke over eet?"

„Ikke meget," svarede han og saae hen paa Uhret, som viste et Kvarteer over to.

„Det Uhr kan umulig gaa rigtig," paastod hun, „men jeg skal være saa meget opmærksommere idag, og gjøre mig al mulig Umage. — Tag dette!" sagde hun til Kammerjomfruen og pegede paa sit Overtøi: „Og luk saa Døren og siig dem, at jeg ikke er hjemme for Nogen."

„De er vist alligevel vred, fordi jeg lod Dem vente," ytrede hun, medens hun rullede sine lange, graagule Handsker sammen i en Snoning og kastede dem hen paa Bordet; „men jeg vil lade Dem vide, at De netop idag bør være meget mild, meget overbærende og slet ikke blive utaalmodig, selv om jeg begaaer Feil. De aner neppe, hvad jeg har givet Afkald paa for Deres Skyld, alene for Deres. — Vi skulde have kjørt en lang Skovtur, — tre Vogne, — Alle bad de mig om at følge med, — nei og atter nei! jeg vilde hellere hjem og spille med Dem. Er det ikke smukt og hensynsfuldt? Skal vi saa tage fat?"

Derefter begyndte disse femtonige Øvelser, som ere en lige stor Plage for Elev og Tilhører. Pludselig lod hun Hænderne synke og udbrød:

„Jeg kan virkelig ikke taale denne Klingklang, jeg bliver aldeles nervøs deraf. Hvis De synes, vil jeg spille noget andet for Dem, noget i den store Stiil, en nydelig Komposition, som De ikke kjender, — tillader De?"

Hun tog et lille Hefte frem, kun to Blade, men indbundne i et sirligt Bind af høirødt Chagrin, aabnede og spillede.

Ingversen lyttede, — han stirrede paa de smukt afskrevne Noder, der havde til Overskrift: „En vingeskudt Svane," — jo, han kjendte ret godt disse Toner: det var hans egen Musik, hans Hjertes Sprog, hans Lovsang, mens han havde siddet og drømt om hende, — men hvorledes klang det her? koldt og kjedeligt, uden Følelse, uden Stemning, mens den unge Dame med stor Iver og en Mængde Feilgreb vedblev at hamre paa og arbeide sig fremad. Det var ham ikke muligt at holde sig rolig paa Stolen, han slog Takt med Foden, rystede paa Hovedet; hun kunde mærke hans hurtige og varme Aandedræt.

„Hvad fattes De?" spurgte hun og holdt pludselig op. „Spiller jeg maaske ikke rigtigt?"

„Nei, nei, nei!" sagde han med en Bestemthed, hun aldrig før havde været Vidne til, „De spiller ikke rigtigt."

„Det var da mærkværdigt! jeg maa dog vel bedst selv kjende Stykket, siden det er mig, som er Forfatteren til det."

„De?"

„Ja," vedblev hun frimodig. Jeg har skrevet det. Vil De ikke tro mig? — Jeg komponerer ogsaa."

„Karen!“ udbrød en alvorlig og dadlende Stemme henne fra Døren, hvor den gamle Sømand truende hævede Fingeren mod hende.

Karen lo. „Det er kjedeligt, at Papa skulde høre, hvad jeg sagde, undertiden er det saa morsomt at lyve lidt. Jeg paastaaer endnu, at denne smukke Komposition ligesaa vist er af mig som af ham, der har sat sit Navn paa Titelbladet. Kjender Hr. Ingversen maaske den rigtige Forfatter?“

Hun saae paa ham med et Blik, der var vant til at faae Svar; men han undveg hende og tav.

„Vil De spille det for mig? Spil!“ gjentog hun, da han tøvede, „jeg beder Dem derom?“

Saa spillede han, — som Kunsten og Begeistringen spiller. Hans Hænder sitrede lidt i Begyndelsen. Det var som om han i dette Øieblik skulde skrifte, hvad han aldrig tidligere havde vovet at give Ord. Kommandøren forsvandt, Memoirerne kaldte ham; men hun sad og hørte til med begge Hænder i Skjødet og saae paa ham, mens Tonerne vedblev at klinge gjennem den store Sal, og samlede sig til et harmonisk Hele, der forekom hende ukjendt. Da han holdt op, sad hun nogle Øieblikke tavs og lyttede til Ekoet af det Forsvundne, —

eller maaske til en Røst, der ikke kom fra Klaveret, men fra hendes Hjerte.

„Hvem har skrevet den Musik?" spurgte hun endelig.

„Navnet staaer paa Noderne."

„Jeg mener ikke, hvem der har skrevet Titelbladet eller den tossede Overskrift: „en vingeskudt Svane," Forfatteren dertil kunde jeg gjætte uden at læse Navnet, men hvem har komponeret Musiken? — Det har De!" tilføiede hun, da han ikke svarede, men vedblev at se ned for sig, „jeg gjenkjendte lidt af det, De spillede for mig forleden Aften, — siig ja, det er Dem, jeg har gjættet rigtigt?"

„Jeg tør ikke, jeg kan ikke sige ja."

Han rykkede sin Stol tilbage, — han sad hende altfor nær, Duften af hendes Haar strømmede ham imøde.

„Naa, De vil ikke, De har ingen Tillid til mig, — lad os saa begynde igjen, vi maa være rigtig flittige idag, jeg har kun et Par Uger tilbage, inden vi tage paa Landet."

„Saa tidlig?" sagde han med en Stemme, der røbede den smertelige Overraskelse han følte. „De

pleier ellers ikke at forlade Byen før i Slutningen af Mai."

„Hvad skal jeg svare? Papa ønsker det. Alle disse Selskaber og Visiter trætte ham, han behøver Ro, for at lægge den sidste Haand paa sit store Værk."

Han vedblev at see ned, som om han derved kunde skjule det, som foregik i ham. „Saa kommer De altsaa først tilbage igjen om syv Maaneder?" sagde han endelig.

„Nei, i Efteraaret tage vi til Neapel og blive der til næste Sommer. Naar jeg vender hjem, — ja, saa gifter jeg mig vel med Hahn, for at blive fri for hans Plagerier. Derfor var det jeg meente, vi maatte være rigtig flittige idag."

Enhver af disse Sætninger ramte ham som Kølleslag; det han havde oplevet denne Dag, stormede ind paa ham; den sidste Rest af Selvbeherskelse var forsvunden.

„Saa faaer jeg Dem aldrig mere at see?" hviskede han.

„Hvorfor ikke? skulde jeg glemme mine gode Venner, fordi jeg gifter mig?" Hun rakte ham Haanden, — han lod, som om han ikke saae det: „Rører jeg ved den er jeg fortabt," tænkte han og

lagde Armene paa Tangenterne, medens han skjulte Ansigtet i sine Hænder. Hun hørte ham hulke, medens hun sad ved hans Side og lod de hvide Fingre glide ud mellem Læneſtolens Fryndſer; hun lagde sin Haand paa hans Skulder og følte, hvorledes han skjælvede.

„Hvad fattes De?“ spurgte hun blødt og mildt, „siig det!“

„Jeg tør ikke,“ stammede han.

„Store Barn! det behøves ikke heller, jeg har vidst det for længe siden. De vil savne mig lidt, naar jeg reiser bort, er det ikke det, De mener?“

Han saae op til hende med et tilbedende Blik og svarede ikke, med mindre to store Taarer, der løb ned over hans Kinder, kunde betragtes som Svar. Hun ledede ham bestandig videre, hun spurgte, hun fristede, hendes Øine lyste over ham.

„Vil De tænke paa mig, medens jeg er borte? — meget? — meget?“

„Jeg har ikke gjort andet fra den allerførste Dag, jeg saae Dem. Nu reiser De bort, De gifter Dem, det maa saa være. — Hvad skal der blive af mig?“

„Tal kun, De maa gjerne,“ hviskede hun og rykkede sin Stol nærmere hen imod ham. —

„Musiken der, som han satte Navnet paa, denne livsfriske, herlige Musik, for hvem skrev De den?"

„Jeg bragte den med herop til Dem, — to Gange, men Modet forlod mig bestandig, naar jeg kom ind, jeg var bange for at give Dem den. Jeg har været saa lykkelig, saa sjæleglad ved at see Dem, og glemte alt andet i Deres Nærværelse. Vær ikke vred, fordi jeg, lille og ringe som jeg er, vover at tale saaledes."

„Men hvad er dog det, De sidder her og siger!" udbrød hun høit og skjød heftig Stolen tilbage, — „Papa, — Papa! kom ind, saa skal Du høre!"

„Hvad gjør De!" hviskede han og reiste sig fra Klaveeret, „jeg bønfalder Dem!" —

Blodet skjød op i hendes Kinder, han forstod ikke det Blik, ikke heller det Smil, som hvilede over hendes Aasyn, medens hun vedblev høit og lydeligt:

„Det nytter ikke, De beder mig om at tie, troer De, jeg vil have nogen Hemmelighed for min egen, kjære Fader? — Kommer Du ikke, Papa?"

Vessel lod sig tilsyne, hans hvide Haar var purret op i Panden, Skjortekraven opknappet, han havde en Pen i Haanden.

„Kan Du tænke Dig, hvad Hr. Ingversen siger? at han holder af mig, at han har holdt af mig fra det første Øieblik, han saae mig, og at det er ham aldeles umuligt at blive ved at leve, hvis jeg ikke vil holde af ham igjen. Det var Deres Ord, siig nu kjønt Sandheden?"

Kommandør Vessel stod som fastnaglet til Dørtrinet. Det er meget vanskeligt at skildre hans Forbavselse, medens han lod Pennen falde, stak Haanden ind paa Brystet, rettede sig i Veiret, som en Taler, der vil imponere og udbrød: „Hvad for Noget, min Herre, De vover!"

„Ja, vent lidt, inden Du skjender! det Værste er endnu tilbage, det maa Du ogsaa høre. Saa blev jeg greben af Medfølelse; reent ud sagt af Barmhjertighed mod Herren og tilstod, at jeg ogsaa holdt af ham, lige saa dybt og inderligt som han af mig, at jeg ikke kunde blive lykkelig uden at tilhøre ham, og at jeg ikke tog en Dag, ikke en Time med Dig ud paa Landet, hvis Du blev vred eller prøvede paa at nægte ham at reise med os til Italien. — Hvorfor seer Du saa bister paa mig, hvorfor rynker Du dine smukke Øienbryn? Det er jo dog meest af Hensyn til Dig, jeg behøver ham. Tænk Dig om, vil Du behage at nævne

mig, hvem der er saa fuldstændig inde i dine aandrige Memoirer som han? hvem skal læse Korrektur paa dem, hvem skal ledsage mig omkring i Bjergene, medens Du arbeider, og hvem skal spille Schak med Dig, naar Du er træt af at arbeide?"

Den gamle Herre stod og stirrede fra den Ene til den Anden. Ingversen laa knælende for hans Fod, men Karen stod foran ham med opreist Pande, rødmende over sin egen Dristighed, medens det lykkelige, seirvante Smil hvilede paa hendes Læber. Faderens Haand gled lidt efter lidt ned fra hans Bryst, de opbragte Træk antoge igjen det sædvanlige godmodige Udtryk.

„Ja ja da!" sagde han, efter fuldstændig at være stegen ned fra sin Piedestal. „Der er maaske Et og Andet i det Du siger, hvori Du kan have Ret; det maa da vel blive, som Du vil det, jeg har været svag nok til altid at lade Dig faae din Villie. Men disse to saa himmelvidt forskjellige Slægter, Peder Vessel Tordenskjold og — Fritz Ingversen! Det gaaer paa Familien, — det gaaer Vorherre Død paa Navnet, paa Racen, tænker Du slet ikke paa den? — Hvad vil de sige oppe i Bergen, — Du, den sidste af Slægten! — Fortidens Sol synker ned i Nutidens Taage, som

jeg skrev forleden. Hvorledes skal jeg finde Ord til at besmykke en saadan Forbindelse?"

„Skriv slet intet derom," sagde hun og kyssede hans Haand. „Ingversen sætter vist ikke tilstrækkelig Priis paa at faae Plads i dine Memoirer. Jo, skriv at Vessel var en kjærlig Fader og gjorde sit Barn til en lykkelig Datter."

Han betænkte sig lidt, rystede paa Hovedet og rakte derefter Karen den ene Haand, truede ad Ingversen og sluttede dem endelig Begge i sine Arme.

„I Guds Navn da!" Han bøiede sig ned mod Ingversens Øre og tilføiede hviskende: „Gjør hende blot lykkelig, saa er alt godt."

Dagen efter at Forlovelseskortene vare udsendte, modtog Ingversen følgende Brev:

„Skjændige Uhyre! Du har stjaalet min Komposition og givet den ud for din egen! Men jeg bærer ikke Nag, det skal være tilgivet, fordi den gjør Dig saa lykkelig. Hvis Du ogsaa har isinde at benytte min anden Komposition og give den ud for din, saa behag at kalde den: „En sørgende Skovdue."

Hjalmar Hahn.
Forstjunker og Komponist.

Ingulf og Jens Harpyt.

Ingulf.

Ingulf Herſen hedder en Mand, ſom mener at ſtamme ned fra Nybyggerne, der førſt befolkede Island, og reiſte de førſte Huſe i Reykjavik. Ingulf boer med ſin Broder Thorſtein paa en af de ſmaa Holme i Faxafjord, ved Indſeilingen til Reykjavik. De to Brødre træffes altid ſammen; hvor Ingulf er tilſtede, maa Thorſtein nødvendig være med, og det ſkjøndt der tilſyneladende kun findes ſaare liden Overensſtemmelſe i deres Natur og Handlemaade. Ingulf er den Raſtløſe, den Bydende, ſom mener altid at have Ret, Thorſtein er den Eftergivende, den Fredelige, ſom kun ſøger at mildne og forſone.

Førſt boede de to Brødre i Reykjavik, og den ſnilde og kløgtige Ingulf Herſen fik Plads i Byraadet, men han kom ſtrax efter i Strid med de

Andre. Alle syntes de om hans Mening og Anskuelser, det var kun hans opfarende, vilde og fordringsfulde Personlighed, som stod dem iveien. Derefter havde han Sag med Landfogden, som er Oppebørselsmand og tillige Byfoged i Reykjavik. Hersen fandt, at de paalignede ham for høi Skat, nægtede at betale, pryglede Fogdens Folk og kastede dem ud af sit Huus, da de anden Gang kom og forlangte Penge.

Hersen er en Kæmpe og har umaadelige Kræfter.

To Uger senere var der Ildløs i Reykjavik. Det brændte hos den pryglede Foged. Hersen stod og stirrede lidt derpaa, han hørte Skrig og Klager derinde fra, saa trak han sin Kofte af, rullede den forsigtig sammen, krøb gjennem Taget paa det brændende Huus, uden at agte Ilden og Røgen, som omspændte den hele Bygning.

„Han er fortabt," skreg Mængden udenfor. „Det er Galmands Værk, og han kan ikke frelses."

Lidt efter kom Ingulf krybende ud fra Stedet, sværtet af Røg, med svedent Haar og forbrændte Klæder, næsten ukjendelig. Han bragte Fogdens Hustru og hendes lille Barn med sig, en under hver Arm, som man bærer en Pakke Tøj. Efter

denne Bedrift blev han kjed af Reykjavik, og flyttede med sin Broder Nordost paa, til de store Græsbælter ved Bjergenes Fod. Her røgtede de deres Hjorder, thi Hersen er en velhavende Mand.

Aaret efter kom Faaresygdommen, og der blev Strid paa Øen, om hvorledes man bedst skulde raade Bod paa denne Ulykke, enten ved at nedslagte de smittede Faar, eller søge Lægehjælp for dem. Regeringen meente det Sidste, det Lempeligste, Hersen derimod fandt det uklogt og kom i Strid med Naboerne, som græssede deres Hjorder hver paa sin Side af hans. En Eftermiddag kaldte han paa Folkene og holdt følgende Tale til dem:

„I ere nogle Asener og store Tosser alle tilsammen. Taler jeg tydeligt nok? I tænke kun paa Jer selv og give de Andre Døden og Djævelen. I ville have Doktor og Apotheker til at kurere Jeres syge Dyr? det kan staa paa i Uger og Maaneder, imidlertid løbe de om og smitte de Sunde. Jeg skammer mig over at have Jer til Naboer. — Nu ere mine Faar blevne smittede og Jeres gaa hidtil fri for den forbandede Sot. Jeg skal vise Jer, hvad I bør gjøre."

Derefter satte han sine Karle i Arbeide, hjalp selv med, og da Aftenen kom, havde Ingulf Hersen slagtet og begravet sin Hjord, lige til det sidste Faar.

Naboerne stode og korsede sig.

„Det gjør jeg, for at hjælpe Jer," sagde Ingulf. „Min Hjord laa midt imellem Jeres og kunde have voldt mange Ulykker til begge Sider. Nu ere I frelste, dermed er den Historie ude."

Morgenen efter pakkede Hersen og hans Broder sammen, reve deres Huse ned, læssede Spær og Lægter paa Hestene, droge bort fra Egnen og bosatte sig paa en af de smaa Edderfugleholme udenfor Reykjavikbugten. Her byggede de en Bær, som det kaldes, med Kampesteensvægge og Græstørvs Tag. Ingulf sprængte de store Klippestykker, Blokke, som det syntes umuligt for en Mand at hæve, stablede han op til Mure, medens Thorstein gik og skrabede Jord sammen udenfor Stedet, til at plante Roer og Kartofler i. Derefter droge de to Brødre ud paa Havet og dreve Fiskeri. Om Vinteren fik Ingulf Aviser og Tidsskrifter tillaans inde hos Amtmanden i Reykjavik og gav sig i sine ledige Timer til at studere Sprog, for at gjøre sig forstaaet mellem de mange franske, tyske og

engelske Søfolk, som fiske under Kysten. Han blev ogsaa en udmærket Lods og tjente mange Penge, fordi han frygtløs og forvoven vovede sig længere ud tilsøes end alle Andre med sit lille, skrøbelige Fartøi, og lodsede de fremmede Skibe. Hans gamle Uheld forfulgte ham imidlertid ogsaa her. Det varede ikke længe, før han kom i Klammeri med en Fisker, som lovede at slaa ham ihjel, fordi han tog ham det daglige Brød ud af Munden, ved at hjælpe de fremmede Fartøier ind og ud af Fjorden; en Bestilling, han hidtil havde været ene om. Aaret efter gik Manden paa Fiskeri og druknede i et Uveir. Enken og Børnene lede Nød og vidste ikke hvorledes de skulde bjerge Føden. En Aften kom Ingulf Hersen roende over til Næsset, hvor de boede, lagde en lille Pakke Sølvpenge paa Bænken udenfor Huset, bankede paa og sagde:

„Det er til Jer. Paa Lørdag kommer jeg igjen.“ Dermed gik han.

Hver Lørdag siden efter kom Kæmpen regelmæssig tilbage og bragte Penge eller Fødevarer, undertiden ogsaa en lille Sæk Kul fra Faktorierne ud til Enken.

Det kan gjerne være at hans gode Aand, Broder Thorleif, stod bagved alt det Rette og Hæderlige, Hersen øvede. Ingen fik det nogensinde at vide, vist er det blot, at Alt er skeet, som det her staaer berettet.

Den 30te Juli 1874 kastede Fregatten Jylland Anker udenfor Reykjavik. Kong Christian den Niende og hans yngste Søn Valdemar vare ombord. De vilde see det fremmede Land, de rige Sagns og de modige Mænds Land, som aldrig nogen dansk Konge tilforn havde tænkt paa at besøge.

Solen skinnede. I Baggrunden hævede Snæfelsvulkanen sin hvide, kløftede Top over de andre Bjerge, det jublede og sang paa Sø og paa Land, og i de tre smaa Gader, der løbe paralelt med Havet, strøede unge og smukke Piger grønne Blade og Blomster, en Sjældenhed, som maa hentes langveis fra, for at naae op til Snemarkerne og visne der. Kongen tog ind til Stiftamtmand Finsen. En Marinesoldat blev stillet op udenfor Gadedøren, forresten kunde Enhver gaa ind og ud, som man behagede.

En Eftermiddag kom to Mænd opad Hovedgaden. Den Ene blev staaende i nogen Afstand fra Amtmandsboligen, den Anden gik nærmere

mod Marinesoldaten, saae lidt paa ham og stand-sede, som om han betænkte sig.

Han var høi og bredskuldret, havde lange, graa Haar, som naaede ned over Skuldrene og omfattede et rynket og veirslaaet Ansigt, hvis Ud-tryk var barskt og bestemt, men tillige kløgtigt som næsten alle Islænderes. Han var klædt i Landets almindelige Vadmelskofte, Beenklæder og spidse, sammensnørede Sko. Paa Hovedet bar han en olieret Sømandshætte, der faldt ned over Ansigtet, en Sydvest kaldes den og bruges af Fiskerne og Lodserne paa Søen. Efterat have betænkt sig lidt, vandrede han ind i Stiftamtmandsboligen, tog Hætten af og knugede den sammen i Haanden, medens han gik op ad Trappen. I Forsalen kom en Adjutant ham imøde og spurgte ham, hvad han ønskede.

„Jeg vil tale med Kongen," svarede Manden barsk.

„Hans Majestæt er i dette Øieblik beskæftiget. Vil De behage at komme igjen imorgen."

„Nei, jeg vil ikke, Du!" sagde den Gamle. „Imorgen skal jeg være paa Søen og jeg har en lang Vei til mit Hjem. Jeg maa tale med Kon-gen idag."

Døren til Sideværelset stod aaben. Kongen kom tilsyne og kaldte den Fremmede ind til sig.

Nogle Øieblikke gik bort i Tavshed, Kong Christian ventede paa at Manden skulde tale, men Manden gav sig Tid, stod og dreiede den sammenknugede Hætte endnu fastere sammen og lod sit skarpe og gjennemtrængende Blik ufravendt være rettede paa Majestæten.

„Hvad ønsker Du, min Ven?" spurgte endelig Kongen. „Er der Noget, Du har at bede mig om?"

„Aa nei!" svarede den Gamle og rystede med Hovedet. „Hvad skulde jeg vel forlange af Dig? Jeg er Ingulf Hersen og kommer for at sige Goddag og for endelig at see Dig engang, det jeg i mange Aar har længtes efter. Der har været megen Tale om Dig heroppe paa vor Ø, Fader min! Jeg har læst om Dig i Aviserne, de ere gamle, inden de naae til os, men der er Blade, som ikke visne. — Naa, saadan seer Du altsaa ud! Du har været med til at slaaes for Danmark, mens Ingen kjendte Dig ret, og mens Du selv troede, at Ingen lagde Mærke til hvad Du tog Dig for."

„Nei, gamle Mand!“ sagde Kongen, „jeg har ikke havt Leilighed til at drage Sværd for Danmark, jeg kæmpede paa en anden Maade, saa godt jeg kunde.“

„Du var dog med i de Dybbøl Skandser, hvor Granaterne sprang over Dig, men den anden Maade kan ogsaa være god. Jeg tænker, Du har vunden flere Seire i Freden, end de Andre vandt i deres Krige.“

Kongen blev bevæget over den Inderlighed og den Freidighed, der laa i Hersens Ord. Han fik dog ikke Tid til at svare. — Den Anden vedblev:

„Du har nok ogsaa forstaaet, siden Du blev Konge, at komme Skridt for Skridt nærmere til Folkene og bringe Folkene nærmere til Dig. Det kalder jeg vel gjort.“

„Jeg glæder mig derover,“ sagde Kongen.

„Du har nok ogsaa draget retskafne Børn op, som hver faaer sin Guldstol, naar Tiden kommer, den Ene i Øst, den Anden i Vest, og en rigtig brav Karl i Syd. — Naar vi faae Bud herop med Fartøierne, tale de om dem og fortælle, at de nytte det, de har lært og seet i Hjemmet. Det lægger jeg nu meest din Hustru til Roes og Ære. Det Kuld følger altid ret Vei, som har

en god Moders Exempel og Formaning at arte sig efter."

Kongen nikkede og smilede.

„Du er nok ogsaa den Første og den Eneste af alle vore danske Konger, som har tænkt paa at besøge os oppe paa vor fattige Ø," vedblev den gamle Mand. „De, som vare før Dig, bleve siddende hjemme og brøde sig ikke stort om, hvad vi ønskede og trængte til. Saadan skal det være. Gaa et Skridt imod os, saa gaa vi to imod Dig. — — Du var den Første, den Eneste! Maa jeg faae Lov til at trykke din Haand? Fader min!"

Kong Christian rakte Hersen Haanden. Den gamle Islænder bøiede sig ned, han knælede og kysfede Kongens Haand, medens hans graa Haar gled ned over Ansigtet og skjulte Haanden, og skjulte ogsaa Taarerne, som trillede ned over hans furede Kinder.

Da dette var skeet, reiste han sig op, tørrede omhyggeligt Støvet af sine Knæ, medens han vedblev at betragte Kongen, som om han vilde indprente sig ethvert Træk. Derefter gik han, uden at see tilbage.

Jens Harpyt.

Det blev smukt Maanestinsveir ud paa Aftenen. Taagen lettede fra de høstede Marker, mellem hvilke Byg og Havre endnu stod og ventede paa lidt Solskin og Varme, for at faae Lov til at dø derefter. Bøndervogne rullede henad Herredsveien, Fodgængere fulgte, fattige Folk i deres bedste Pynt, trofaste og djærve Skarer med smaa Svagheder, som vi alle have, men hvis Sind og Hjerte dog, naar det gjaldt, var der, hvor det skulde være.

Langt tilbage laa Aarhus By, indhyllet i et dampende Lyshav. Fra Skibene ude i Bugten skinnede og flimrede det, og de sang og jublede derinde og tændte Lys og Begkrandse i Gaderne, saa mange røde Flag havde Vinden aldrig før kjærtegnet i Byen, det fattigste Huus havde sit ude. — De holdt nemlig Fest den Aften. Kongen var der.

Henad Veien fra Hinnerup til Laurberg gik en gammel Mand, støttet til en Stok og pyntet paa sin Vadmels Frakke med Krigsmedaillen, hvis røde og hvide Baand havde tilstrækkelig Længde til at forsyne tre andre Medailler. Hans Haar var graat, og hans rynkede, solbrændte Ansigt

tydede paa en bestemt og kraftig Villie. Ved Krostedet i Laurberg standsede han og saae ind ad Vinduet. Stuen var fuld af Tobaksrøg og Gjæster, der talte og raabte i Munden paa hverandre, for allesammen kun at udtrykke det samme Thema: om de havde seet Kongen, hvor livsfrisk han saae ud, hvor godt han sad til Hest, medens Soldaterne under Revuen passerede forbi ham.

„Han gav mindre Agt paa Militairet end paa os, — paa Folket!" føiede den fede Sognefoged til. „Jeg skulde ikke sige det, min Beskedenhed forbyder det, men jeg siger det nu alligevel, gjør jeg, for sandt er det: to Gange vendte Majestæten sig om og kiggede hen, hvor jeg stod. Naturligviis! han kjendte mig fra forgangen Sommer, da jeg var ovre hos ham i den store Deputation, som snakkede om Jernbanen. Han kjendte mig, siger jeg, og smilede, som om han tænkte: „Er Du der, lille Jens Hansen! — Saadan skal det være. Kongerne maa komme Folket saa nær, at vi kan høre deres Hjerte banke, saa kan de gjøre med os, hvad det skal være."

Den gamle Vandringsmand, som stod udenfor det aabne Vindue, trak spottende paa Skuldren og

kaldte paa Kromanden. „Lad mig faae noget Brød og et Krus Øl!“ raabte han ind i Stuen.

Værten bragte det Forlangte og valgte sig derefter en beskeden Plads paa Kanten af Bordet, som den Gamle sad ved.

„Jens Harpyt har da vel ogsaa været inde og see paa Stadsen?“ sagde Værten; „fire Miil frem og fire Miil tilbage, det er lovlig haardt for en Mand i jeres Alder.“

„Jeg maatte see ham endnu en Gang,“ svarede Harpyt, „skjøndt jeg ikke fik talt med ham og sagt Tak for sidst, som jeg gjerne vilde. Men det var dog mig, som bragte ham den første Hilsen, da han kom gjennem vor Gade. Der klyngede de sig sammen, Mand ved Mand, og kastede Blomster paa ham og svingede med Hattene, men jeg tog min Hat af og raabte: „Hurra for Kongen!“ Da skulde I have hørt den Sang og det Skrig, som fulgte efter, det lød og dundrede fra Fortov og aabne Vinduer og oppe fra Tagene, som en rullende Torden og gik videre, videre, ned ad den lange Gade, mens han red sin Vei, og saae sig om og nikkede saa livsalig glad til os allesammen. Og de Andre raabte: „leve Kongen!“ men jeg alene

raabte: „Hurra for Kongen!“ jeg havde vel ogsaa mere Grund dertil end de Fleste.“

„Saa I kjender da Kongen?“

Harpyt nikkede rolig og selvbevidst, medens han saae sig om i den Kreds, der efterhaanden havde dannet sig foran Bordet, hvor han sad. „Jeg har kjendt ham i mange Aar. — Han har givet mig en Ko.“

„Er det muligt?“

„En Ko!“ gjentog Harpyt, „og to Lam, og endda lidt derover.“

Nu lød der Spørgsmaal fra alle Sider, og den Gamle fortalte videre:

„Det var i 64, da vi sloges med Tyskerne. Vi laa nede ved Lolfus foran Maageøen og det var saa bitterlig koldt om Natten, det frøs og Maanen skinnede, som hun skinner i Aften. Inde i Slesvig havde der i de sidste Dage været Snak om at en fremmed General vilde komme over i Besøg til os. Nogle meente, at han skulde see vore Ting efter, Andre holdt paa, at han kom for at overtage Kommandoen. Ingen brød sig stort derom; i saadanne Tider skjøtter Enhver sig selv, og lader de Andre sørge for Resten. En Aften laa jeg paa Forpost, og vi dækkede os det bedste

vi magtede for Skuddene ovre fra den anden Side. Vort store Skyts kunde ikke naae dem, vore gamle Bøsser ikke heller. Fjenden rykkede bestandig nærmere ind paa os, og bestandig vare de Tre mod En. — Saadan sloges vi dengang. Granaterne hvislede og sprang omkring os; naar Bonden pløier de Marker dernede, støder han paa flere Jernstumper end paa Steen.

Saa var det lidt efter Midnat, da nogle Ryttere kom langs med Forposterne. Et Stykke fra mig stege de af Hestene, og den Ene gik hen til Diget, hvor jeg stod. Jeg kunde ikke see, om han var Soldat, for han havde svøbt sig ind i en lang Dragonkappe. Ung og velvoxen var han, godt saae han ud, og hans Røst lød mild, da han gav sig i Tale med mig og spurgte, hvordan vi havde det hernede. — „Aa jo, endda!" svarer jeg, „men hun er lidt bidsk paa den aabne Mark."

„Du ryster jo, Soldat! og din Stemme lyder hæs og stønnende. — Er Du varm klædt?"

„Saamænd!" svarer jeg, „derpaa er der Intet at klage. Jeg fik ingen Uniformstrøie med, da vi skulde afsted, for de havde ikke flere paa Munderingskammeret, men saa gav de mig en rigtig varm islandsk Trøie under Frakken, den gjør samme

Nytte. Jeg tænker, det kommer ikke an paa Mun-deringen, naar det blot er i Orden indenfor."

Mens jeg talte kom der en lumsk Granat hoppende hen over os og faldt ned bagved Diget. Den hvislede og den brasede og slog en gevaldig Jordbunke op til alle Sider. Jeg saae hen til den fremmede Mand, men han sad nok saa rolig i sin Kappe paa Stenen foran mig, og blev ved at spørge mig ud. Det var som om det Store og Befalende efterhaanden veg fra ham, som om vi vare Lige, og jeg fik da Mod til at tale og for-klarede ham, at det var galt fat med mit Bryst, og at jeg ikke var fri for at spytte lidt Blod en Gang imellem. Men det gik vel over igjen, naar Veiret slog om og blev mildere. Han vilde ogsaa vide, hvordan det stod til i Hjemmet hos mig, og derpaa kunde jeg ikke give ham saa fornøielig en Besked. — For det gik skidt! Brevet, som Konen sendte mig, laa og brændte inde paa min Krop. Hun kunde ikke bjerge Føden til sig og Børnene, mens jeg var borte; de havde pantet vor Ko ud.

„Hvormange Børn har Du?"

„Jeg har fem."

„Jeg har sex Børn," siger han.

„Saa er der vist bedre Vei for dem end for mine. Gid de maa trives vel."

„Nu vil jeg sige Dig Noget," vedblev den fremmede Mand, da han reiste sig. „Efter Afløsning skal Du gaa hjem til Doktoren og spørge, hvad der er at gjøre ved dit daarlige Bryst, saa Du kan komme Dig igjen."

Det forklarede jeg ham, at jeg nødig vilde, for det synes Mandskabet ikke rigtig om, det seer ud som om man var forknyt, og vilde liste sig ud af Geleddet. Det skikker sig ikke.

„Hvad hedder Du?" spurgte han, „hvad Nummer har Du?"

Det svarede jeg paa, og derefter gik han hen til de Andre, som vare blevne staaende ved deres Heste.

Næste Morgen kom Afløsningen, og vi fik Ordre til at stille inde paa Paradepladsen. Ja, mit Haar er blevet spraglet og graat siden, men den Morgen forglemmer jeg aldrig. Generalen gik langs med Linien, hele Staben fulgte efter. Da han kom til min Afdeling, standsede han og raabte paa Numer 29.

Numer 29 det var mig. Sergeanten skubbede mig ud af Rækken, og jeg gjorde Honnør, men

daarlig gik det, jeg kunde knap holde Geværet, saa betuttet var jeg.

„Hør Du, Nummer 29," siger vor gamle General, „hvordan er det fat med Dig? Du er jo syg, hvorfor har Du ikke meldt Dig til Doktoren?"

Jeg stod lidt og tænkte paa hvad jeg skulde svare, alle saae de paa mig, og jeg blev reent fortumlet i det, mens Generalen føiede til:

„Nu skal Du strax paa Timen gaa hen og lade Dig syne; hvis Doktoren mener det lader sig gjøre, reiser Du tilbage til din Hjemstavn og seer at blive rask igjen. Forstaaer Du mig? Jeg har forhørt mig om Dig hos dine Officerer, alle give de Dig Skudsmaal for at være en dygtig og brav Soldat, som aldrig er bleven tilbage, eller dukkede sig, hvor det gjaldt om at gaa frem. Naar Du har faaet din Helsen og Førlighed igjen, kan Du komme tilbage og melde Dig til Tjeneste. Saadan skal det være. — Du talte nok ellers med en fremmed Herre inat, mens Du stod i Gevær paa Forpost derude, det er ham, Du kan takke for den Besked jeg her giver Dig. Han leverede mig dette Brev til Dig, for at Du kan have noget at reise hjem med og endda lidt til din Familie. — Veed Du hvem det var?"

„Nei, aa nei!“ svarer jeg og saae paa Papiret, mens min Haand rystede, som om jeg havde Kolden. „Jeg veed ikke hvem det var, men han var Fader til sex Børn.“

Generalen lo. „Det var hans Majestæt Kongen, din Tosse! og der kommer han nu ridende ned til os, — ind paa din Plads, præsenteer som de Andre, og saa afsted, hjem med Dig, for at vi kan faae Dig gjort rask igjen.“

Med Skam at sige, saa drattede Bøssen ud af min Haand, over alt det jeg her havde hørt, og det var en daarlig Manøvre jeg gjorde, mens Musikken spillede og jeg skyndte mig tilbage i Geleddet. — — Ja, hvad saa mere? — Hjemme kom jeg mig, vor Ko var bleven solgt, jeg kjøbte mig en, der var nok saa god, vore Faar vare ogsaa gaaet deres Vei, jeg kjøbte to andre, der blev Forslag i alting, og Vorherres Velsignelse laa i de Penge, jeg fik med paa Reisen. Derfor var det, jeg idag gjerne vilde see Kongen igjen og aflevere mine fem Drenges Photografi, nu ere de blevne store og tjenlige for ham.

Men jeg glemmer jo, hvad jeg skal fortælle Jer. Som Generalen den Dag sagde, kom Majestæten ridende ned foran vor Række. Da han

naaede hen til mig, standsede han, nikkede og smilede. — Saa kunde jeg ikke dy mig længer, jeg brød ud i et skingrende Skrig, skjøndt jeg stod i Række og Geled, og ned ad Linien klang det i Hilsen og Jubelraab, høiere end baade Trommer og Piber: „Leve Kongen! leve Kongen!“ men jeg raabte: „Hurra for Kongen!“

Krigsbedrifter.

Paa Den Sylt fødtes Uve Lornsen, en hæderlig og retsindig Mand, som bestandig fulgte sin Overbeviisning, gav sig for hvad han var, og stred med aabent Visir for den Sag, han ansaa for den rette. I daglig Omgang viste han sig tilbageholden, indesluttet og karrig paa Ord og bevarede altid det tungsindige og alvorlige Præg, der tilhørte Landet, som havde fostret ham. Mellem Klitter og Sandmiler havde han tilbragt sin Barndom, seet Skibe kæmpe for at slippe bort fra den sandede Kyst, hørt Havets Dødssang over de Ulykkelige, som bleve skyllede ind mellem Revene. Oppe ved Sømærket, paa Toppen af en Sandbakke, som Stormfloden nu har skilt fra Den, og som en anden Stormflod tilsidst vil udslette, sad han og stirrede ud i det Fjerne, hvor Solen gik ned som en blodrød Kugle og Maanen kom frem over de hvide Banker. Maagerne kredsede omkring

ham og sloge ned i Søen, Rylen peb paa Stranden, og Vinden jog med sine klagende og langtrukne Suk gjennem Marehalmen. Egnens barske Alvor tiltalte ham, Ensomheden, de store Tankers Moder, kaldte lokkende Syner og Drømme frem, som en sørgelig Virkelighed siden skulde tilintetgjøre, og for hvilken Uve Lornsen ofrede Stilling, Fremtid og Formue.

Ganske ene var han dog ikke paa Klitten ved Sømærket. Hyppig fulgte en Anden ham, et ungt Menneske, jævnaldrende med Uve, fiirskaaren, kæmpestærk at see til og med et uendelig trofast og godmodigt Udtryk i det solbrændte Ansigt. Han hed Staven Hain og havde kjendt Uve fra sin tidligste Barndom, fulgt ham, som en Hund følger sin Herre, lyttet til hvad han fortalte, lært alt hvad han vidste af Uve. Det var Stavens lykkeligste Øjeblik, naar han vendte hjem fra Søen, og Uve kom og bankede paa Vinduesruden, for at de skulde følges ad, ind mellem Klitterne.

Paa Lyngmarken, som breder sig over den nordlige Deel af Sylt, ligger der nogle sammensunkne og mosbegroede Kæmpehøje, i Begreb med at forsvinde under Gyvel og Hedetjørn. Den største af disse hedder Brødehøj og har bestandig

haft et daarligt Rygte paa sig. Velunderrettede og troværdige gamle Koner paastaa, at det spøger deroppe, vist er det, at Folk foretrækker at gjøre en Omvei ind over Heden, for ikke at være Høien for nær, efter at Solen er gaaet ned og Tusmørket falder paa.

Et Sagn fortæller om en fremmed Mand, som hed Vahne Vidrik og kom til Øen, Ingen vidste hvorfra, og han har heller aldrig betroet det til Nogen. Man mumlede om, at han i sine unge Dage havde samlet sig store Rigdomme som Kaperkaptain, og paa Sylt lod han bygge et lille, straatakt Bræddehuus mellem Klitterne, hvor han levede ensom og mistroisk mod Enhver, som kom i hans Nærhed. Hans Dør var altid lukket for Fremmede, Ingen fik Lov til at træde ind i Helligdommen, det vil sige, i en Stue med Tæpper og Halm i Sengen i Stedet for Puder, et Bord af uhøvlede Bræddder, hvis Been vare rammede ned i Leergulvet. Han saae ikke videre behagelig eller tiltalende ud, denne Vahne Vidrik, med sine smaa, stirrende Griseøine, et Ansigt, omgivet af busket Haar, graaligt Skjæg, gjennempløiet af Rynker og dybe Ar. Hans Been vare krogede og af ulige Længde, af hvilken Grund han haltede.

Hele Dage kunde han tilbringe oppe paa Toppen af Brødehøj, som gav den videste Udsigt til Havet og de omliggende Holme. Naar Stormen hylede mellem Klitterne og reiste Sandet i store Masser, der dannede nye Høje, nye Dale, og Havet udenfor sang sin Klage, vaagnede han af sine Betragtninger, haltede ud paa Stranden, mærkede ikke at Skummet fra Brændingen gjennemblødte hans Klæder, lo, sang og strakte Armene truende ud mod Søen.

En Eftermiddag, da han med en gammel Steenlaasbøsse paa Skuldren slentrede ind mellem Klitter og Moradser for at skyde Brokfugle, stødte hans Fod mod et Stykke Tømmer, som gled til Side for en lille Aabning i Jorden, han krøb derind og befandt sig i et Aflukke, dannet af Siderne paa en sønderslaaet Baad, som senere var bleven skjult og begraven i Flyvesandet. Stedet laa meget ensomt, fjærnt fra enhver menneskelig Bolig og omgivet af høje, steile Klitbanker; det var just efter Vahne Vidriks Smag; han udbedrede de sammenfaldne Vægge, jævnede Sporene fra og til Stedet, samlede Klithalm og Tang til at skjule Indgangen, og bragte derefter, da Natten brød frem, en lille jernbeslaaet Trækasse, som lod til at være meget

tung, ind i Hulen. Kassen gravede han ned i Sandet og besøgte derefter hver Nat Stedet, for at overbevise sig om, at Ingen havde opdaget, hvad han ønskede at skjule.

Der forliste mange Skibe paa Kysten, efter at Vahne Vidrik havde taget sin Hytte og Hule i Besiddelse. Fiskerne paastode, at de i Stormveirs Nætter hørte Raab og Klageskrig nede fra Stranden. Andre havde seet en Skikkelse gaa frem og tilbage foran Klitterne, med en tændt Skibslanterne i Haanden. I Frastand tog det sig ud, som om det gyngende Lys kom fra et Fartøi, der seilede i aabent Vande. De fremmede Skibe, der vare drevne ud af deres Kurs, styrede efter Lyset, Stormen førte dem ind mod Revene, hvor Skroget borede sig fast eller søndersloges i Brændingen. Paa Stranden stod Vahne Vidrik med en Knippel i Haanden, ventede og speidede efter de Skibbrudne. Lykkedes det Nogen at naae Land, haltede han hen og slog dem ihjel med sin Knippel, plyndrede dem og gravede deres Liig ned i Sandet. Saaledes gik det længe, indtil Vahne efter en Stormveirsnat forsvandt. Ingen vidste, hvor han var bleven af, hans Træhytte blæste omkuld, og Flyvesandet dannede en Banke over Ruinerne. Sagnet om ham

vedblev dog at leve. Det voxede fra Slægt til Slægt; men alle disse Historier om en gammel Mand, klædt som en hollandsk Skipper, der gik og jamrede sig inde mellem Sandmilerne, eller som Hyrderne havde seet liggende og grave i Sandet med sine lange, magre Fingre, ville vi skaane Læserne for at høre gjentagne.

Mange Aar efter at Vahne Vidrik var forsvunden, boede Broyl Nikels paa Nordkysten af Sylt, en høi og velnæret Mand, der var kommen ovre fra Fastlandet og havde kjøbt et frugtbart Dalstrøg, som førte ned til Vesterhavet. Derfor fik han Strandingsret og blev Eier af Klitter og Sandmiler, netop i den Egn, hvor Vahne Vidrik tidligere havde huseret. Han lo og spottede over Sagnet om den gamle Kaperkaptain, men lyttede dog begjerlig til Alt, hvad der blev fortalt om ham. Der var endog dem, som paastode, at han holdt meest af at rette sin Gang ud til Sandmilen, hvor den Ubekjendtes Hytte før havde staaet.

Broyl Nikels var en driftig Mand; han forbedrede sin sandede Jord, høstede mere end Naboerne, var altid paa Færde, vidste Alt og forstod Alt — i det mindste troede han det selv, og det kan under-

tiden være en lykkelig Indbildning, naar der blot ikke følger saa stor en Skuffelse efter.

En Dag var der samlet en Mængde Mennesker oppe paa Brødehøi. Folk stod og betragtede et Hul i Sandet, som Broyl Nikels havde fundet, medens han gik og gravede Lyngtørv. Hullet var nu ikke det mærkværdigste, men det førte ind til en Hule, beklædt med gamle Vragstykker, og midt i denne Hule laa Liget af en Mand, indtørret og sammenknuget over en jernbeslaaet Trækasse, som han holdt omslynget med begge sine Arme. Den Døde var klædt i en forrevet Voxdugs Kofte og vide Seildugs Buxer, som de hollandske Skippere tidligere gik med. Det man kunde se af hans Stilling: de sammentrukne Lemmer og det indtørrede og fortrukne Ansigt, tydede paa, at han var død under store Lidelser. Broyl Nikels lod tænde to Fyrretræesfakler inde i Hulen; han sendte ogsaa strax et galoperende Bud over for at hente Landfogden og stod imidlertid og vogtede nøie paa at ingen af de Tilstedeværende berørte nogen Gjenstand derinde, for at Alt kunde gaa strengt lovformeligt til og nøiagtig forblive saaledes, som han havde fundet det i Gravkamret.

Landfogden kom og optog Forklaring, mere havde han ikke at bestille, kun tillod han sig en Bemærkning over det Besynderlige i, at den jernbeslagne Trækasse, som Liget holdt saa krampagtig omslynget af sine Arme, var brudt op, tilsyneladende med Vold, og at Kassen var aldeles tom. Dertil havde Broyl Nikels ikke Andet at svare, end at det ogsaa var ham uforklarligt; han havde kaldt Folk sammen, da han fandt Hulen. Der var intet taget eller ført bort fra den, tværtimod, han gav nøie Agt paa at Alt forblev urørt, til Landfogden kom. Den Ubekjendtes Liig blev jordet i et Hjørne af Kirkegaarden, Hulen skudt sammen, og Sagen var til Ende, men der vedblev dog at hvile ligesom en Skygge over Broyl Nikels, med Hensyn til den opbrudte Kasse. Der var ogsaa Nogle, som lagde Mærke til, at han fra nu af foretog store og kostbare Forbedringer paa Gaard og Jord; han gravede Vandledninger, opførte et nyt, grundmuret Stuehuus, og Ingen tvivlede om, at alle disse Udgifter stod i en vis Forbindelse med den opbrudte Trækasse i Strandrøverens Hule, men Ingen vovede at gjøre disse Tvivl gjældende.

En Sommeraften gik Broyl Nikels frem og tilbage i sin Stue; Vinduerne ud til Veien stode

aabne, og inde ved Bordet sad en ung Pige og kniplede med stor Iver. Det var Broyls eneste Datter, Ilse, frisk, nydelig og med et Udtryk i det lille, runde Ansigt, som tydede paa et fuldstændigt Ubekjendtskab med Verden og de Erfaringer, Verden. giver.

„Hvad er det saa, der er i Veien med Dig?" spurgte Broyl, idet han stillede sig hen foran Ilses Bord og strittede ud med begge Hænder i sine Skipperbuxer. „Du sidder og falder sammen, bliver bleg og har reent forloret dit gode Humør. Jeg kjender Dig jo ikke mere."

Ilse saae op. To store Taarer gled ned over hendes Kinder, men hun tav.

„Naa, saa Du vil ikke gaa til Bekjendelse. Jeg skal da sige Dig, hvad Du grubler over. Der er ingen Ting, som kan dølges for mig; jeg læser i et Menneskes Ansigt, som i den aabne Bog. Det er den Torsk, Staven Hain, Du sidder og tænker paa. Han gaaer forbi og kiger ind; han lægger Blomster til Dig i Kirken, han har snakket Dig for ved Præstens Julegilde i Vinter, og Du tossede Unge kan tro, at Broyl Nikels, en Mand paa 60,000 Mark lybsk, vil give Dig hen til saadan en Hasenfuß, en Grev Habenix, en barbenet Strand-

løber! — Hvad er han? Fattigmandsbarn! Hvad kan han, hvad veed han? intet Andet, end hvad den belæste Visſenpind, Uve Lornſen har præket for ham; hvad eier han? en trøſket Baad, ſom jeg kan knuſe med min Lillefinger. Han ſkulde blive Broyl Nikels Svigerſøn? Du er jo forrykt! Jeg kommer til at kjøre Dig ind paa Slesvigs Galeanſtalt, og ham ſkal jeg knække Halſen paa, knuſe ethvert lille Been i hans Krop. — Du behøver for Reſten ikke at fortælle ham, hvad jeg ſiger, han ſtaaer her udenfor det aabne Vindue, med nye Blomſter til Dig og lytter og lurer. Han ſeer godt ud, aa ja! men det kan man ikke gifte ſig paa; han har ogſaa upaaklagelig med Kræfter; men min Overmand er han dog ikke; jeg ſkal dreie ham Hoved og Fødder ſammen, hvis han liſter herover igjen, hører Du, Lurendreier derude?" — Med diſſe Ord bøiede han ſig i Begeiſtringens Hede ud af det aabne Vindue. „Gaa din Vei og kom ikke tilbage til min Datter, før Du kan bringe 60,000 lybſke Mark ind over vor Gangdør, ſaa ſkal hun høre Dig til."

Da vi ſkreve 1811, ſaae det ſørgeligt ud i Danmark. Kongen laa ſyg og evneløs paa Frederiksberg Slot, Flaaden var under et bedrageriſk Paaſkud,

som understøttedes af 2500 engelske Kanoner, ført bort fra vore Kyster, Kronprins Frederik stod med Armeen i Holsteen for at vogte Grændsen, Englænderne spillede Mester paa Havet og tilintetgjorde den danske Handel.

Ovre paa Sylt vare de høieste Punkter mellem Klitbakkerne besatte med Kystvagter, og saa snart et mistænkeligt Skib lod sig til Syne, blev der heiset Signaler paa høie Stænger, hvorefter alle vaabendygtige Mænd maatte holde sig rede til at forsvare deres Hjemstavn mod Overfald og Plyndring.

En Eftermiddag kom der to engelske Krigskibe vestfra, en armeret Brig og en Skonnert, som begge gjorde Jagt paa to danske Kapere, der vare for smaa og for slet rustede til at turde indlade sig i Kamp med den overlegne Fjende, og derfor søgte Frelse i Flugten. Englænderne vedbleve at hale ind paa dem, og saaledes gik det til henimod Aften, da det lykkedes den ene Kaper at frelse sig inde mellem Skjærene og de smaa Holme, langs med Slesvigs Kyst, medens den anden, ubekjendt med Farvandet omkring Sylt, løb sig fast i en Sandrevle, ikke langt fra Landsbyen Rantum. Da Fartøiet stod, kastede Kaptain Bøttcher sine to Kanoner i Søen, hvorefter han satte Storbaaden

ud, gik i Land med Folkene og forskandsede sig inde paa Stranden, for at oppebie, hvad der nu vilde komme

Alt dette skete som sagt i Aftenskumringen. Den engelske Brig og Skonnert blev liggende udenfor Revene; de satte deres Baade ud, for at lodde Grunden og gjorde Forberedelser til at gaa i Land, for at bringe Kaperen ud eller stikke den i Brand. Imidlertid løsnede de flere Skud mod Kysten; Kuglerne borede sig fast inde i Klitterne, det imponerede de fattige Fiskere, og Englænderne have altid viist Mod og Manddom, hvor der ingen Fare var paa Færde. Paa Øen blev der slaaet Allarm; de heisede Flag paa Signalstængerne, klemtede med Kirkeklokkerne, og alle Vaabendygtige kom sammen mellem Klitterne, forsynede med Bøsser, Spyd og Sabler fra Vaabenhuset til Rantum Kirke.

Uve Lornsen var den Gang fytten Aar gammel; han kom til Stranden, saa snart han hørte, hvad der var paa Færde, laante en gammel Flintsteensbøsse af Færgemanden, et Kohorn fyldt med grovkornet Krudt og en Kuglepung; dermed var han udrustet. Det er vel ufornødent at tilføie, at hans Skygge, Staven Hain, fulgte ham, de To kunde ikke skilles.

Uve bragte Liv i alt dernede, opmuntrede de Forsagte, hjalp med at opkaste et Brystværn foran Landingspladsen ved Sømærket, tog Deel i det strenge Arbeide, der var forbundet med at bringe de to Kanoner i Land, som Kaptain Bøttcher havde sænket i Søen og som han nu stillede op, hver paa sin Side af Skandsen. Drengen var bleven til Mand, og Mændene omkring ham fandt sig villig i at lyde det, han opmuntrede dem til.

Om Aftenen, da Kirkeklokken lød hen over Klitterne, forlod ogsaa Broyl Nikels sit Huus, efter at have holdt følgende Formaningstale til Ilse.

„Jeg gaaer nu ned til Havet for at klø paa Fjenden. Der skal vælges en Høvedsmand; det bliver naturligviis mig, de tager. Hvem ellers? — Der vil nok spørges Nyt om det, vi bestille dernede. Hvad Majestæten eller de Blæksprutter i Krigscancelliet siden vil gjøre mig til, for det jeg udretter, maa de sgu om. — Blot jeg havde noget mere Krudt, det vil gaa morderligt til dernede og blive et rædsomt Mandefald; det seer jeg forud. — Du skal ikke tage Dig det saa nær, mit Barn! jeg maa jo gjøre min Pligt og tjene som et lysende Exempel for de Andre. Pas vel paa Ild og Lys,

til jeg kommer igjen, hvis jeg da nogensinde kommer levende tilbage. Løber Engelskmanden herop, saa aabner Du ikke Døren og bliver ikke bange for Skuddene."

Efter disse Formaninger kastede han sin Bøsse paa Skuldren og skred med drabelige Skridt bort fra Hjemmet.

Nede ved Havet fandt han Mændene samlede i en Kreds, under den yderste Klitrække. Det blæste stærkt, og et svagt Maanelys kom af og til frem mellem de jagende Skyer. Broyl gik ud paa Stranden og iagttog, hvad der var foretaget inden han kom. Han rystede paa Hovedet, trak paa Skuldren og havde lidt at udsætte paa Alt. Brystværnet var ham for lavt og ydede ikke tilstrækkelig Beskyttelse, Kanonerne burde have en anden Retning, men her fik han med Kapitain Bøttcher at bestille, en gammel, hidsig og erfaren Mand, som det sidste Uheld med Skibet havde gjort rasende; han bad Broyl gaa Fanden i Vold, skulde nok selv passe sine Kanoner. Hvad der mishagede Broyl endnu mere, var at see den Virksomhed, Uve Lornsen og hans Ven udfoldede, og den Iver, Folkene viste i at følge hvad de befalede.

Da Broyl troede at bemærke, at han ikke var rigtig velkommen blandt Kapergasterne, gik han tilbage til Mændene i Klitterne, trængte ind i deres Kreds og holdt atter en Tale.

„Ja, det faaer nu at gaa, med hvad de have bestilt henne ved Skandsen, bedre kunde det være, men vi har ingen Tid til større Forbedringer. Saa foreslaaer jeg da, at vi nu vælge en Anfører, en tapper og dygtig Mand, som forstaaer at befale og styre alt; det nytter ikke, at den Ene løber i Øst og den Anden i Vest, vi maa see at holde sammen, det bedste vi kan."

Et Kanonskud ude fra de engelske Skibe afbrød ham, en Kugle slog ned i Klitten og kastede Sand og Stene over Forsamlingen. Broyl gjorde et forsvarligt Hop til Siden, saae sig om og vedblev:

„Der skjød de Asener igjen, lad os gaa et Par Skridt længere ind under Klitten, mens vi raadslaa."

Hans Røst skjælvede lidt og han rømmede sig gjentagne Gange, før han vedblev:

„Jeg har været Soldat og ligget i fire Aar ovre i Rendsborg, saa jeg kjender paa en Prik, hvordan det gaaer til i Krigen, jeg er desuden Strandfoged her paa Øen og sidder paa halvfemte Aar i Sandflugts- og Fattigkommissionen; derfor

veed jeg, at I vil vælge mig til Anfører. Min Beskedenhed forbyder mig at modtage Valget, men jeg tager mod det alligevel "

Han blev atter afbrudt, idet en gammel Fisker lagde sin Haand paa hans Skulder og udbrød:

„Broyl Nikels kan spare sig at tale videre. Vi have allerede valgt os en Anfører. Der kommer Uve Lornsen, han skal være vor Mand og ingen Anden."

Broyl tilkastede Uve Lornsen et rasende Blik, men sagde Intet. Han stak Hænderne ned i sine Beenklæder og stod og lyttede lidt til det, der blev forhandlet, tillod sig af og til nogle smaa Bemærkninger, med den Bevidsthed, at han forstod det bedre end alle de Andre; da Ingen brød sig om, hvad han sagde, vendte han Forsamlingen Ryggen, tog en Spade og udhulede en Fordybning oppe paa en Klit, saa langt inde, at han var skjærmet for Englændernes Kugler.

„Der maa En til at observere," sagde han, „ellers kan de Asener gaa i Land fra deres Fartøier og komme bag paa os, saa vi blive harpunerede Alle tilsammen."

Fra sit ophøiede Standpunkt havde han Leilighed til at iagttage, hvad der foregik ude paa

Stranden. Han saae Kystvagterne drage ned fra deres Poster paa Høiderne; bag en Sandmile gjorde Andre Ild paa og støbte Kugler af gamle Tinkar, Fade og Kruus, som Staven Hain havde tigget sammen inde i Landsbyen. Han saae Uve Lornsen lede alt, overlegen og besindig; der hørtes ikke en Lyd fra Mængden. I et Bøssesknds Afstand skulde man tro, at Stranden var forladt.

Saaledes gik Natten; et svagt gulligt Skjær, inde over Landet, tydede paa den kommende Morgen. Blæsten var taget til, Strandfuglene peb og slog ned i de hvide Skumflager, som rullede hen over Sandet. Hist og her krøb en Sælhund ud fra Stenene, hvor den havde hvilet Natten over, den skulde nu tilsøes og fiske.

Kaptain Bøttcher stod under den yderste Klit og iagttog gjennem sin Natkikkert, hvad der foregik paa de to engelske Krigsskibe.

„De ønske paa Noget," hviskede han til sin Sidemand, „de sætte Barkasserne ud og fylde dem med Mandskab, saa tæt sammenstuvet, at de ikke kan faae Plads til at sidde, men maa staa op i Baadene. I Guds Navn lad dem komme, vi ere rede til at tage imod dem efter bedste Evne. See til, I Folk, at I bruge jeres Bøsser og fyr hurtig

men ikke førend I have dem plat foran Jer. — Nu spadserer jeg til Søes, ud paa mit Fartøi og kiger efter, hvad mine Grise bestille." Han smøgede sine Vandstøvler op over Knæene, tog Kikkerten under Armen og vadede ud til Skibet, som Høivandet ved Midnatstid havde drevet et Stykke længere ind paa Land.

Det forholdt sig nøiagtig, som Kaptainen sagde. Da Dagen gryede frem, satte Englænderne to Barkasser ned i Søen, bemandede dem og roede med lange og taktfaste Aareslag ind mod Stranden. I det tiltagende Morgenlys kunde man tydelig see en sammentrængt Mængde Soldater i høirøde Uniformer og med Bøsserne i Armen staa opreist i Fartøierne, som fulgtes ad, til de naaede den hvide Skumstribe, der betegner Brændingen over den yderste Revle. Lidt før Mørkets Frembrud havde Englændernes Brandvagtsbaad opsnappet en Fisker, der vendte hjem fra sin Gjerning paa Søen. De toge ham med om Bord og tvang ham nu til at lodse Baaden ind over Revene. Han sad agter ude, med Roerpinden i Haanden, ved Siden af den engelske Chef, der holdt ham i Respekt med en langløbet Pistol, som laa paa hans Knæ.

Udenfor Revlen forandrede Barkasserne deres Kurs og drog hver til sin Side, den ene i Retning mod det danske Kaperskib, den anden i en skraa Linie op mod Landtungen foran Sømærket, det vil sige, lige foran den opkastede Skandse.

Havet var i Oprør, Vinden stod stik ind paa Land, Brændingen skummede derude. De fyldte Barkasser sank og hævede sig igjen, af og til kunde man høre de modige engelske Leiesoldaters Skrig, naar en pladskende Sø slog ind over deres Baade. Men det lod ikke til, at Nogen hørte disse Skrig; paa Stranden syntes Alt at være uddøet. Den engelske Chef reiste sig gjentagne Gange op og rettede Kikkerten ind mod Klitbankerne; han øinede ikke et Menneske og Kaptain Bøttchers Kaper lod til at være forladt. Blot det lagde Englænderne Mærke til, at det danske Flag var bleven heiset paa Storseilets Gaffel, medens Fartøierne roede ind mod Landet.

Barkassen, som styrede mod Landtungen, havde netop naaet indenfor den sidste Revle, da den pludselig blev hævet i Veiret af den stridige og uberegnelige Strøm, der løber langs med Kysten og gjør Landsætningen saa vanskelig og farefuld. Fartøiet drev ud af sin Kurs og laa nu og krængede

med Bredsiden mod Land, medens Matrosernes Aarer søgte at tvinge det tilbage igjen. I samme Øieblik forsvandt den Stilhed og Fred paa Stranden, som hidtil kun var bleven afbrudt af Maagernes Skrig og Havets langtrukne Hyl. Fra Skandsen lyste et Ildglimt, et Kanonskud, og en velrettet Gevœrild fulgte efter; det var umuligt at feile Maalet paa saa kort en Afstand. Kanonkuglen gik tvœrs igjennem den engelske Barkasse og splintrede begge Sider. Havet aabnede sig for den skjœlvende og tilbagevigende Masse; Skum og Fraade steg i Vejret som et Forhœng, og da det sank var Baaden kœntret, Søerne sloge sammen i en Hvirvelstrøm over Stedet. Soldaterne havde kastet deres Vaaben, de sloges om at faae fat i de splintrede Vragstykker, som kom til Syne mellem dem, en Mœngde dødblege Hoveder dukkede op mellem Skummet, Raab og Skrig lød fra alle Sider, medens den sidste Kamp blev udkœmpet for enten at naae Landet, der i nogle Favnes Afstand lovede Frelse, eller synke tilbage og skjules af Søerne, som gled bort under dem. Det hele Optrin stod kun et Øieblik paa. Det var ikke længer overmodige og seirbevidste Fjender, der ligesom for fire Aar siden kom til en ubefœstet Kyst for at røve

og plyndre, men en fortvivlet Hob, som i Dødsangst strakte Hænderne ud efter Hjælp og blot bad om Naade og Lov til at leve. Inde paa Land lyste Morgensolen hen over Folkene fra Sylt; de havde sat sig ned paa den øverste Rand af Brystværnet og dannede en alvorsfuld og ubevægelig Række, med Bøsserne mellem Knæene, rystende af Sindsbevægelse ved Synet af det der foregik i nogle Favnes Afstand. Uve Lornsen opfordrede dem flere Gange til at prøve paa, om Hjælp var mulig. En Flok fulgte ham ogsaa ned til Stranden, men de kom for silde og fik ikke Baaden ført ud, før alle de Skibbrudne vare forsvundne. Havet holdt fast paa sine Offre. Af Barkassen saaes kun hist og her et flosset, sønderslidt Bragstykke, som laa og skulpede frem og tilbage med Bølgerne ude mellem Tangen.

Skolemesteren fra Rantum var fulgt med ned til Baaden. Da de Andre gik tilbage, vendte han sig om mod Havet og tog Huen af. Hans lange Haar flagrede i Blæsten; han holdt Hænderne samlede omkring Munden, som om han meente, at de bedre kunde høre ham derude, medens han raabte: „I Vorherre Jesu Christi Navn! Gud

være jeres syndige Sjæle naadig!" Derefter skyndte han sig efter Kammeraterne ind i Skandsen.

Oppe fra den høieste Klitbanke paa Landet, trængte et jublende Hurra ud over Søen, da Dødsofrenes Skrig var ophørt. Der kom en Mand til Syne paa Banken; han gjentog sit Jubelraab, snoede sig rundt, sprang i Veiret og svingede sin laadne Hue paa Bøssepiben. Det var Broyl Nikels. — Han observerede.

Lidt før det her fortalte fandt Sted, naaede den anden Barkasse ind mod Kaperskibet, der laa mellem Barkassen og Landtungen og tildeels skjulte, hvad der foregik paa Kysten. Englænderne hørte Kanonskuddet fra Skandsen og Geværsalven, som strax fulgte efter, men der blev ingen Tid til Betragtninger for den hvidhaarede Chef, som indhyllet i en tyk Militærkappe, endnu sad ved Siden af Fiskeren, med Pistolen paa sine Knæ. Barkassen gled lykkelig over den første Revle, før Skuddene faldt, Lodsen var en Mand, som forstod sin Gjerning; han vogtede paa Alt, forudsaae Alt, og modtog med et smilende Ansigt det Guldstykke, den gamle Chef stak til ham, da de velbeholdne naaede ud af Brændingen fra næste Revle. Der var nu kun den tredie og sidste tilbage; indenfor

denne laa Kaperskibet med sit Flag paa Gaffelen og flagrende Seil, som Mandskabet den foregaaende Dag ikke havde faaet Tid til at beslaa. Det mørke Skrog vuggede frem og tilbage i Sandet, efterhaanden som Bølgerne nu ved Flodtiden bleve mægtigere og skyllede i stigende Høide ind mod Land.

Kaperskibet lod til at være forladt, Ingen kom tilsyne paa Dækket, ingen Lyd hørtes, kun en krøllet Skibshund stillede sig med Forpoterne op paa Rælingen og gjøede lidt ad de Kommende. I Barkassen var derimod Alt forberedt paa det, der skulde skee. Entregasterne stillede sig op i Forstavnen med deres Entrebiler, som straalede i Glandsen af det klare Sollys. Matroserne havde deres Kjættinger skudt op i Ringe, for at være parate til at drage Skibet bort fra Kysten. Paa Kaperens Dæk herskede endnu den samme Dødsstilhed. — Hvor vare de støiende og forfløine Kapergaster blevne af? Og Vagtmandskabet, som skulde vaage og holde Udkig? sov de? drømte de inde paa Land? — og den modige Kaptain Bøttcher, som for lidt siden havde haft saa travlt med at forlade Skandsen, for at komme ud og see

til sine Grise, — var det Tvivl eller Frygt, som holdt dem tilbage?

Englændernes Barkasse vedblev at glide roligt fremad; den havde næsten naaet sit Maal, kun nogle Favnes Afstand laa imellem den og Kaperen. Pludselig kom en Skikkelse til Syne i Dugen af Stagfokken, som hidtil havde skjult hans Person paa Dækket.

„Nu op med Jer og siig Goddag til Herskabet," lød en mægtig Stemme.

Det mylrede frem under Skandseklædningen, fra Kabys og Kahyt, fra de aabne Luger, Hoved ved Hoved, solbrændte Ansigter, Bøsse ved Bøsse strakte sig op over Rælingen; et gjennemtrængende Skraal og en almindelig Salve fulgte efter. Endnu medens Krudtrøgen hvirvlede hen over Skibet, sank Mændene tilbage i Skjul af Skandseklædningen og gave sig til at lade paany. Alene den lille, fede Mand forude vedblev at være synlig; han havde en Kiggert under Armen, omkring Livet en Tovende, hvori der hang en mægtig Rytterssabel, og for Resten var han kjendelig som Kaptain Bøttcher ved de store, optrukne Vandstøvler, der naaede ham over Laarene. Han iagttog med synlig Tilfredshed den

forfærdelige Virkning, Geværskuddene havde gjort i Barkassen.

„Saa herop med Jer igjen, I Hundetampe!“ raabte han som en venlig Opmuntring for Folkene, der laa langs hen ad Dækket og ladede deres Bøsser. „Giv dem nok en lille Hababudas og sigt mig nøiagtig efter Officererne med de flade Kasketter, saa skal vi snart læse Amen op for de Andre.“

Den mørke Række af Hoveder kom atter til Syne over Rælingen, medens de toge Sigte og fyrede. Fjenden svarede og kastede sine Haandgranater ind paa Dækket. Den graa Krudtrøg laa som et bølgende Tæppe over Søen, og indhyllede Alt, hvad der foregik mellem Stranden og Revene. Da Morgenvinden spredte Dampen, saae Kaptain Bøttcher Englændernes Fartøi drive med Landstrømmen, som løber mellem Halligerne og de smaa Holme; Standeren var knækket, Flaget slæbte i Søen, den gamle Chef laa med Hovedet og udstrakte Arme over Rælingen, dræbt af et Kugleskud. Fiskeren derimod, som skulde sidde ved hans Side, var forsvunden. Under den almindelige Forvirring havde han forsigtig ladet sig glide over Bord og naaede lykkelig ind paa Stranden.

Barkassen dannede en stor og blodig Liigkiste, hvori Saarede, Døende og Døde laa fældede til alle Sider. Der fandt ikke længere nogen Kamp Sted, enhver Tanke om Orden og Mandstugt var ophørt, Jammerskrig, Raab og Bønner lød henover Havet, nogle enkelte pladskende Aarer, roede af fortvivlede Matroser, søgte at bringe Fartøiet tilbage over Revene og holde det i ret Kurs ud til de to Krigsskibe, som vedbleve uden Virkning at sende deres Kugler ind paa Stranden.

„Ja! see nu har I fortjent jeres Frokost," sagde Kaptain Bøttcher, idet han vendte sig om mod sine Folk og veltilfreds stak begge sine strittende Hænder ud i de folderige Skipperbuxer. „I kan gaa Fanden i Vold, op paa Land, om I vil, eller tilkøis, men naar Klokken ringer tolv derovre i Rantum, er hver en Kjæft paa Pletten igjen, saa vanker der en dobbelt Ration Rom, af det Anker med et Kryds paa, der ligger forvaret nede i min Kahyt. — Forstaaer I mig?"

Et almindelig Jubelraab var Svaret.

Kampen var til Ende, to Timer senere saae Folkene inde paa Land, at de engelske Krigsskibe gjorde Seil og forlode Kysten; lidt efter forsvandt de i Taagen, som laa over Havet. Tre Kanonskud

løb derude fra, det var det sidste, der hørtes fra dem og bethdede, at de vare i Færd med at sænke deres Døde i Søen.

Da Oboerne forlode Stranden, fulgte Uve Lornsen og Staven Hain med og gik hjem over en af de mange Smaastier, som Faarene havde dannet mellem Sandbankerne. Paa en Gang standsede Staven og lyttede; han hørte et svagt Klageraab inde fra Klitterne. Da det gjentoges, gik han med sin Ven efter Lyden. Lidt efter fandt de en Mand liggende udstrakt i Sandet. Idet de kom nærmere, hævede han Hovedet, saae speidende om til alle Sider og lod sig ved Synet af de Kommende falde tilbage igjen, idet han forstærkede sine Klageraab, der nu næsten gik over til Skrig.

Manden var Broyl Nikels. Den Stakkel havde haft lutter Uheld siden han forlod sit Hjem. Som fortalt, gik han bort fra Kammerraterne, efter at de havde viist sig saa uskjønsomme, ikke at ville vælge ham til Anfører. Han steg op paa en Klitbakke for at iagttage Fjenden, tog en Spade med og gravede et Hul i Sandet, stort nok til at skjule hans Person og give Læ for den barske Nordvestvind. Natten var kold, Blæsten blev efterhaanden mere bidende, Broyl frøs og stod op for at grave

lidt dybere. Han var netop bleven færdig med dette Arbeide, da der løsnede sig en Steen over hans Hoved, den rullede ned over Hullet og traf Broyl saa ubarmhjertig, at den rev ham et Hul i Panden og skrabede Huden af den ene Kind. Saaret var just ikke videre dybt, endnu mindre farligt, men det blødte stærkt, og Broyl fandt, at han burde forøge sit sørgelige Udseende ved at stryge det pibende Blod omkring i Ansigtet og hen over begge Hænder.

Da Uve og Staven kom, lukkede han Øinene og holdt sig aldeles ubevægelig, hvorefter hans Skrig gik over til en huul og rallende Stønnen. Staven prøvede paa at løfte ham i Veiret, men Broyl faldt tilbage igjen og stønnede endnu høiere end før.

„Gud velsigne og bevare Jer, I rare Mennesker!“ hviskede han, „kom og hjælp en stakkels, elendig Mand, som kun har et Par Øieblikke tilbage. Mit hele Legeme er sønderknust.“

„Det er vel ikke saa farligt,“ svarede Uve, „hvad feiler I? hvordan er I kommen til Skade?“

Broyl rettede sig lidt i Veiret og tilkastede Spørgeren et hadefuldt Blik. Uves Ord lød saa kolde og udeeltagende, de behagede ham ikke.

Han stønnede igjen og svarede: „De skjød paa mig, de forbandede Engelskmænd! de maa have faaet Nys om, at jeg sad heroppe og observerede dem. En af deres ugudelige Granater er gaaet mig tværs igjennem Hovedet, Jernet sidder fast endnu, jeg kan tydelig føle det indenfor den anden Tinding."

„Det er jo umuligt," svarede Uve i samme kolde og ligegyldige Tone, hvortil han endnu fandt det passende at føie en spottende Latter.

„Reis Jer op, Broyl Nikels!" sagde den mere medlidende Staven, „saa skal vi hjælpe Jer, det Bedste vi kan."

„Ja, Gud give, jeg blot kunde reise mig," svarede Broyl klynkende, „jeg har prøvet paa det, men Benene vil ikke bære mig. I kommer til at hente en Vogn med noget blødt Hø i; der skal strax skikkes Bud efter den kloge Kone bag Rebslagerens Have; hun forstaaer sit Kram; det er ogsaa bedst der gaaer Bud efter Regimentsfeltskæreren i Tønder; den haarde Død sidder i min arme Krop; det fornemmer jeg tydelig; jeg er bleven undlivet som et Offer for vort gamle Slesvig-Holsteen, og ligemeget har jeg for det."

Efter nogen Overtalelse og flere tilsyneladende forgjeves Anstrængelser, lykkedes det endelig at faae Broyl rejst op. De to Venner toge ham hver under sin Arm og førte ham hjem til hans Bolig mellem Klitterne.

„Nu gaaer det jo bedre," bemærkede den haardhjertede Uve, da de vare komne et Stykke fremad, „jeg tænkte det nok, Ulykken er ikke saa stor, som I troer."

Broyl standsede og rev sin Arm ud af Uves, med en Kraft, der syntes at spotte hans Lidelser.

„I skulde blot vide, hvordan jeg pines," stønnede han, „det gloende Jern af Bomben sidder og daffer herinde i mit Hoved ved hvert Skridt; der behøves ikke mere til at dø af. Bløder min Pande ikke stærkt endnu?"

„Ikke det mindste. Naar vi komme ned til Brønden, skal jeg prøve paa at vaske jeres Ansigt, det er saa oversmurt med Blod, at Folk kan blive bange for at see Jer hjemme."

Broyl standsede atter og udbrød: „Uden Fortrydelse, Uve Lornsen, Du er en slem, haardhjertet Knægt og har kun ringe Begreb om, hvad der er godt for en døende Mand. Gaa din Vei, jeg vil ikke vaskes reen i Ansigtet; det er et sikkert

Middel til at forbløde sig, og jeg har mistet Blod nok. — Du skal ikke følge længere med. Staven maa see at hjælpe mig, som han bedst kan."

„Vist ikke, nu er vi jo strax ved Eders Gaard, lad mig kun gaa med. Hvis I fik et Tilbagefald, kunde Staven dog ikke hjælpe Jer alene."

„Saa hid med Armen, men plag mig ikke mere, jeg bliver svagere for hvert Skridt; nu sidder det her og stikker og brænder i min ene Hofte, den forbandede Steen har knust mig i smaa Stykker."

„I mener Bomben," ytrede Uve.

„Ja, naturligvis Bomben. Jeg naaer aldrig hjem."

De sidste Ord bleve sagte med en neppe hørlig Stemme; Broyls Hoved sank ned paa Brystet; han lænede sig saa tungt, som det var ham muligt, paa de to Venner; desuden begyndte han at stønne lydeligere og mere langtrukkent, efterhaanden som de nærmede sig hans Gaard. Hvis Uve Lornsen kunde forblive kold og ligegyldig overfor et saa sørgeligt Billede af Pinsel og Lidelse, maatte han have et Steenhjerte.

Ilse sad ved Vinduet; hun ilede dem i Møde og udstødte et Skrig ved Synet af sin ulykkelige Fader. Den Trøst Uve fik Leilighed til ubemærket

at tilhviske hende, medens Broyl laa med lukkede Øine, lænet op til Staven, øvede dog en forunderlig, beroligende Virkning; hun græd ikke mere, saae forbavset og spørgende fra den Ene til den Anden, medens hun vedblev at holde fast i den ene af Broyls blodige Hænder.

„Bær mig ind, I kjære Venner!" hviskede Broyl. „Nu kan jeg ikke mere."

„Lad mig alene om det," sagde Staven, som greben af en pludselig Indskydelse. „Jeg vil bære Hr. Broyl Nikels ind ad hans Dør."

Broyl nikkede blidt, lagde sit saarede Hoved paa Stavens Skulder, medens det unge Menneske løftede ham op i sine Arme og bar ham ind i Stuen.

„Du er en reel og retskaffens Fyr, Staven!" sagde Broyl, da han lidt efter magelig strakte sig i Sengen. „Skik nu et ridende Bud ned efter Doktoren og lad Ilse lave mig en Flæskekage, jeg vil prøve, om jeg kan spise lidt. Du maa gjerne gaa ud og see paa hende, Staven, men I taler og hvisker ikke sammen. Lad Døren staa aaben, at jeg kan see efter Jer. Jeg gjengjelder altid det Gode, Folk viser mig."

„Hr. Broyl Nikels gjør mere end det," bemærkede Uve Lornsen høitidelig, „han har mange og store Fortjenester."

„Jeg har nogle," svarede Broyl og nikkede bekræftende.

„For det Første er han den rigeste Gaardeier i Sognet. Jeg overdriver vist ikke, naar jeg holder ham for en Mand paa 60,000 Mark lybsk."

„Du kan gjerne lægge lidt til, min kjære Uve Lornsen."

„Hr. Broyl er dernæst en Mand, som staaer ved sit Ord og aldrig bryder det Tilsagn, han en Gang har givet."

„Det er jeg bekjendt for," ytrede Broyl med en tiltagende Blidhed. „Hvad er ellers Meningen med alt dette?"

„Det skal jeg svare paa," sagde Staven, og greb med Varsomhed den Haand, som hang ud af Sengen. „Sidste Gang jeg var her, lænede Hr. Broyl sig ud ad det aabne Vindue og gav mig Lov til at holde af hans Datter og komme tilbage til hende, naar jeg kunde bringe hende 60,000 lybske Mark ind over den Dør der; det har jeg fuldbragt i Dag. Nu nylig bar jeg Jer

igjennem Gangdøren, I er de 60,000 Mark værd, langt mere i mine Øine, hvis jeg maa faae lille Ilse. Jeg holder saa inderlig af hende."

„Har Hr. Broyl sagt disse Ord, saa vil han staa ved dem," bemærkede Uve. „Det skulde ellers være første Gang han brød sit Løfte."

Broyl skelede fra den Ene til den Anden, han saae ned igjen, og pillede lidt paa Lagenet.

„Der kan blive Noget ud af den Sag," sagde han, „Staven har baaret 60,000 og en Klat til ind over min Dørterskel, — jeg skal vise Jer, at jeg holder, hvad jeg lover. — Paa Konditioner! Paa Konditioner!" tilføiede han hurtig. „I har seet, hvorledes jeg blev saaret af de engelske Kugler. I tog mig døende og blodig op fra Valpladsen, men I holder jeres Mund dermed og taler ikke et Ord om, hvor farligt mit Saar var, eller angaaende den Steen, en af Jer nylig vrøvlede om. Jeg holder ikke af Pral; Enhver skal gjøre sin Pligt, og Alle har ikke faaet lige store Evner i denne Verden. Finder I derimod, at der bør gjøres Indberetning om Sagen til Amtmandskabet, eller, jeg vil sige, til en af de store Hamborgeraviser, saa kan I for mig handle, som I vil. I fører jo begge To en god og retskaffen Pen. — Ja,

Staven! efter den Naade, jeg her beviser Dig, kan Du forresten gjerne gaa ud og snakke lidt med Ilse, men tal sagte; jeg vil see, om jeg kan falde i Søvn, til hun kommer med Fleskekagen. — Det er ligesom lidt bedre med mig."

Sondag i Omanak.

Der ligger en Ø i en af de mange Bugter, som skyde ud fra Land i Baffinshavet, paa Grønlands Vestkyst. Den hedder Omanak og er omtrent saa stor som Sprogø, omgiven af Is, lutter Is, Klipper og spaltede Snebjerge, som i Sommermaanederne komme drivende ned fra Polarhavet, eller rives løs og skydes ud i Bugterne fra de mægtige Isbræer, Kysten danner.

Inde paa Land af den lille Omanak hæver der sig et stort og spaltet Granitfjeld, formet som et Hjerte, der har givet Øen sit Navn. Nede paa Stranden ligge to Huse, opførte af sammenføiede Træstammer og tættede i Fugerne med Mos. Det ene Huus har en lille Skibsklokke ophængt i Gavlen, det er Kirken, i det andet boer Øens fornemste Mand, Missionæren, og rundtom, paa den skraanende Strandbred, ligge nogle firkantede Høie, dannede af Granitblokke og Jord, med flade Tage

af Græstørv eller Bræder, hvorpaa der er opstillet en bundløs Tønde, som skal forestille en Skorsteenspibe; det er Boliger for det hele Kompagni af indfødte Grønlændere: Faarene omkring Hyrden.

Det var en Efteraars Søndag, henimod Vinter, to Timers Solskin, som Naturen deroppe forlanger betalt med et heelt Døgns Storm og Slud og Sne. Grønlænderne kom fra Kirke, straalende i deres bedste Stads, lidt mere reenvaskede i Ansigt og Hænder end sædvanlig. De unge Piger gik med hverandre i Haanden, pynteligt klædte i udskyede Sælskindskaaber og Beenklæder af samme Stof. Efter Kirkegangen skulde de nu op og hente Drikkevand fra Ferskvandssøerne, det var deres Bestilling, og den forrettede de helst før Mørket faldt paa. Troværdige Folk paastaa nemlig, at der om Aftenen skal finde nogle Vidtløftigheder Sted deroppe med en gammel, afskyelig Nisse, som spadserer frem og tilbage omkring Søen, saalænge Mørket varer, men som om Dagen holder sig fuldstændig tam og medgjørlig.

Efter Grønlænderne kom Præsten, indhyllet i en stor Sælhundeskinds Kofte, hvis Hætte næsten skjulte hans godmodige, rynkede Ansigt og hvide Haar. Han var fulgt af sin Hustru, som støttede

sig til hans Arm og gik og betragtede ham med et hengivent og beundrende Blik, medens hun lyttede til det han sagde.

„Jeg er rigtig glad over min Prædiken idag, de hørte saa opmærksomt paa mig, de rare Mennesker! Lagde Du Mærke til, at Solen brød frem og skinnede ind ad Vinduet, just da jeg steg op paa Prædikestolen? — Det var, som om Guds Aand kom over mig og gav mig Ord og Billeder, jeg ikke kjendte tilforn. Det var ogsaa en deilig Text om den fattige Enke, der lagde sin sidste Skilling i Blokken, og over den var der større Glæde end over alle de Andres rige Gaver."

„Ja, det var velsignede Ord, Du er en stor Mand, Kasper Jensen!" hviskede Konen og trykkede sig fastere ind til hans Arm.

„Ak nei! siig ikke det. Jeg er en lykkelig Mand, det er nok saa godt. — Saae Du de to gamle Kvinder, da de gik ud fra Kirken? De greb min Haand og vilde kysse den."

„Jeg saae det," hviskede Konen med Taarer i Øinene. „Vorherre har sandelig velsignet din Gjerning. Nu følger Du hjem med, vi skal have en deilig Spæksuppe til Middag, den staaer over Ilden og venter paa os."

„Hvad tænker Du paa? Jeg maa ned til Stoffer Kasiak og give ham lidt Mixtur. Konen kom og sagde, at han laa for Døden, han trænger ogsaa til at høre et Herrens Ord, — saa skal jeg op og døbe Ruth Dellaks Barn. De troer nok paa Kristendom, de Folk, jeg har jo læst med dem og døbt dem, men desværre hænger der endnu en Deel gammel Overtro og Hedenskab ved dem. Bare de Hunde ikke gjør mig Fortræd. Her uden for hans Huus kan Du see dem alle tolv, de stikke Hovederne op af det lille Hul, de har gravet sig i Sneen omkring Hytten. Nu kommer Basen, eller Anføreren for dem, frem fra Taget deroppe, hvor han har sit Leie. — Gaa Du hjem, lille Karen! jeg kommer tilbage i Aften. Vorherre være med Dig!“ Dermed skiltes de, Mand og Hustru, hun gik hjem, Præsten listede sig forsigtig og nølende hen til Stoffer Kasiaks Hytte, det vil sige, til det Hul, der dannede Indgangen. Sneen knirkede under hans Trin, Hundene stak Hovederne op fra deres Snehul, knurrede lidt, viste Tænder, men fandt det ikke fornødent at gjøre videre Spektakel over den fremmede Mands Komme.

Da Kasper Jensen naaede Hytten, lagde han sig ned paa sine Knæ og krøb paa Hænder og

Fødder igjennem Aabningen. Det var lidt ubekvemt at naae indenfor, men hvad skal man sige til det? saaledes er nu Skik og Brug deroppe, og den lange og snevre Indgang, lukket med en Dør, hvori der sidder et Stykke udspilet Sælhundetarm til Vindue, hjælper til at holde Kulden ude. Leiligheden bestod af et stort, firkantet Rum, halvdeelt med en smal Brix, der tjente til Sovested om Natten og til Hvileplads om Dagen. Den tilhørte alene Herskabet: Mand, Hustru og Børn. Stedets øvrige Beboere sov hver paa sin Side, i smaa afdeelte Rum. Der var varmt i Stuen, det duftede lidt af Tran og Huder, som laa i Blød i et Kar. Foran den store Brix brændte fire Lamper, udfyldte paa Kanterne af Mos og forsynede med Sælhundespæk, som smelter i Flammen. De brænde hele Dagen og bringe Lys derinde. Flammerne varme, over dem tilberedes og koges Maden. Naar Grønlænderen kommer hjem fra sin daglige Fangst, trækker han sin Pels af, hænger den op over Brixen og gaaer nøgen til Bælteſtedet inde i Stuen.

Den gamle Præst kjendte de Tilstedeværende. Han smilede og nikkede til alle Sider, derefter gik han hen mod Brixen. Det var øiensynligt, at han

nød megen Anseelse blandt sin Menighed. Børnene, som løb nøgne omkring, da han kom, bleve pludselig tavse og forsvandt i Baggrunden af Hytten. Karle og Piger bøiede sig ærbødig, idet de gjorde Plads for ham. Det var ikke blot hans Embede som Lærer og Præst, der skyldtes denne Anseelse. Kasper Jensen havde ogsaa, før han kom til Kolonien, erhvervet sig grundige Begreber i Lægevidenskaben, i det Mindste var han selv overbeviist derom; saa hjalp han nu, hvor han kunde, uddeelte Raad, Mixtur og Salver.

Paa Brixen og beskinnet af Lampelysene, laa en lille, fed Mand, indsvøbt i en Rensdyrhud. Det var den Syge, Præsten blev kaldet til. Han saae for Resten ud til at være alt Andet end syg, hans Øine vare store og klare, Kinderne svulmende og runde. Han laa halvt opreist mellem Skindene, støttende Hagen i den ene Haand og ivrig beskæftiget med at tygge paa en lang Strimmel Sælhundekjød, hvis Fedme flød ned ad begge hans Mundvige.

Nogle af Familiens mindste Børn, som endnu ikke mægtede at gaa, bleve stukne ind og baarne i en Hætte paa Moderens Bryst, der sad de nok saa tilfredse, hvinede lidt engang imellem, naar de

ønskede at suge paa et lille Stykke Spæk, fægtede med Hænderne og rykkede Mama i hendes strittende Haarpisk. Foran den Syges Brix stode to Personer, en ung Mand med interessante Træk, brune, kloge Øine, og et tykt, sort Haar, som han havde kæmmet ned i Panden, til det naaede Øienbrynene. En smuk lille Pige stod ved hans Side og holdt Karlens Haand i sin, saa trofast, som om hun frygtede for, at han skulde løbe bort fra hende. Præstens Komme afbrød ikke Samtalen mellem disse Tre, den Syge nikkede blot, lagde Sælhundestumpen til Side og lod den ene Haand glide hen over Munden, medens han vedblev: „Hvad er det saa, Du mener, Amos? See, Du kan faae Munden paa Gang."

„Jeg vil giftes med din Datter, Arnakasik!" svarede Manden monotont og gav sig til at gynge Pigens Haand med større Iver end før.

„Og hvad siger Du, Arnakasik?"

„Det veed Du jo, jeg vil giftes med Amos."

„Naa, saa det vil Du; men det bliver der ingenting af. — Hvem skal bjerge Føde og Klæder til Dig, naar Du gaaer sammen med Amos? Han har ondt ved at bjerge sig selv. Hvor mange Sælskind har Du taget hjem med fra Foraarsisen?"

„Kun tre," svarede Amos undseelig.

„Jeg har elleve hængende derhenne."

„Ja, jeg veed det."

„Amos gav dig jo fem af sine Skind, for at faae Lov til at holde Paaske sammen med os," ytrede Arnakasik. „Har Du glemt det?"

Faderen tilkastede hende et bistert Blik og tav lidt, for at vise, at han ikke værdigede Datteren et Svar.

„Amos gider ingenting bestille, han driver om oppe hos Udliggeren og drikker Kaffe, mens vi Andre gaaer ud i Storm og Søgang for at faae fat i Sælen. — De sendte Dig i Sommer en Pose Ærter op med Skibet, gav Du mig en eneste af dem?"

„Den Tand deroppe," svarede Amos og pegede paa et Uhyre af en Hvalrostand, som hang under Loftet. Mere var han ikke i Stand til at sige. Pigen vedblev at være hans Tolk og fortsatte: „Amos forærede Dig den til Juul."

„Jeg var selv med at slæbe det døde Dyr i Land," sagde Faderen.

„Amos sloges med den ude i Isen, han dræbte den."

„Jeg tændte Blus for ham, da de kom slæbende med den. Jeg bjerger Føden til syv fremmede Folk herinde."

„Det er I Flere om," ytrede Arnakasik heftig. „Amos arbeider for sin Moder og tre gamle Kvinder oppe nordfra."

„Det er hans Pligt. Han slog min lille Søn ifjor."

„Ja," sagde Amos dæmpet, „Drengen slog sin Moder."

„Hvad kom det Dig ved? — er Du Præst og Politi her? — Sikken En! — See, hvordan han staaer, han kan ikke tale; tag din Haand væk fra Pigen, Du har Intet med hende at bestille. — Det bliver som jeg har sagt. Jeg har desuden lovet Arnakasik bort til den danske Kjøbmand, jeg skylder ham mange, mange Penge for Tobak og Kaffebønner og Skonrogger. — Gaa nu! Jeg er saa syg, saa syg, det er vist paa det allersidste med mig. — Jo, jeg mærker, jeg skal dø, og saa vil mit Barn endda gjøre mig Sorg og ikke lystre sin gamle Fader; vi faaer aldrig de Beskøiter betalte, hvis jeg ikke holder mit Ord til Kjøbmanden. Gaa din Vei, Amos! Læg Jeres Haand paa mit Hoved, Præst! det gjør saa godt, og det hjælper."

Amos rakte Haanden til Stoffer Kasiak, som denne venskabelig tog imod, derpaa forlod han Hytten, fulgt af Arnakasik.

„Naa, hvad er det saa, at Stoffer feiler?“ spurgte Præsten og gik hen til Leiet.

„Aa, Gud bedre det!“ svarede den Syge med en Røst, der næsten ikke kunde høres. „Jeg er snart færdig. Ikke kan jeg spise, det gjør ondt i min Hals, Kulden ryster alle mine Lemmer.“

„Ja, det er vist,“ forsikrede Konen. Stoffer nikkede bifaldende til hende og vedblev:

„Saa er der gaaet Noget løs inde i mit Hoved, og naar jeg prøver paa at drage Veiret, er det, ligesom alting sprækker herinde.“

Pastor Jensen hørte taalmodig paa disse Forklaringer, saae Patientens Tunge, følte hans Puls og kom derefter frem med et lille hvidt Pulver, som Stoffer betragtede med synlig Uvillie. Han rystede paa Hovedet, vægrede sig ved at tage imod den lille Pakke, og hans Stemme blev bestandig svagere og mere klynkende, medens han fortsatte:

„Det hjælper vist ikke, det Stads! min Time er kommen, Vorherre vil have mig op til sig i de Saliges Boliger. Hvad siger velærværdige Fader

om at unde mig en lille Dram med lidt Figener til, eller en stærk Kaffe? Kunde Du ikke laane os en Tut Bønner? vi har ingen havt i de sidste Dage. — Nei, jeg maa dø, jeg pines saa forskrækkelig. I Aften skal Skolemesteren opskrive mit Testamente, jeg vil gaa ind i Paradis som en ærlig og gudfrygtig Mand. — Behøver jeg vel at betale Kjøbmanden, naar han ikke har noget Beviis for, at jeg skylder ham Penge? — Der er ogsaa en anden Sag, jeg vilde spørge Dig om, men jeg tør ikke komme frem dermed, saa bliver Du vred."

„Siig det kun, Stoffer Kasiak. Betro Dig til mig."

„Kom da lidt nærmere herhen paa Brixen. Jeg ligger og tænker paa, om det kunde gaa an, at jeg skikkede Bud efter min Søster til at kurere mig. Hun er vel af den gamle Lære og troer paa Maane og Djævelskab, men til Gjengjæld kan hun ogsaa kogle og hexe, saa det er en Lyst. Der er mange gamle og kloge Folk her i Kolonien, som paastaaer, at hun har noget af en Angekok i sig."

Præsten holdt en Formaningstale til Manden, talte alvorlige og strenge Ord, der bragte Stoffer Kasiak til at drage Rensdyrskindet over Hovedet

og græde saa lydelig, at det gjenlød i Stuen. Derefter lod han sig overtale til at tage Præstens Pulver og fik Løfte af Jensen, at han vilde komme igjen næste Morgen. Da Alt var ordnet paa det Bedste, steg Præsten ind i Slæden, der ventede udenfor Huset; Amos havde paataget sig at kjøre ham op til et enkeltstaaende Huus, sex Mile fra Omanak, hvor det lille Barn skulde døbes.

Tolv muntre Hunde forstod Amos at styre alene ved Hjælp af en lang Svøbe. Han samlede dem, naar Veien var smal, skilte dem, hvor Isen over Elvene viste sig tynd og skrøbelig, saa at Kjøretøiets Vægt blev fordeelt paa en større Flade. Basen var den Første i Rækken, den havde i sin tidlige Ungdom bestaaet nogle blodige Kampe med sine Kammerater, vundet Seir over dem Alle og førte siden efter en uomtvistet Kommando over Flokken. Naar En eller Anden i Forspandet løb for langt ud til Siderne, eller trak lidt efterladen i sin Skagle, saae Basen tilbage, foer ind paa Synderen, anbragte et velrettet Bid i dens Nakke og indtog derefter atter Pladsen, som General for det hele Spand.

Og saa gik det nu, gjennem Isbjerge og Snedriver, over de tilfrosne Elve, mellem Afgrunde

og nøgne Granitfjelde, som Sneen ikke havde bredt sit Dække over. Blev Veien altfor farlig, mindskede Hundene deres Løb, og Amos steg ud af Slæden for at støtte den. Præsten blev siddende, indsvøbt i en stor Bjørneskinds Sovepose, snøret sammen om hans Hals og forsynet med en Hætte, der næsten skjulte det hele Ansigt, paa to store Øine nær, som stirrede ud fra Hætten, medens de, frygtsomme og ængstelige, saae om til alle Sider.

Det var ved Middagstid, Reisen begyndte. Ude fra Bugten hævede sig en iskold Taage, som efterhaanden blev tættere og skjulte Toppen af Bjergene. Nu kommer snart den lange Vinternat, da Solen i halvtolvte Uge ikke sees over Horizonten, saa nøies man med Skinnet af Maanen og Isblinkerne, ikke at tale om de pragtfulde Nordlys, hvis straalende og idelig vexlende Flammer bugte sig fra Syd til Nord, hen over den mørkeblaa, stjernefulde Himmel.

Der hviler noget ubeskrivelig sørgmodigt og forstemmende over den hele Egn: høie, snedækte Fjelde hæve deres Hoveder fra uoverskuelige Ismarker og sænke sig med næsten lodrette Vægge ned i Dalene, hvorigjennem Elvene fra Ferskvandssøerne have dannet dybe, bugtende Furer. Hist og

her hænge Sneflader ud over Fjeldtoppen, de hules ud, briste, skride ned, et bedøvende Skrald lyder hen over Egnen, idet de styrte og forsvinde i Kløfter og Dale gjennem en skinnende Sky af Sne og Isstumper, der ligner Krudtrøg. Ingen levende Skabning har fæstet Bo mellem alle disse Is- og Steenkolosser, et flygtigt Rensdyr farer hen imellem dem, en enlig, sulten Ravn flyver med tunge Vingeslag over dem og forsvinder strax efter i Retning af Havet. Storheden, Døden, hviler her, Tilintetgjørelsen ruger over Alt.

Slæden havde næsten naaet sit Maal med de to Reisende.

Gjennem Snebjerge og Kløfter var det gaaet, langs med brusende Elve og gabende Afgrunde, som deelte Veien eller af og til gjorde den saa smal og farlig, at den gamle Præst dukkede Hovedet ned i Soveposen og vovede ikke at see op igjen, før Amos med sin rolige og blide Røst havde forsikret ham om, at Faren var overstaaet.

Pludselig blev Stilheden afbrudt ved Lyden af Stemmer. Nede paa Veien kom to Grønlændere ilende hen imod Slæden. Deres Raab og Fægten med Armene i Luften bragte Amos til at standse, og Præsten til igjen at stikke Hovedet ned i Sove-

posen. Grønlænderne fortalte, at der paa den Vei, Slæden skulde hen over, for at naae Dalen til Barselkonens Hytte, var skredet en Snelavine ned, og at det vilde være umuligt at naae hen over den.

Hvad var herved at gjøre? Paa den ene Side Afgrunden, paa den anden en næsten lodret Fjeldvæg, og den smalle Vei aldeles spærret af det nedstyrtede Snebjerg eller Isblinken, som det hedder.

Der fandt en Raadslagning Sted, under hvilken de to fremmede Grønlændere meente, at det var klogest at vende om igjen og kjøre tilbage. Præsten ytrede Intet, han befandt sig endnu under synlig Paavirkning af de overstaaede Besværligheder og lod Amos raade og bestemme. Og den tavse og forknytte Amos var pludselig bleven veltalende, han deelte ikke de to Fremmedes Mening, og bad dem blot om at tøve lidt og hjælpe ham. Saa kom der en lang Line til Syne, som han bar viklet om Livet, ved Hjælp af denne lod han sig hisse ned over den lodrette Klippe, til Veien i Dalen. Det gik fortræffeligt. Grønlænderne løste nu Hundenes Skagler, og Slæden kom ned med samme Held. Derefter blev den gamle Præst,

forsvarlig indsvøbt i en stor Bjørnehud, omviklet med Rebet og firet ned til Amos, som modtog ham i sine Arme og pakkede ham paany ind i Soveposen. Nu vare kun Hundene tilbage. Deres Skagler bleve bundne sammen i en stor Knude, og det overlodes dem selv, hvorledes de vilde komme ned. Amos stod paa Veien og kaldte paa dem, de to fremmede Grønlændere kastede Steen og Isstykker efter dem, Hundene gjøede og tudede, saa Ekkoet gjenlød rundt om fra Fjeldene, men ingen i Flokken ytrede synlig Lyst til at vove det farlige Spring ud over de lodrette Steenmasser. De lagde sig i en Klynge, med Hovederne sammen, lod Amos kalde og Grønlænderne slaa, og gave sig til at slikke af Sneen paa Veien. Basen alene stod og saae sig om, den overveiede, tav under de Andres Hyl og fandt det uforeneligt med sin Værdighed som Anfører at give nogen Frygt tilkjende. Pludselig gjorde den et Skridt fremad mod Klipperanden, et Skridt endnu, derefter et voldsomt Spring, som drog den hele Klynge efter sig ned til Fødderne af Amos. De stakkels Dyr hylede af Glæde, sprang op mod Amos og slikkede hans Hænder og Ansigt.* Derefter bleve de spændte

* Pastor J. Funch skildrer denne Hændelse i „Syv Aar i Nordgrønland."

for igjen, saa gik det i voldsom Fart og uden videre Besværligheder til Barselkonens Bolig.

Det var et lille Stuehuus, som alle de øvrige i Kolonien, eensomt og omringet af overhængende Klipper, der gave Læ paa de to Sider. Præsten krøb igjennem Døraabningen, medens Amos fodrede de trætte Hunde med smaa Stykker Sældyrskjød. Derefter fulgte han Præsten.

Hytten var oplyst af fire store Tranlamper, stillede ned paa Jorden omkring en Brix, paa hvilken der sad en mager og gusten Kvinde med et lille Barn ved Brystet. Foran hende stod en høi og rank Skikkelse, fra Hoved og til Fod indhyllet i en Kofte af sammensyede Sælskind, pyntet med nogle Rader af sorte Steenkulsperler og smaa Lapper Klude i brogede Farver. Hendes Ansigt var barskt og vildt, rynket og omgivet med en Fylde af graaligt Haar, der naaede ned til Skuldrene. I Haanden havde hun en Krykkestok, hvormed hun pegede paa nogle smaa Brikker af Been, som vare i forskjellige Rækker opstillede foran hende paa et hvidgraat Skind. Hun saae i Veiret, da Præsten kom, og ragede hurtig de opstillede Brikker sammen i en Bunke. Hendes rynkede Træk antoge et mere bistert Udtryk,

idet hun bydende hævede sig i Veiret, støttet til Krykkestokken.

„Hvad gaaer her for sig?" spurgte Pastor Jensen og traadte hen til Brixen.

„Vi lege!" ytrede Moderen til det lille Barn, lidt forlegen og uden at see paa Præsten.

„Det, vi tage os for, kan ikke more Jer," tilføiede den Anden barsk og haanligt

„Nei," svarede den gamle Præst og rystede sørgmodig paa sit Hoved, „det kan ikke more mig, men det bedrøver mig ret inderlig. — Martha taler ikke Sandhed, I lege ikke, I vende tilbage til jeres gamle Vildfarelser og drive Spot med det, der skulde være helligt. Martha, Martha! jeg troede bedre om Dig."

„Esther vilde mig intet Ondt," sagde Martha bevæget, „jeg har heller ikke skikket Bud efter hende, hun kom af sig selv, for at signe og læse over Barnet og see, hvordan det vilde gaa hende, naar hun blev stor. — Er det sandt, hvad hun har spaaet? De sige nede i Kolonien, at hun forstaaer sig paa meget, vi Andre ikke kjende."

„Hvad har hun spaaet Dig?"

„Hun sagde, at jeg vilde føde Kristus til Verden," ytrede Martha hviskende.

Præsten trak paa Skuldrene. „Stakkels, enfoldige Skabning! at I kan tro paa saadanne Taabeligheder! — Hvad forstaaer den Kone, hvad veed hun?"

„Jeg veed mere, end I troer," gjentog Spaakvinden trodsig.

„Ja, Du veed det samme, som jeg veed, at Du gaaer til Spot og Skjændsel for Enhver her i Kolonien, at Folk lukke deres Dør, naar de see Dig komme, at de slaa Kors for sig og vægre sig ved at tale med Dig. Ulykkelige Skabning! det veed Du. Du er bleven tvungen til at skilles fra alle Andre, at søge Dig et ensomt Sted ude paa den nøgne Strand mellem Is og Steen, hvor ingen Glæde lysner over din Vei, eller mildner din Sorg, eller varmer dit Hjerte. — Hvad lever Du for? Hvad troer Du paa?"

„Aa jo endda! Dem, jeg troer paa og har slaaet min Lid til, finde mig ogsaa ude paa den nøgne Strand. Naar jeg falder i Søvn om Natten, komme de ind til mig med lange Ildstraaler, der gnistre som Nordlys om deres Hoveder. Jeg seer dem, jeg hører dem, de love mig Godt, naar de engang tage mig til sig, hvor de selv høre hjemme, og jeg ikke kan mere." — Pludselig slog

hendes Stemme over, den blev blødere og mere bedende. Hun strakte Haanden ud mod Præsten.

„Hvorfor vil I tage dem fra mig, og hvad kan I give mig i Stedet? — Lad mig beholde min Tro, Præst! Jeg beder Jer saa mindelig derom. Hvorfor søger I at rokke ved den og tale Ondt om dem, I ikke kjender? Jeg har i alle mine Dage været fornøjet med det, jeg veed."

„Stakkels, fortabte Skabning!" svarede Præsten. „Hvor Du tager fejl! Dem, Du stoler paa, vil ikke kunne hjælpe Dig, ikke komme, naar Du beder og kalder. Alene har Du levet, alene vil Du dø, uden at finde en barmhjertig Sjæl til at trøste Dig og lukke dine Øine. I din klamme Hytte vil Du ligge forladt, naar Du døer, ingen Kirkegaard vil unde Dig Plads i sin Jord, — hvad har Du med Kirken at gjøre? En Dag kommer der en Sælfanger til din Hytte. Han seer en udslukket Lampe og et sammenskrumpet Liig derinde, han gjør Dig en Grav, langt, langt borte fra alle Mennesker, mellem nogle Klippestykker eller under et Par Spadefulde Jord, ude paa Odden. Ingen vil plante en Blomst paa din Grav, kun Hvidbjørnen besøger den, naar han ved Vintertid driver forbi paa Isflagerne, eller en Sæl, naar den kryber

op mellem Stenene, for at varme sig og sine Unger i Solstraalerne."

Der foregik en paafaldende Forandring hos Konen, imedens Præsten fremmanede alle disse mørke og sørgelige Billeder, hendes trodsige og hovmodige Blik sænkede sig, hun knugede begge Hænder sammen og bøiede Hovedet nogle Øieblikke uden at tale. Pludselig kastede hun sit lange, hvide Haar tilbage fra Panden, traadte et Skridt nærmere mod Præsten og udbrød:

„Jeg vil ikke graves ned paa Odden. Brug jeres Magt og Vælde som I vil, men jeg vil ikke graves ned derude."

Præstens Ansigt straalede, han troede at have vundet Seir og bragt et vildfarende Faar til sin Hjord. „Saa kom til mig, Esther, kom i Dag, kom i Morgen! Gud Fader vil lede din Vei. Bank paa min Kirkedør, jeg skal lukke den op for Dig og føre Dig til Lys og Lykke. — Gaa nu, min Gjerning kalder mig. Tænk over det, jeg har sagt Dig."

Esther saae lidt paa ham, hun lod til at være bevæget. Hun vilde have ytret noget, men tav og haltede ud af Stuen.

Amos havde imidlertid hentet en Vadsæk fra Slæden, han aabnede den og fremtog en Præstekjole og Krave, som Jensen iførte sig henne i Krogen. Saa sang de en Salme med klare og gjennemtrængende Stemmer, hver paa sin Melodi. Amos bragte en Spand Vand ind fra Elven, det lille Barn laa og sugede paa et Stykke Sælhundespæk, medens det blev døbt og fik Navnet Arnak. Dermed var Høitideligheden til Ende.

Hjemad valgte Amos en anden Vei, lidt længere end den, hvorfra de kom; det gik nu langs med Strandkanten, hvor Islæget var bedre og Bjergene mindre besværlige at naae over.

Mørket faldt paa. Maanen og en utallig Mængde Stjerner kom frem paa den skyfri Himmel; derimellem straalede Nordlysene i en magisk Pragt, skiftede fra Syd til Nord, Øst til Vest, forsvandt og kom til Syne igjen med nye Straaler, nye Figurer og rigere Farver.

Lidt før Slæden naaede Omanak, begyndte et Sneveir, der vedvarede den hele Nat og tog til med en Heftighed og Vælde, som efterhaanden næsten skjulte Kolonisternes smaa Steenhytter nede ved Stranden. Da Præsten næste Morgen aabnede sin Dør, saae han en sammenkrøben, kvindelig

Skikkelse ligge i en Krog oppe ved Trappen og indsvøbt i et Sælhundeskind, hvis Hætte var gleden tilbage fra Hovedet. Han gjenkjendte Spaakvinden Esther i det blege, rynkede Ansigt, som stirrede ham i Møde, og som var bleven blaat af Kulden og den skarpe Nordenvind, der fulgte med Snefaldet.

„Er det Dig, Esther! Hvad gør Du her?" spurgte han forbavset.

Hun saae lidt op paa ham, hendes Læber dirrede, idet hun rystede Sneen af sig og udbrød med en hæs og skjælvende Stemme: „Jeg vil ikke graves ned ude paa Odden."

„Det har Du jo allerede sagt mig i Gaar."

„Ja, og jeg gjentager det i Dag."

„Er det derfor, Du kommer saa langveis fra, i Nattens Mulm og Snefog?"

„Jeg har et Ærinde herop til Kolonien. — Amos fortalte, at han holdt af min Broders Barn, den lille Arnakasik. Er det ikke saa?"

„Jo, og Faderen nægter sit Samtykke."

„Gjør han det?" sagde hun spottende. „Lad os see ad."

„Har Du i Sinde at hjælpe dem?"

„Jeg kan jo prøve paa det, — I sagde i Gaar, at jeg var ond, at jeg ikke duede til Noget. —

Haarde Ord! — Hvad har jeg gjort Jer, at I er saa streng imod mig? Jeg vil see, om jeg kan gjøre noget Godt. — Amos holder af Arnakasik, derfor skal han have hende. Jeg vil tale min Broder til Rette. Nu veed I, hvorfor jeg er kommen."

„Kan Du magte det, saa har Du fuldbragt en god Gjerning," sagde Præsten.

Hun smilede tilfreds og nikkede, hendes barske Ansigt blev efterhaanden mildere, der gik ligesom et Sollys over det. Hun stod op fra Krogen, støttede sig til sin Krykkestok og haltede gjennem Snedriverne hen ad Veien mod Stoffer Kasiaks Hytte.

„Jeg kommer ned til Jer om lidt," sagde Præsten, „der er en anden Syg, som jeg har lovet at see til."

„Ja, ja!" sagde hun høflig, „kom derned, saa skal det være afgjort, som I vil have det. Maa jeg siden følge med Jer hjem, blot en lille Stund? — I skal tale til mig, som I talede i Gaar, skjøndt det var bitterlig haardt. I er saa klog, — I har saa mange store Bøger at læse i. De mener, at Gud har selv skrevet dem. — Det lyder saa kjønt, det I siger. Lær mig, hvad jeg skal gjøre, saa

gjør jeg det. — Jeg vil ikke graves ned ude paa Odden."

„Jeg kommer," sagde Præsten bevæget, „Du skal være velseet i mit Huus, og jeg skal lære Dig, hvad jeg veed. Det er ikke meget, men nok til at gjøre et Menneske glad og lykkelig. Far vel saa længe!"

Præsten gik, Esther krøb ind i Stoffers Hytte.

Alle Beboerne, paa den Syge nær, vare beskæftigede med at rydde Sneen til Side og danne Gangsti op til Skolen og Kirken. Lamperne inde i Hytten kastede et klart og straalende Lys foran den Syges Brix, han selv laa indsvøbt i sit Bjørneskind og begyndte at stønne, da han saae, at Døren blev lukket op.

„Hvad feiler Du?" spurgte Esther barsk og traadte hen til Leiet.

„Er det Dig, Du kjære Søster!" udbrød Stoffer med en svag og rystende Stemme. „Det er saa rart, at Du kom, saa jeg kan faae sagt Farvel til Dig, inden jeg døer, for nu vil jeg lade Dig vide, at det er lige paa det allersidste med mig, jeg har ikke mange Minuter tilbage."

Han ledsagede denne Forsikring med at stønne lidt høiere. Esther forholdt sig mærkværdig nok

kold og ligegyldig overfor saa stor en Smerte. Hun sad paa Brixen og stirrede paa Broderen.

„Hvad feiler Du?" gjentog hun.

„Det er galt fat overalt," forsikrede Stoffer klynkende, „det trykker mig for mit Bryst, som om En sad og red paa det. Saa stikker og river det i Hoved og Arme og Been og brænder, som om der var gaaet Ild inde i mig. — Aa! jeg kan ikke mere, nu maa jeg vist af Sted, de kalder paa mig oppe i Himmerig."

„Brøvl!" svarede Esther.

Han reiste Hovedet og saae forbavset paa hende. Hvis hans sørgelige Skildring ikke kunde gjøre Virkning, vidste han ikke mere at sige. Hun blev siddende ubevægelig, smilende, og udbrød endelig:

„Det er Løgn Altsammen. Du feiler Intet."

Stoffer foer i Veiret som en Rasende. Han glemte den stønnende Røst og udbrød med en Tordenstemme:

„Hvad siger Du, skammelige Kvinde!"

„Du gider ikke bestille Noget," vedblev hun, „ikke see til Garnene ude langs Stranden, eller gaa med de Andre i Kajak paa Sælfangst. — Aa nei! det er mageligere at ligge og dovne paa

Brixen og faae Føden bragt ind i Huset. — Kom ikke med Snak til mig. Reis Dig og tag din Kofte paa. Jeg har for Resten Noget med, som nok skal fordrive dit Onde."

„Er det Kaffebønner, Du rare, lille Søster! Vi trænge saa haardt til dem."

„Bedre end Kaffe," sagde hun, aabnede sin Pels og tog en lille Flaske, dannet af en Sælskindsblære, frem fra Bæltet.

Stoffers Øine straalede, han greb efter Blæren, som Søsteren havde taget Proppen af, og hvis Indhold udbredte en gjennemtrængende Duft som af Kognak. Esther trak hurtig sin Haand tilbage.

„Op med Dig," sagde hun, „ikke en Draabe, før Du har Pelsen paa og kommer ud paa Gulvet! Jeg skal ogsaa nok selv holde Flasken, mens Du drikker, ellers bliver der ikke en Draabe tilbage. Jeg kjender Dig, min kjære Broder."

Vidunderet skete, den Syge sprang let og behændig ud fra Brixen, kastede Kosten om sig og strakte Halsen frem, for at naae Sælskindsflasken, som Esther holdt hen imod ham. Han fattede om den med begge Hænder, drak og vilde have tømt den, hvis Esther ikke hurtig havde draget den tilbage, da hun meente, han havde faaet tilstrækkeligt.

„Søster! Søster!“ raabte Stoffer med en næsten grædende Stemme, „Du gjør Synd i at være saa knap imod mig. Det er sandt, hvad vor lyksalige Moder sagde: Du har intet Hjerte.“

„Det kan være, hun talte sandt,“ svarede Esther koldt, „men ikke en Draabe meer, før vi har talt os til Rette. Hvad er det for en Snak med Dig, at Amos ikke maa faae Arnakasik?“

„Ikke paa nogen Maade,“ svarede Stoffer heftig, „jeg har sagt Nei til ham, og Du kjender mig, jeg holder urokkelig fast paa min Mening.“

„Ti stille, medens jeg taler. Luk dine Øine op og see Dig om! Hvor træffer Du i jeres hele Koloni en Mand, saa dygtig, saa modig som Amos? Spørg Dig for, hos hvem Du vil, Præsten, Kjøbmanden, Assistenten, Alle rose de ham og vil hellere end gjerne have med ham at bestille, han har Kredit, ham stole de paa, hans Ord gjælder saa godt som ti Andres.“

„Jeg har lovet hende til Kjøbmanden,“ sagde Stoffer efter nogen Overveielse, „jeg skylder ham Penge.“

„Vrøvl! Er det en Grund til at gjøre dit Barn ulykkeligt? Hvad Du skylder, kan Amos

betale, det er bedre for Dig at staa i Gjæld til ham end til den fremmede Mand."

Stoffers Opmærksomhed var uafbrudt rettet paa Søsterens Flaske. Han sad lidt, som om han betænkte sig, lagde Hovedet kjælent paa den ene Side og spurgte ydmygt og bedende:

„Kan der ikke blive en lille Taar endnu, det er som Medicin, jeg føler mig lettet derefter."

„Det kan blive til den hele Flaske," svarede Esther, „men først siger Du Ja til Amos, saa gaaer Du ud og kalder paa Arnakasik. De vil blive glade, de Snekastere, ved at see Dig, dødssyge Mand, oppe igjen."

„Det vil de, det vil de, naar de seer mig derude, stor og stærk, vil de tro, at Du har læst over mig, de siger jo, at Du kan hexe, der er noget af en Angekok i Dig."

„Ti stille! Kommer Du med den Snak en Gang til, saa skal jeg læse Dig en Ulykke paa," raabte Esther, idet hun foer i Veiret og traadte truende hen mod Broderen. „Hvad har Du med den gamle Tro at bestille? Præsten har jo kristnet Dig. Ud med Dig! Kald paa Amos og Arnakasik, saa drikke vi Kaffe og Kognak til deres Trolovelse."

„I behøver ikke at kalde paa dem," sagde Præsten, som i det Samme kom til Syne og traadte ud af Mørket, „her ere de. — Tak Esther, Tak! Vorherre har lyst op for Dig, Du har gjort en god Gjerning."

Han rakte hende Haanden, hun holdt den fast i begge sine Hænder, hendes Træk antoge atter Morgenens milde og blide Udtryk, Taarerne løb ned over hendes Kinder, idet hun bøiede sig hen mod den gamle Præst og hviskede:

„I maa ikke grave mig ned ude paa Odden."

Indhold.

Side
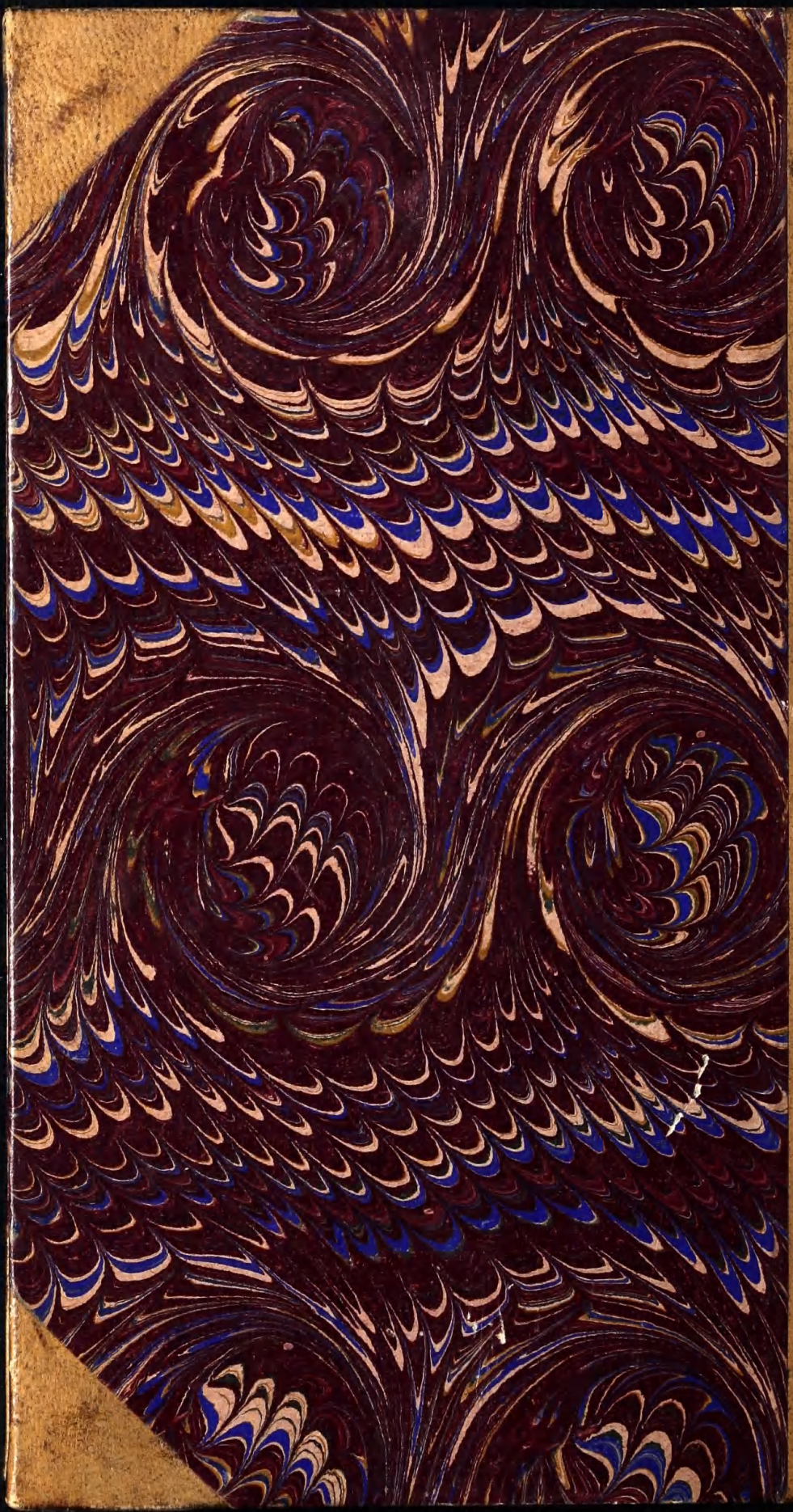
Hofbal paa Troldborg . . . . . 1.
Tre Pistolskud . . . . . 35.
Forstjunkeren komponerer . . . . . 55.
Ingulf og Jens Harpyt . . . . . 87.
Krigsbedrifter . . . . . 109.
Søndag i Omanak . . . . . 147.